

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Busch, Wilhelm.; [Wilhelm Busch] ; med 81
colorerede Billeder.

Titel | Title:

Karls og Peters Spilopper : Historier fortalte for
Børn

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Fr. Wøldike, [1866]

Fysiske størrelse | Physical extent: 48 s. :

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommersielle formål, uden at bede om tilladelse.
Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

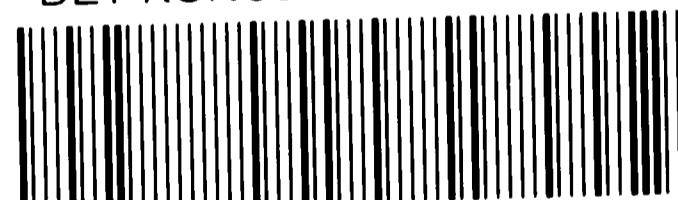
Karls og Peters

Spiloppor.

r. 1865.

15-256-8

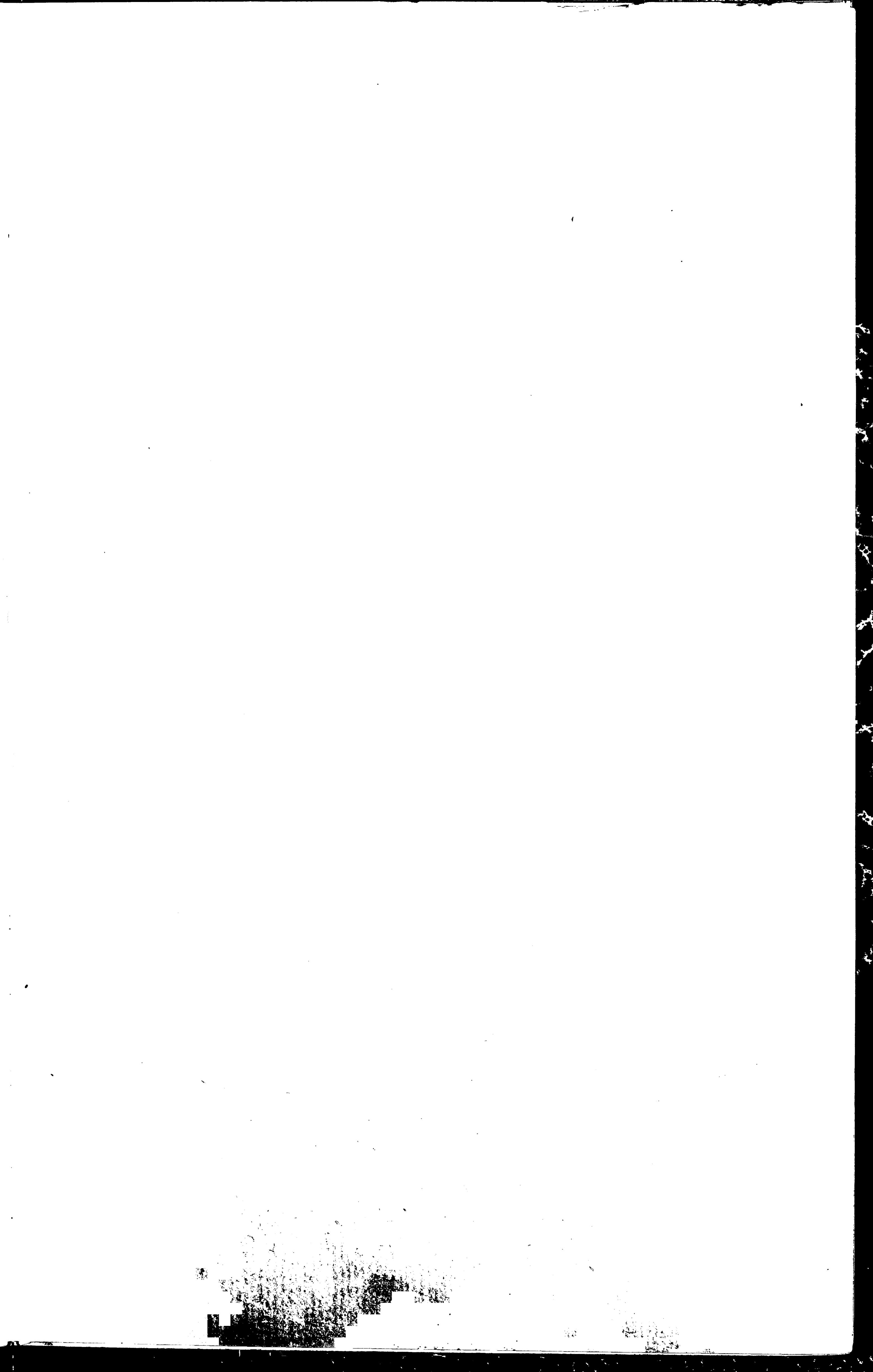
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

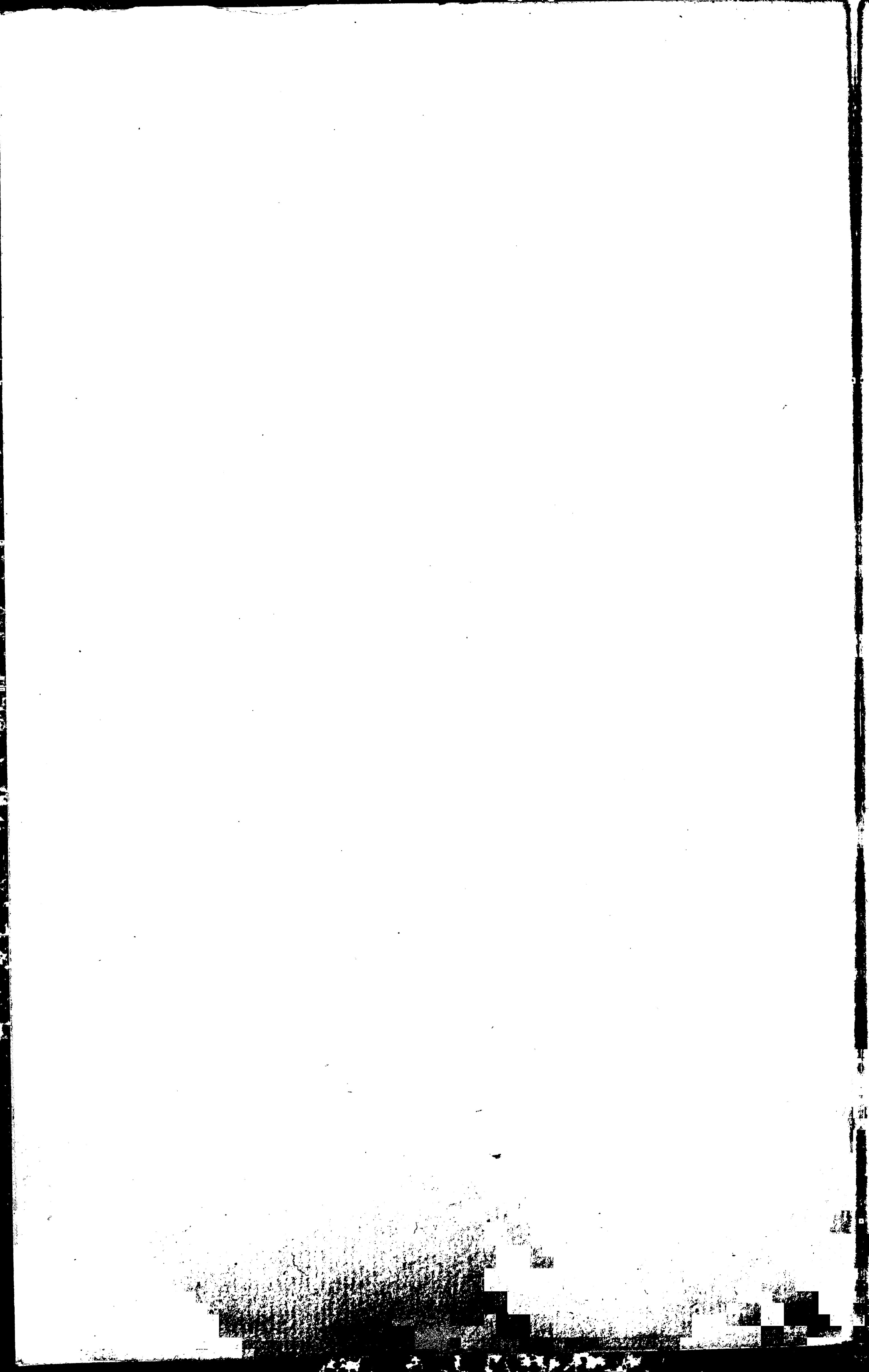

130022882822

L
Pernille Røg, redigeret af Mogens Madsen, S. 514, Dec.
1804. H. P. Reuter.

2. 15

Karls og Peters Skittopper.

Historier fortalte for Barn

med 81 colorerede Billeder.

1882

Kjøbenhavn.

Forlagt af Fr. Woldike.

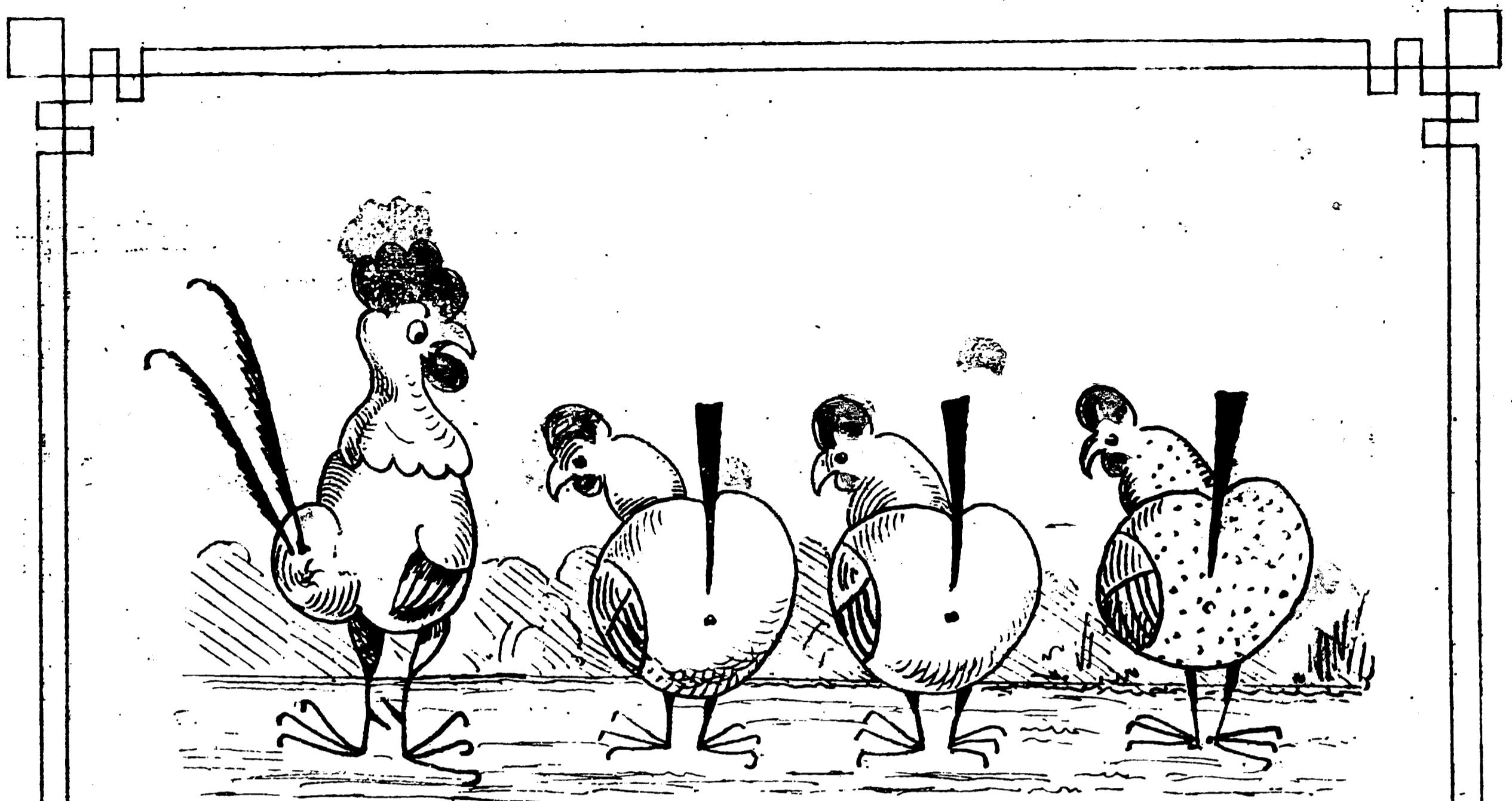
Amagertorv Nr. 18, hj. af Helliggeiststræde.

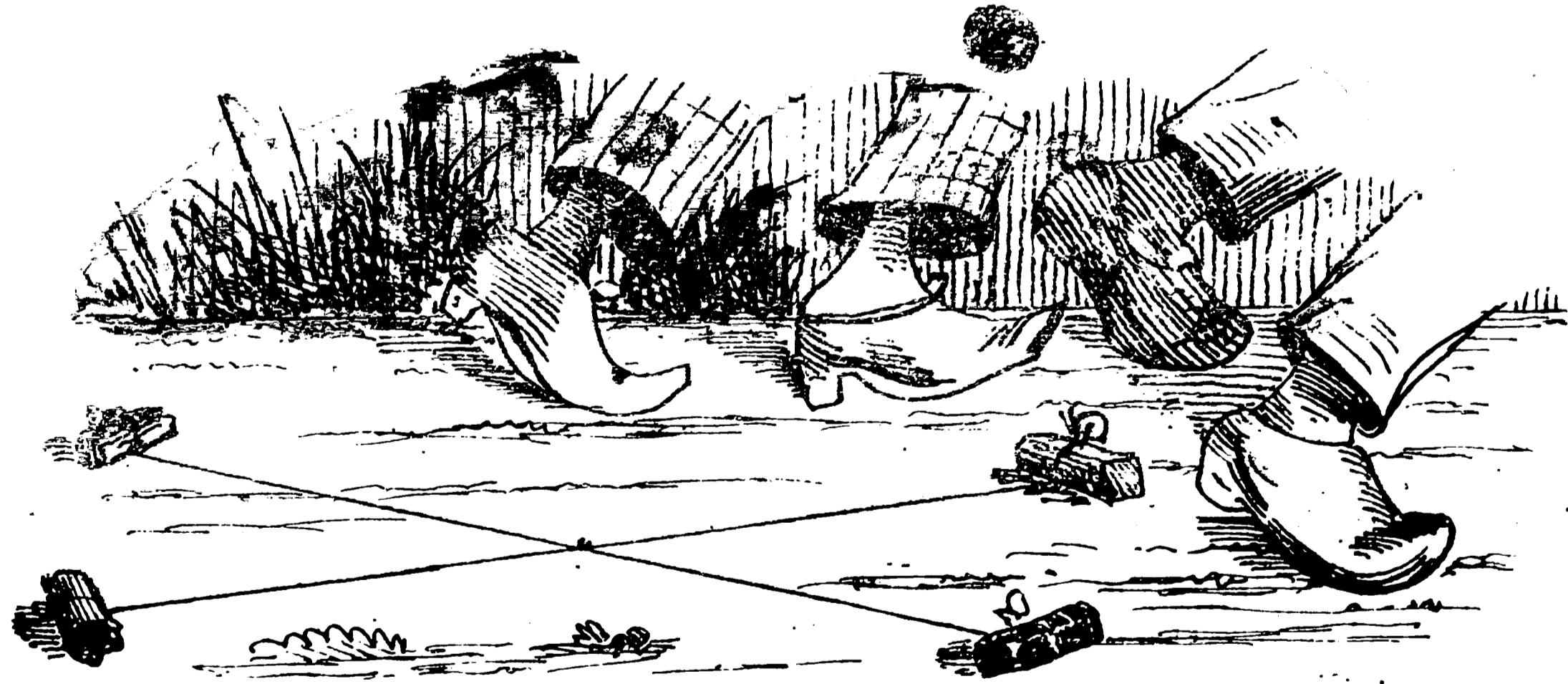
Saamangen gjør sig stor Umag
 Alt med sit Fjerkær Dag for Dag;
 Først for de mange Eg, de lægge,
 Det er vel værdt for dem at dægge,
 Og dernæst, fordi nu og da
 En lækker Steg man sig kan ha'e,
 Men sluttelig for Hammens Skuld,
 Der, som bekjendt, er god til Fyld,
 Naar man i Dynerne den stikker,
 Saasom man gjerne blødt jo ligger.

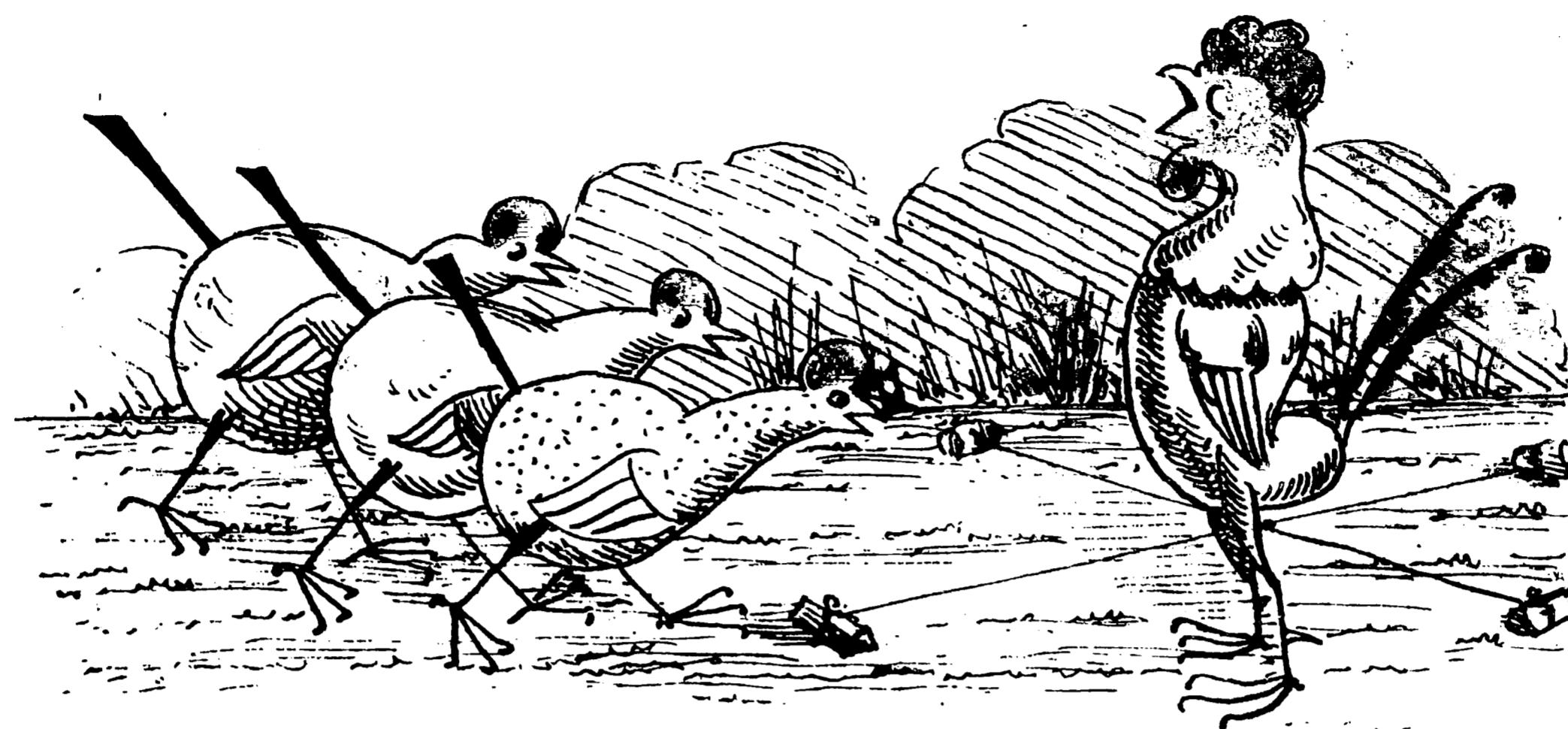
See her er nu Moer Petersille:
 Hun det saa gjerne ogsaa vilde.

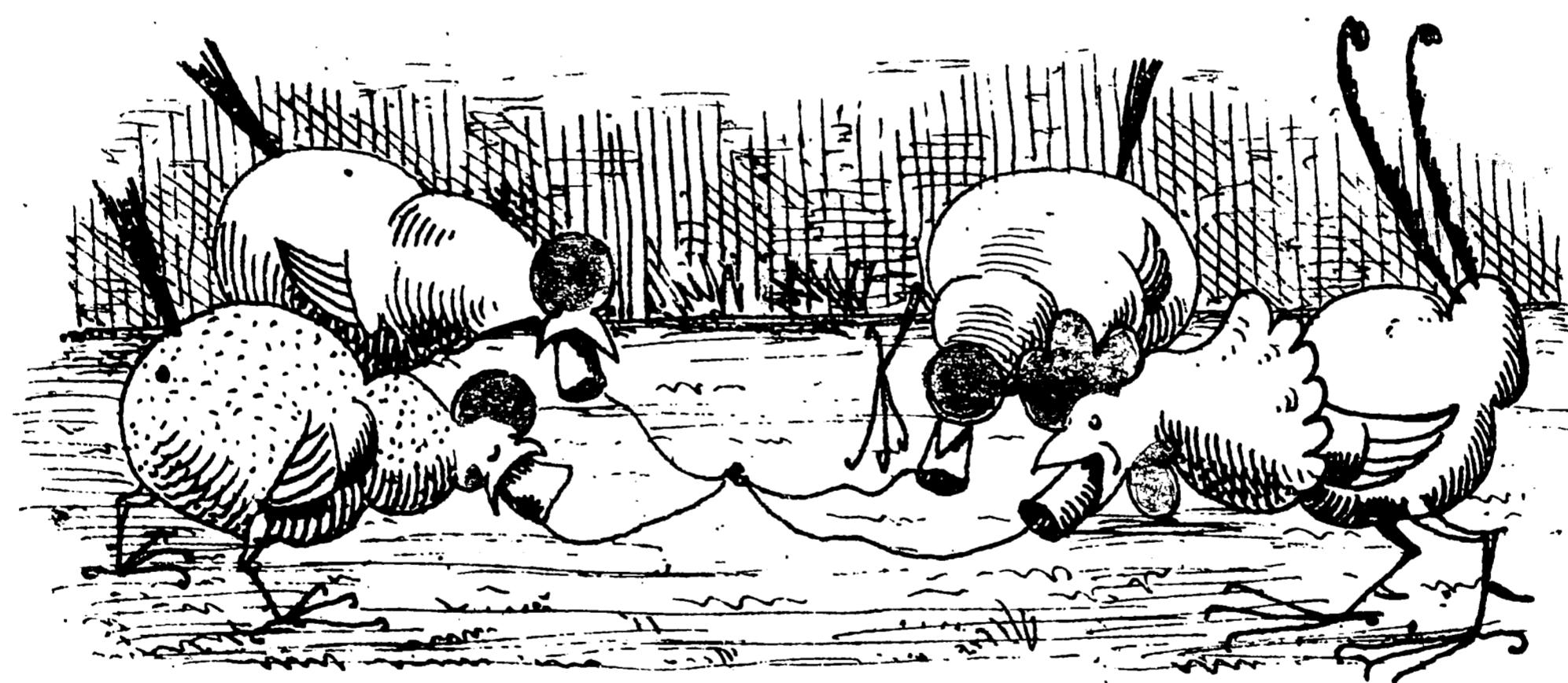
Og pleied dersor omst sit Krøe:
En Hane stolt og Høner tre.
Men Karl og Peter tænkte saa:
„Hvad skal vi nu vel hitte paa?“
Dog ei raadvilde, i et Nu
De stærer noget Brød itu;
Deraf de fire Stykker bringer,
Ethvert saa stort vel som en Finger,
Dernæst med Traade disse Stykker
De vindte overfors i Styffer,

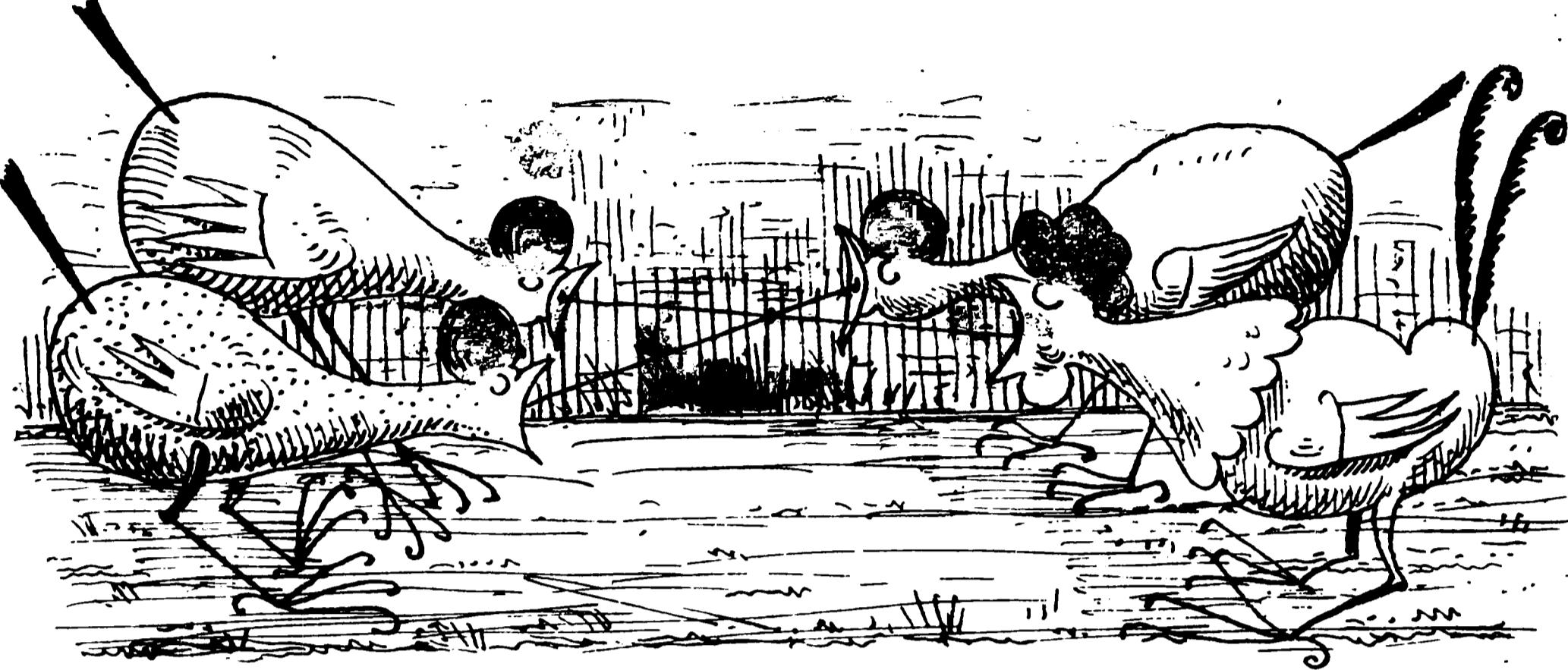
Og saa behændig lagt dem faaer
Ned i den gamle Mutters Gaard.

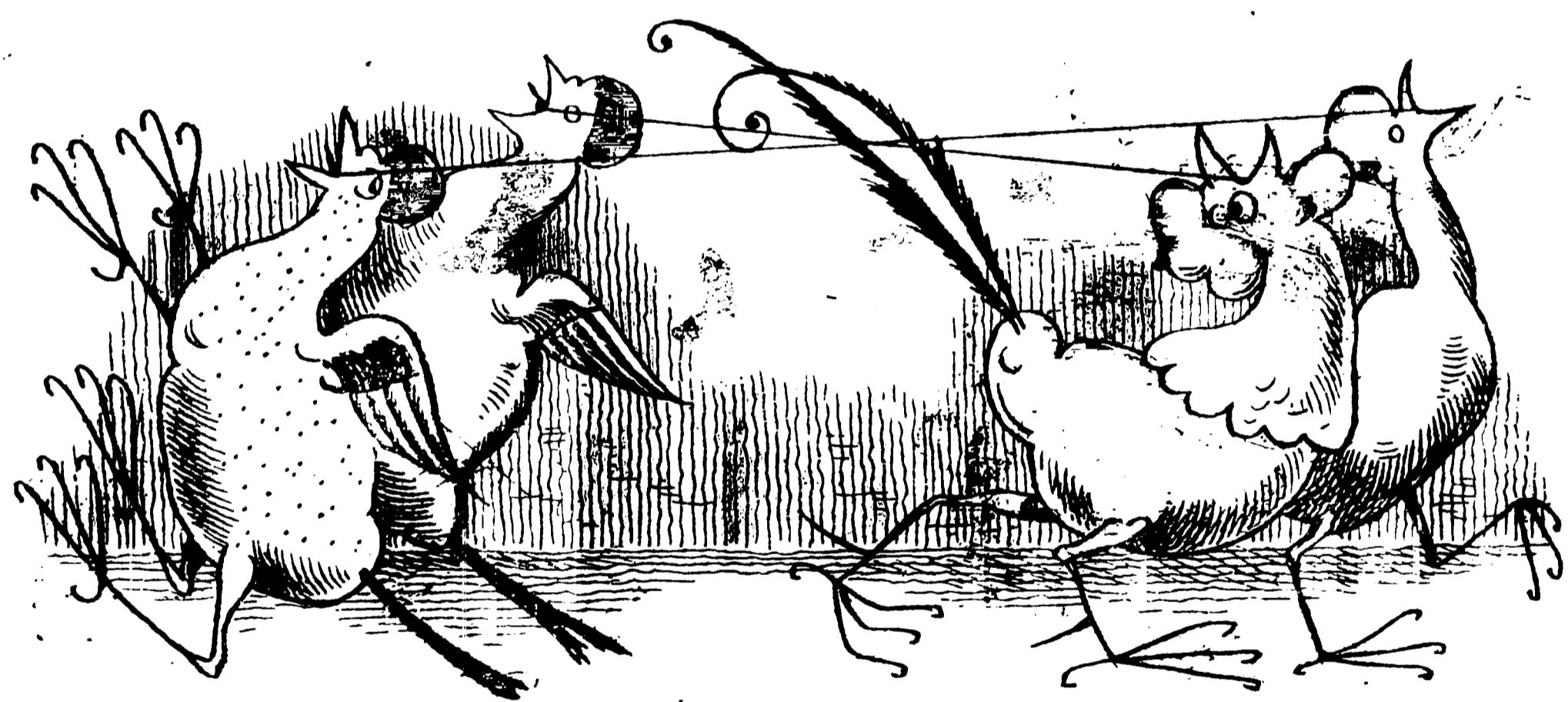
Da Hancens Dine derpaa falde,
Den glad begynder flug at falde:
„Khelikh! Khelikh!“ —
„Tak, tak!“ de Høner svare kry.

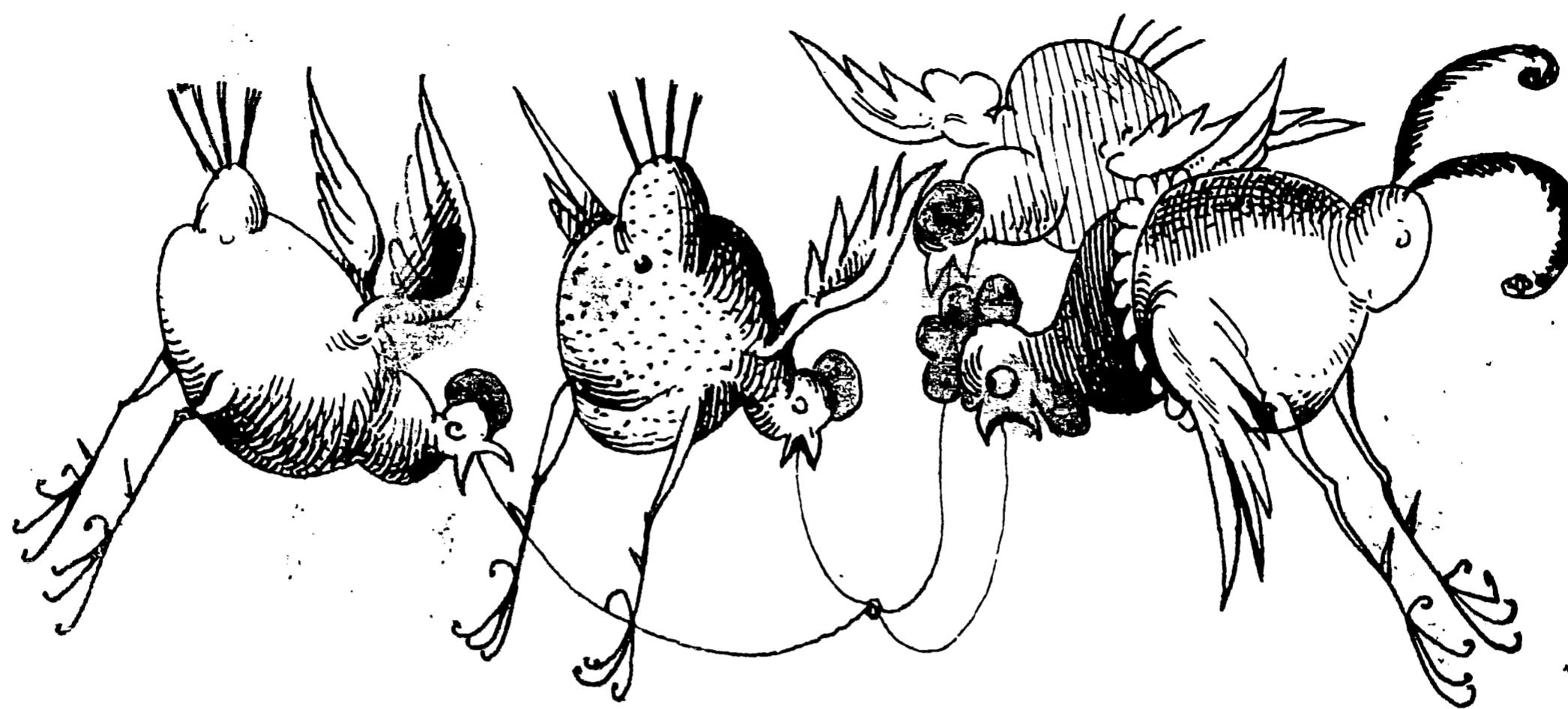
Og Høns og Hane uden Maade
Hver sluge Sit, dem ei til Baade;

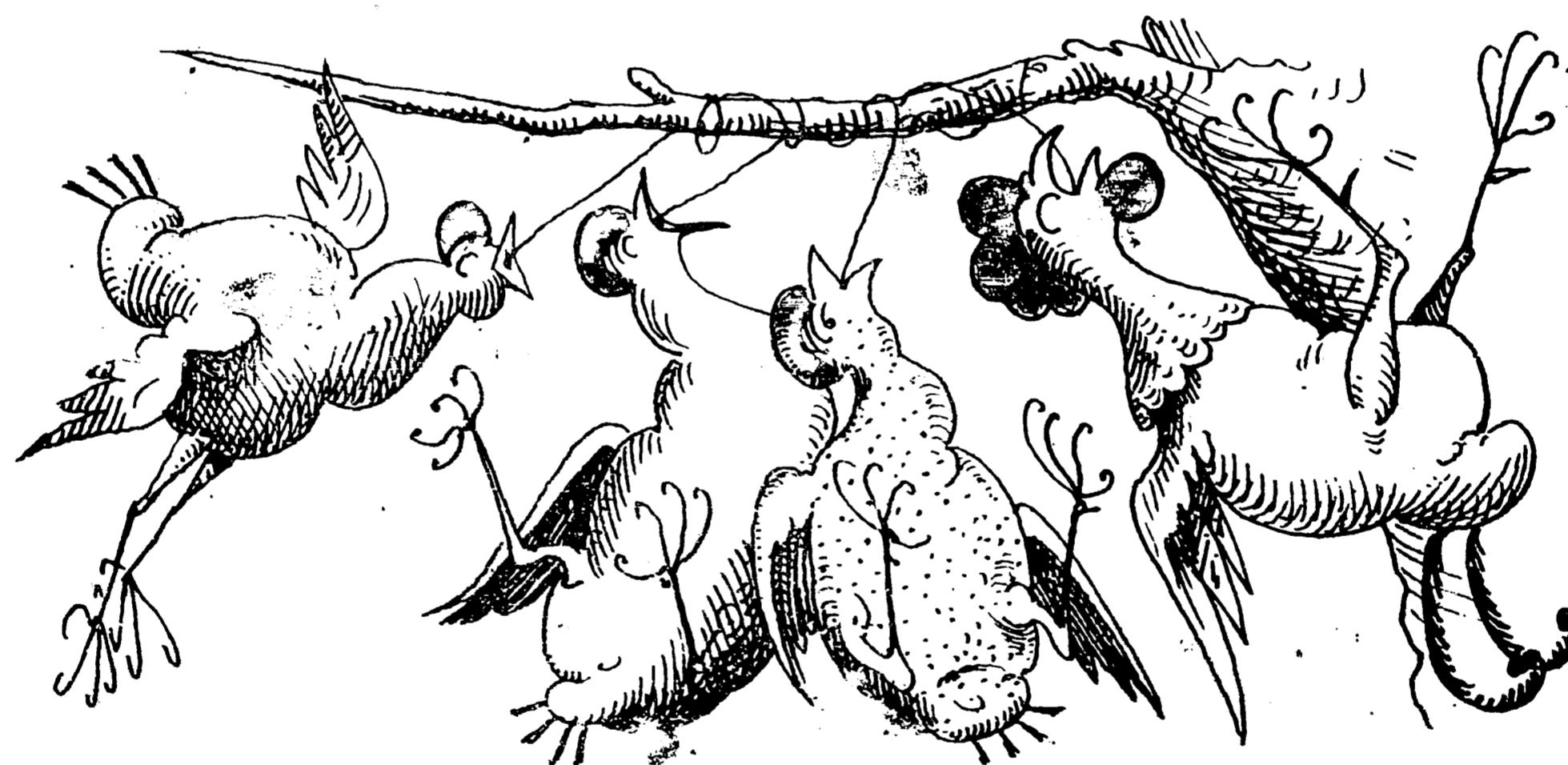
Thi da de have ned det sledet,
Kan ingen røre sig af Stedet;

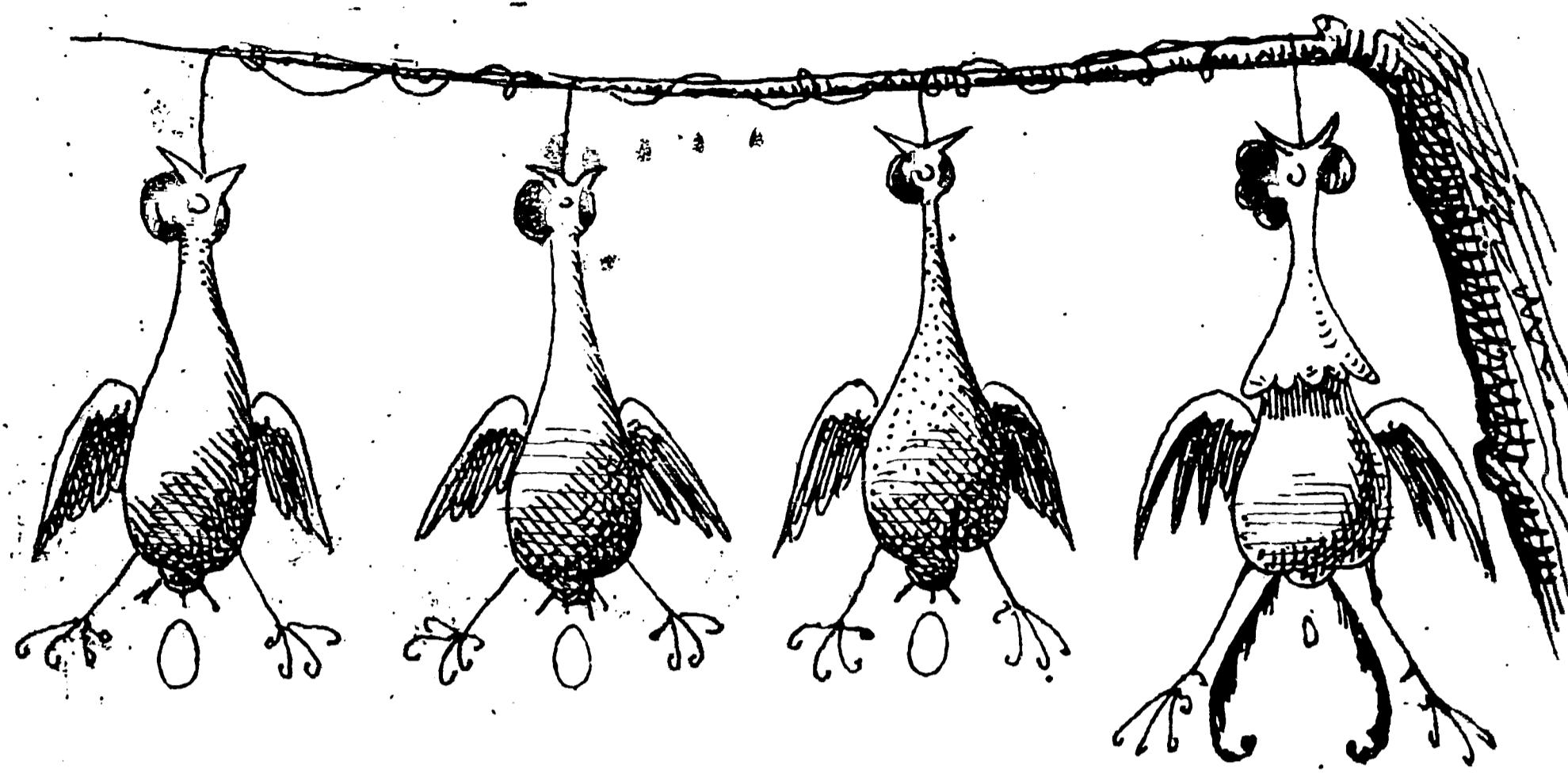
Før stærk er dem den mykle Snor,
Her hjælper intet Kjæremoer.

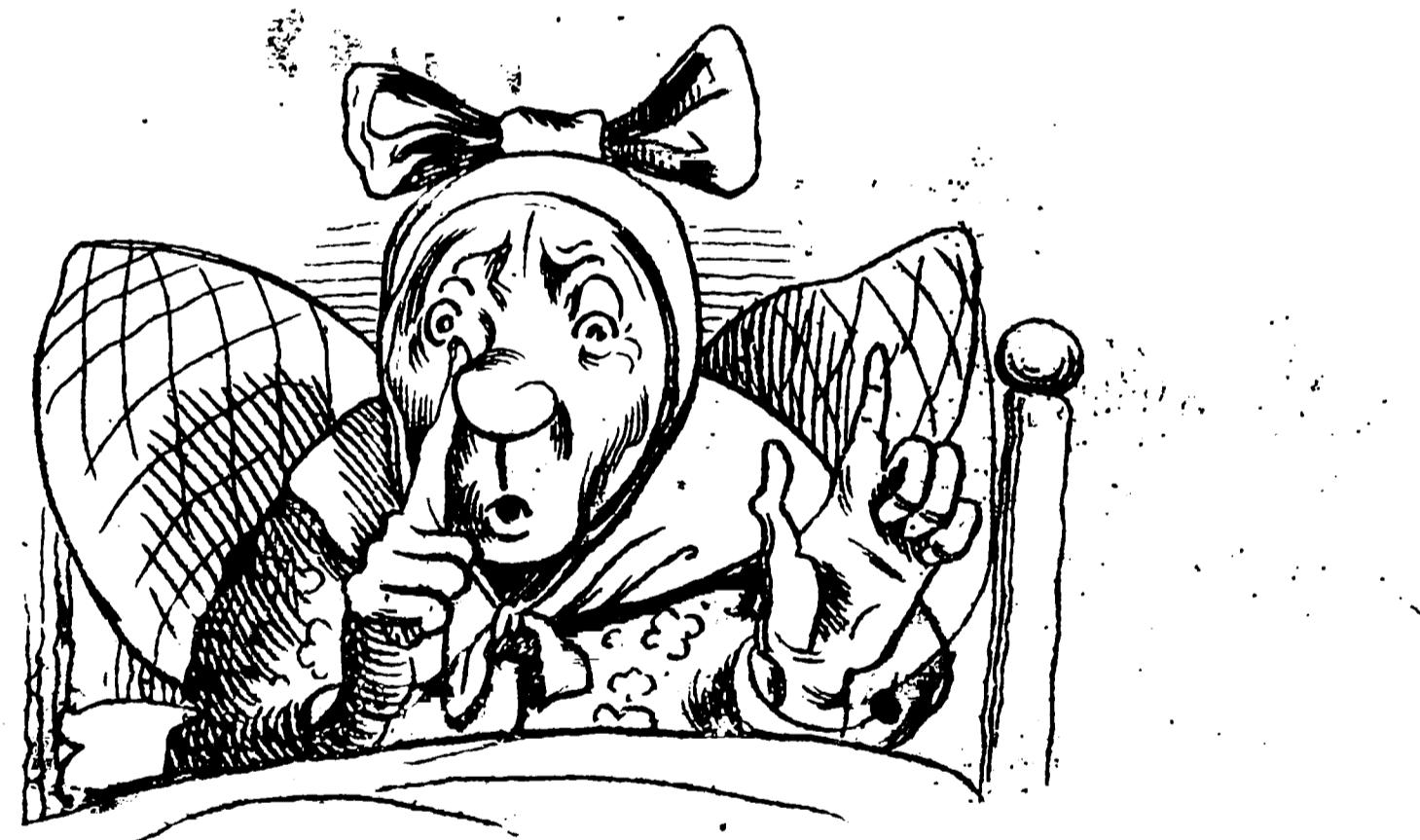
Tilsidst de med fortvivste Hop
Sveiret svang den tunge Krop.

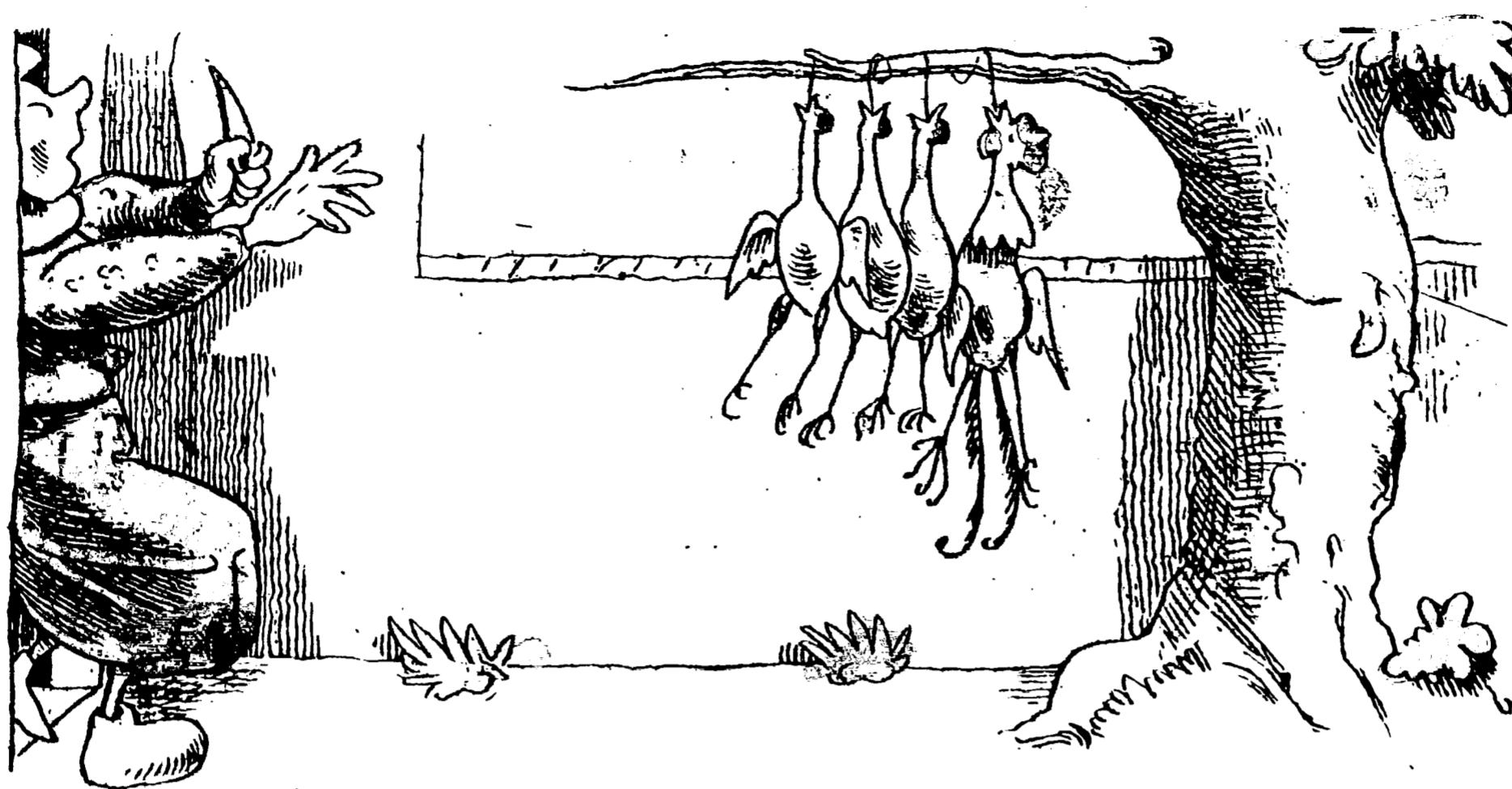
Men af, det vared ikke længe,
Da seer man i et Træ dem hæuge.
Og Halsene de bli'er saa lange,
Og Struberne de bli'er saa trange:

Dog legger hver et Egg i Hæst,
Før Dineue i Døden braast.

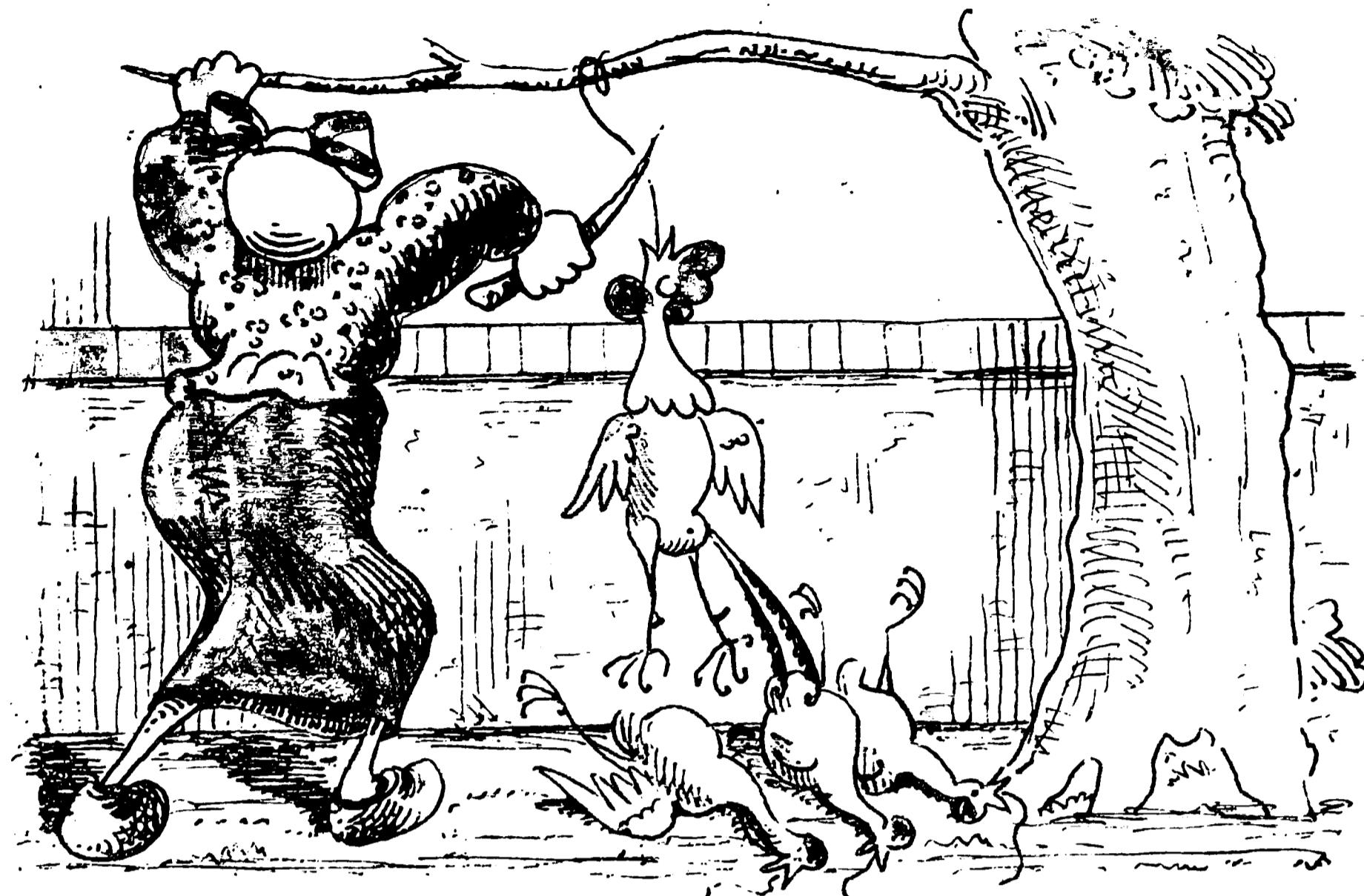
Men gamle Mutter i sit Kammer
Maa have hørt lidt af den Jammer;

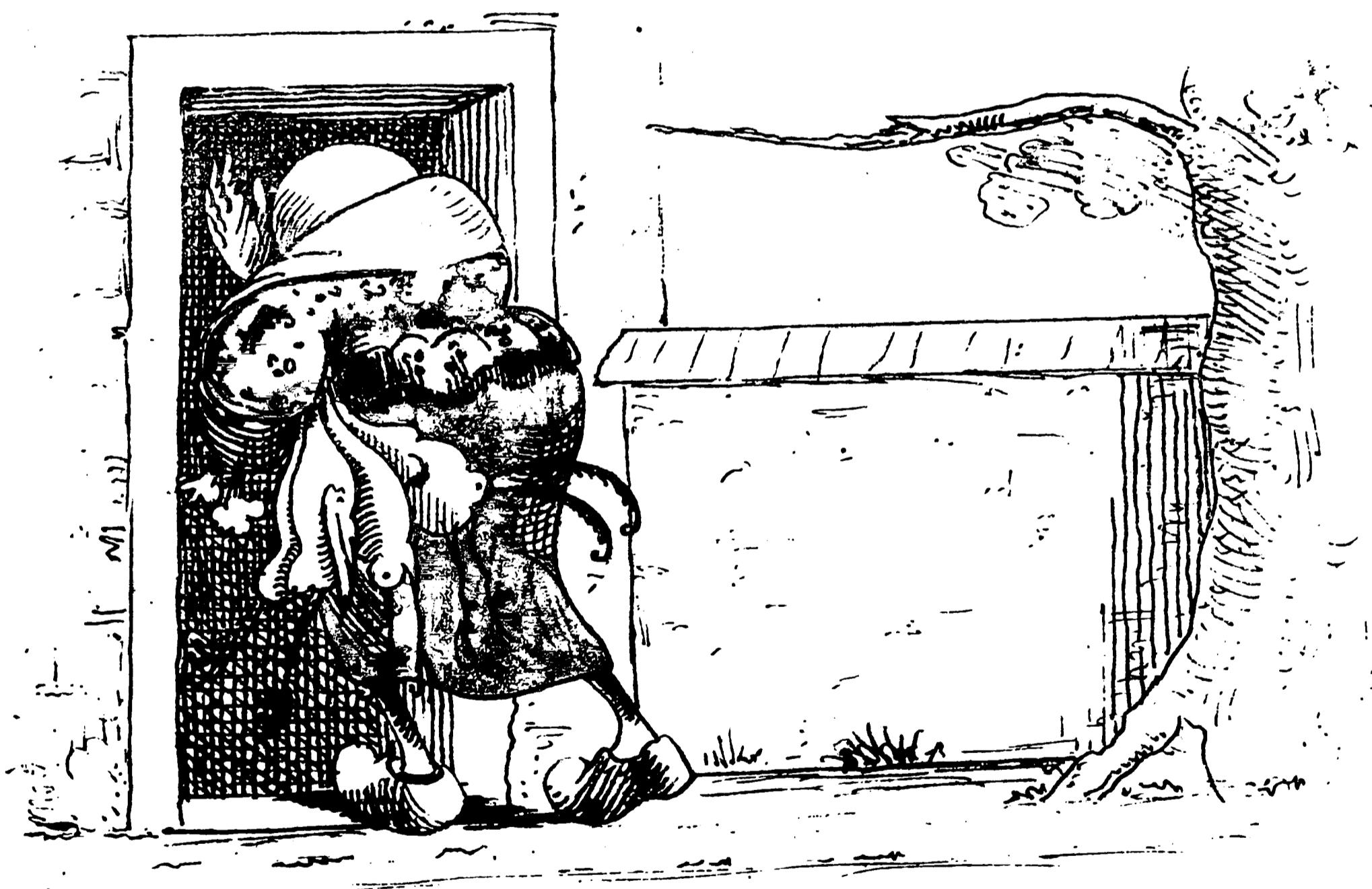
Med Kval i Hjertet, mod i Hu
Hun iser ud: ak, hvilken Gru!

„Nu bryder, Taarer, Eders Fængsel!
Ak, alt mit Haab og al min Længsel!
Ak, mine søde Hønsebeen!
Ak, hænger I paa denne Green?”

Saa sorgbetynget der hun staaer;
 Men snart dog frem sin Kniv hun faaer
 Og skjærer ned de kjære Døde,
 At de ei loengere skal høde.

Da gaaer med dybtnedbøjet Sind
 Hun i det stille Kammer ind.

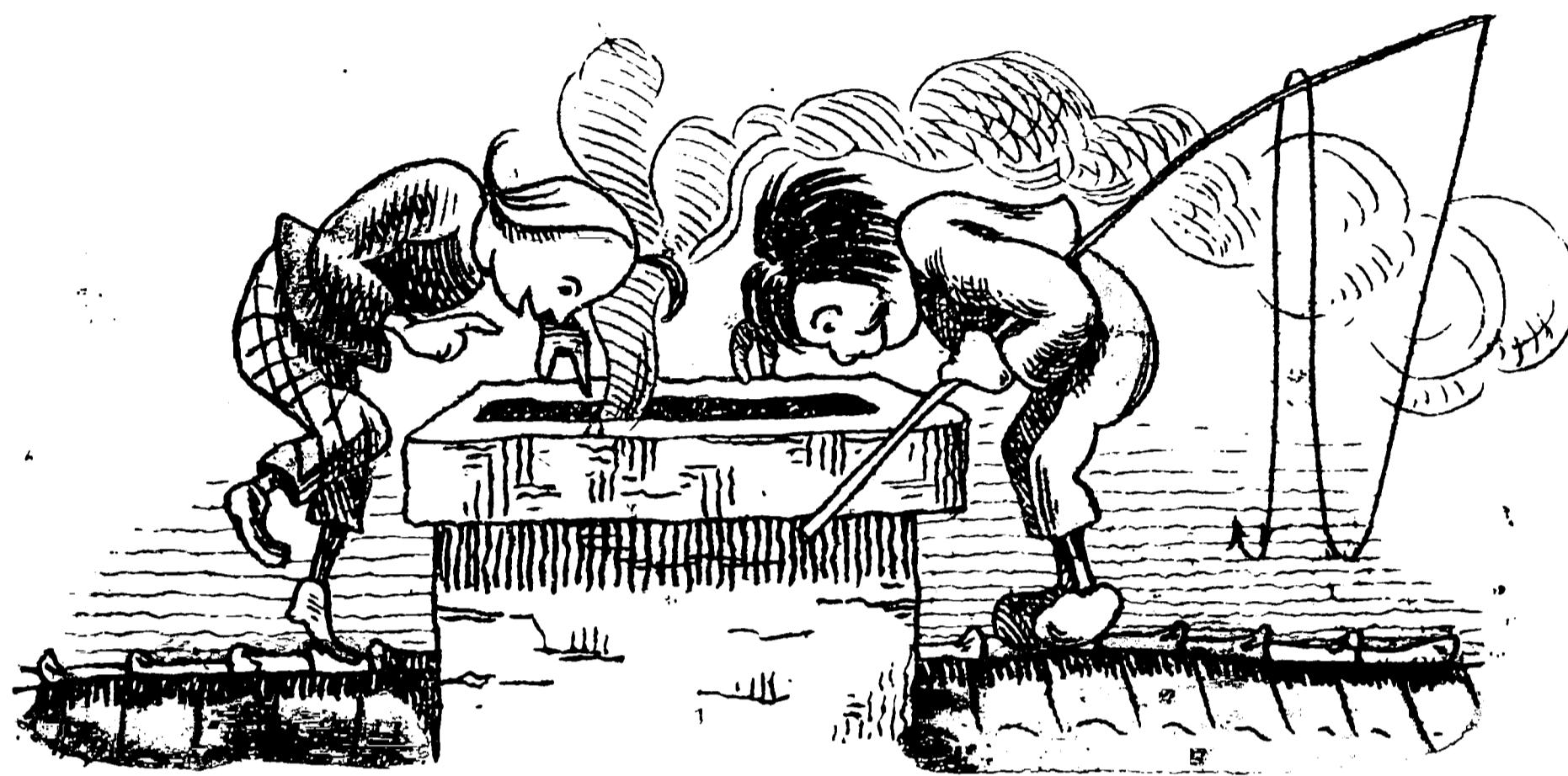
Vi hørte om en Kone sidst,
 Hvorledes ved to Drenges List
 Den tunge Lod hun maatte friste,
 En Hane og tre Høns at miste.
 Stor var først hendes Sorg — dernæst
 Hun tænkte, det dog nok var bedst,
 De stakkels stammelig Forraadte,
 Som, af! saa tidlig herfra maatte
 Høitidelig og med al Ære —
 At plukke, stege og fortære.

— Dog, hvilken Sorg greb hende ikke,
 Da der, af! med de brustne Blifte
 De blege nu udstrakte laae,
 Som nys med Hjertens Fryd hun saae
 At træske om i Gaard og Have
 Og glæde sig ved Livets Gave.

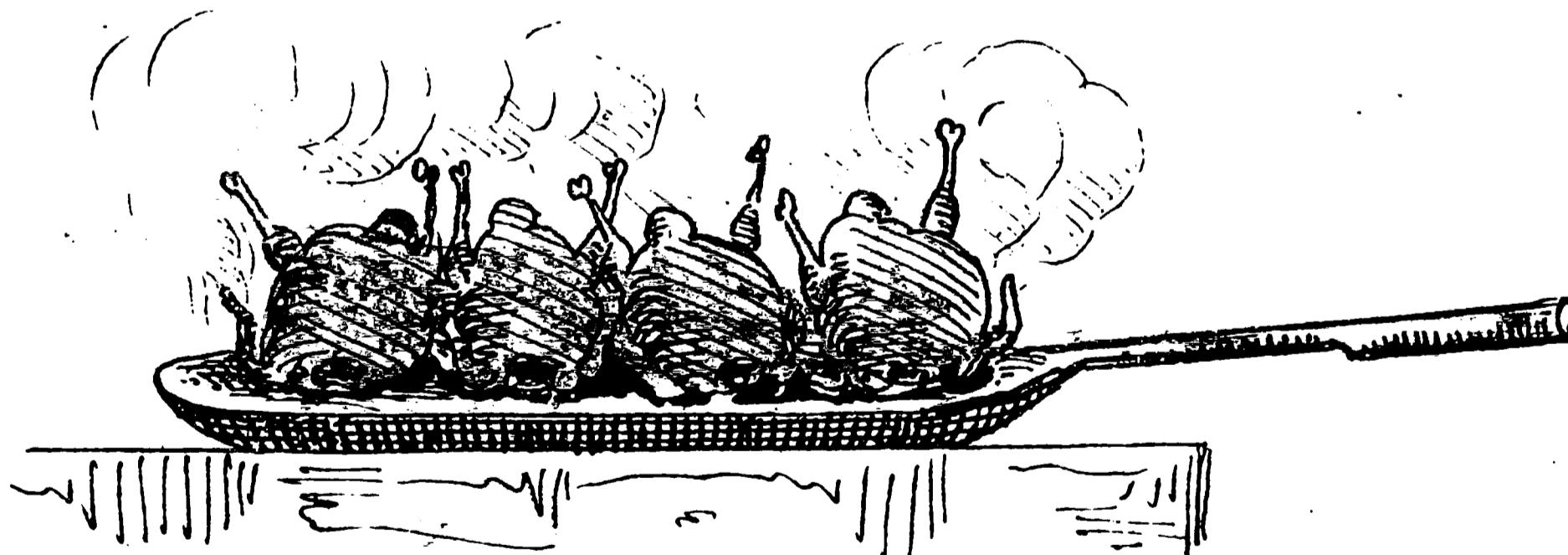

Fast Smerten hende overvælded:
 Selv Spids en lille Taare følded.

Men Karl og Peter spored snart
Den Stegelugt, og i en Fart

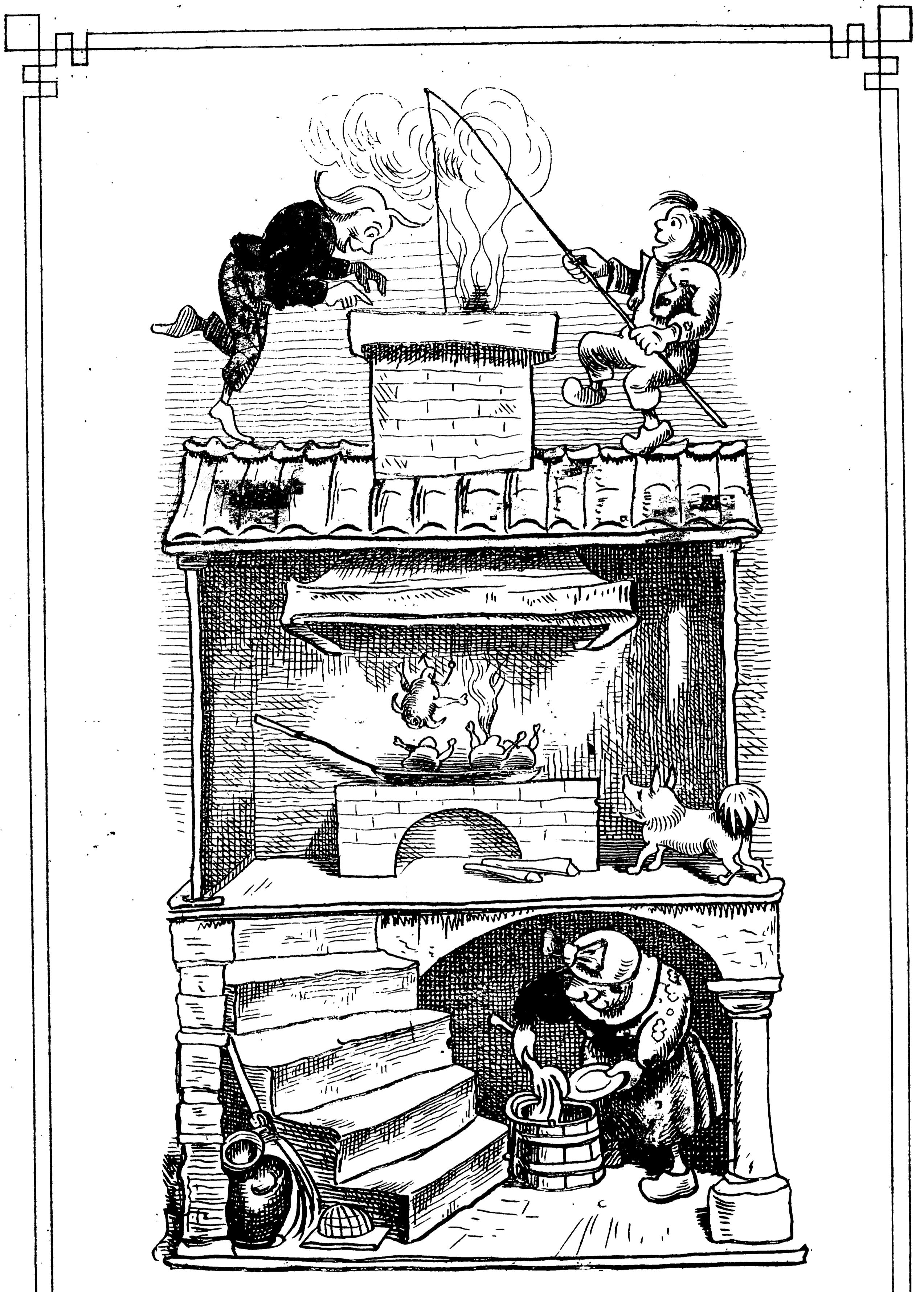
Paa Taget oppe, ned de ligge
Og see de stegte Høns der ligge,
Som dem et hækkert Maaltid laved,
Gaaer det kun efter deres Hoved.

Mens nu Minuterne de tæller,
Den gamle Mutter i sin Kjælder

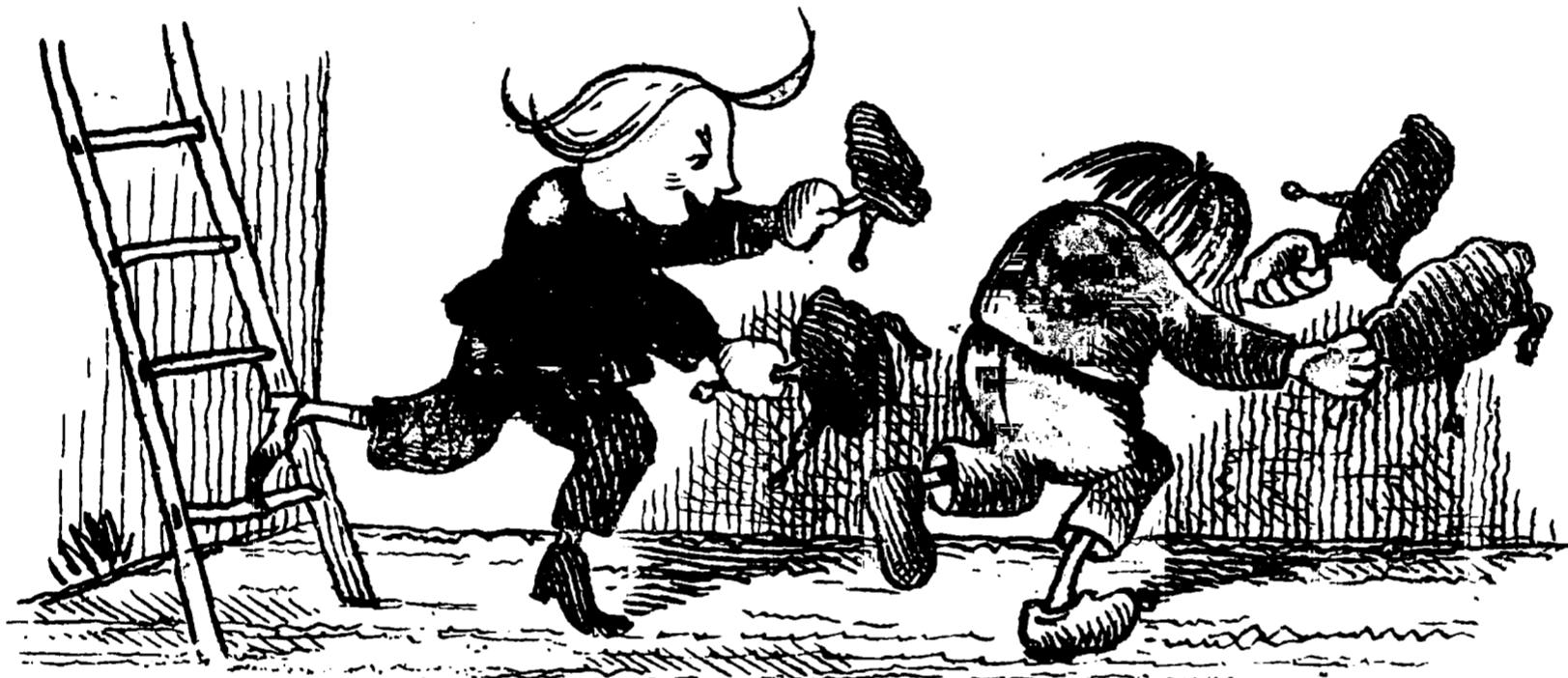

Nedstiger med en mægtig Skaal,
At hente sig en Portion Raal.
I Vand alt labe hendes Tænder,
Thi ingen bedre Mad hun ejender.
— Men medens der hun syssler stille,
De Drenge ikke Tiden spilde.
Karl har bragt med en Fiskenøre,
Den skal dem nu god Nutte gjøre.

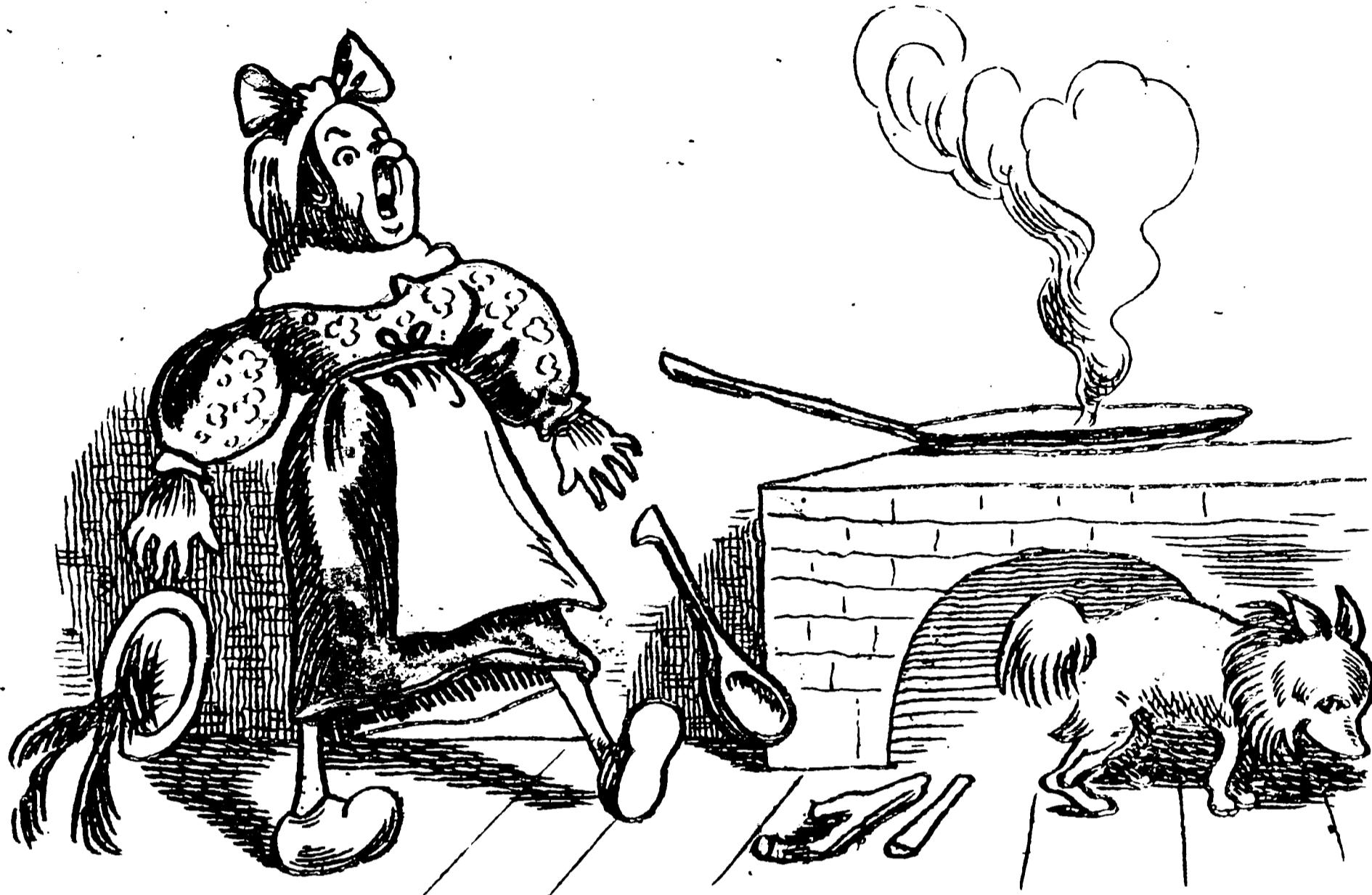

Hivop! - det have alt de oppe
En af de fire Hønsekroppe.

Hivop! — der er den følgende;
 Hivop! — der kommer Numer tre.
 Op endelig de ogsaa liste
 Den fjerde og tilmed den sidste.
 — Spids saae det godt, troe ei, han sov!
 Dog hvem forstod vel hans „vov, vov“?

Men Drengene var allerede
 Faa Dieblikke efter nede.
 — Naa, der vil blive Sorg og Klage:
 Der kommer gamle Moer tilbage;
 Vel maa hun raabe Af og Bee!
 Da til sin Bunde hun vil see,

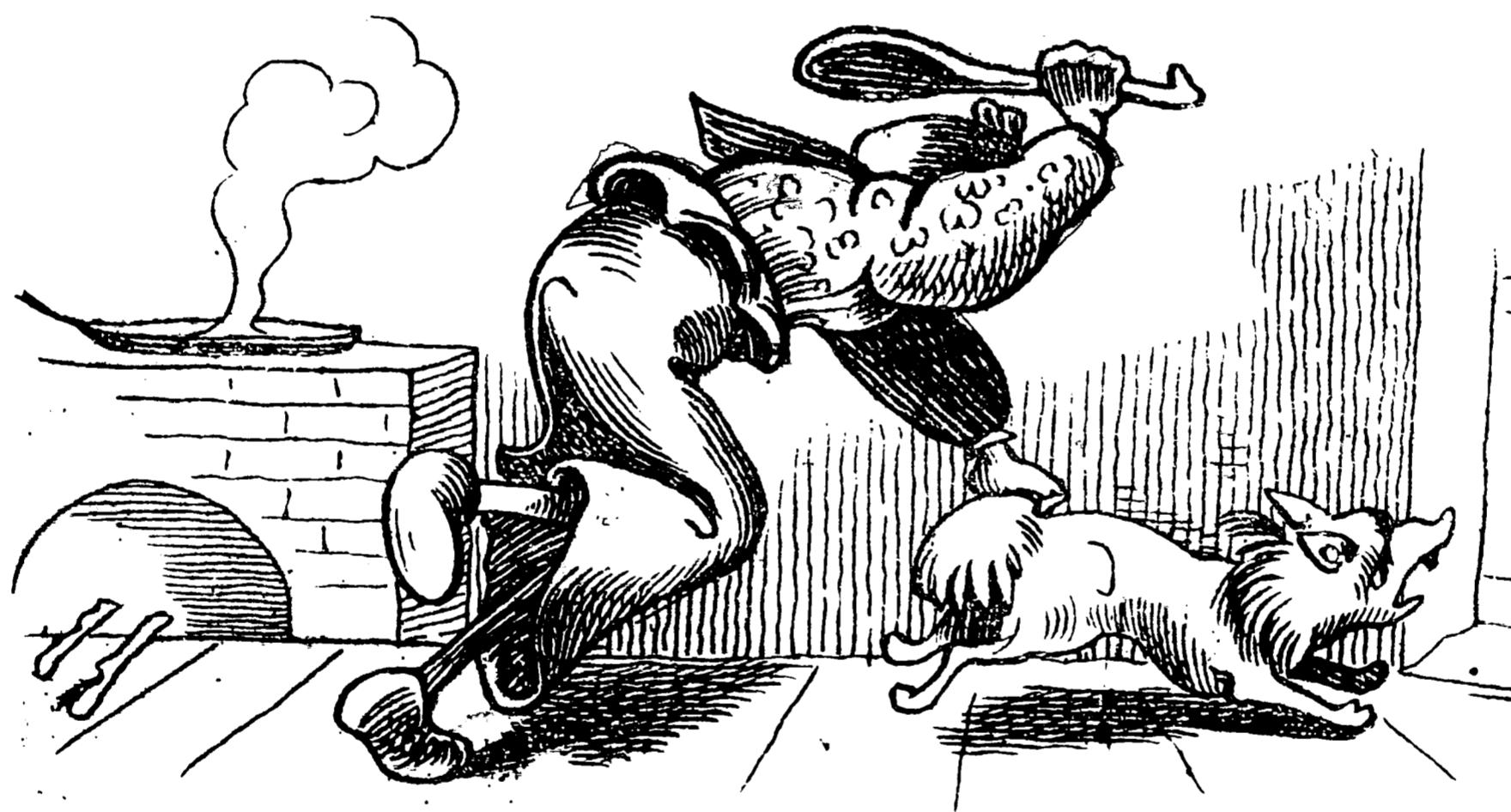

Dg Hønsene de var der ikke —
Spids! — raabte hun med vilde Blikke.

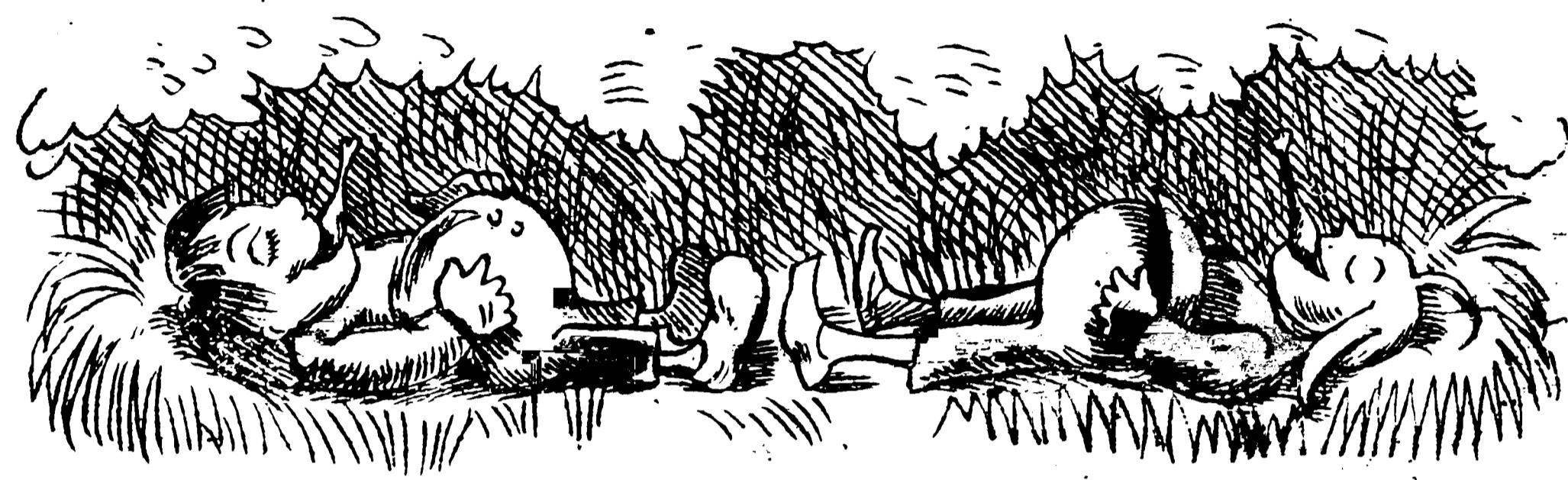

Uh! — Du Uhyre! sorte Sjæl!
Men tøv — jeg prygler Dig ihjel!

Nu vidste stakkels Spids Besled:
 Først slog han Diet frøgtsomt ned,
 Men saa i største Hast bortsmitter.
 Dog ikke seen den gamle Mutter
 For ham ret grundig at betale
~~Med~~ grov Konfekt hun greb hans Hale —
 Nær var hun faldet paa sin Næse —
 Men Spids af Angst tog paa at hvæse,

Og paa den arme Stakkels Dag
 Nedhagled Slevens Slag i Slag.
 Spids skreg — saameget mere som
 Han uhørt sif den haarde Dom.

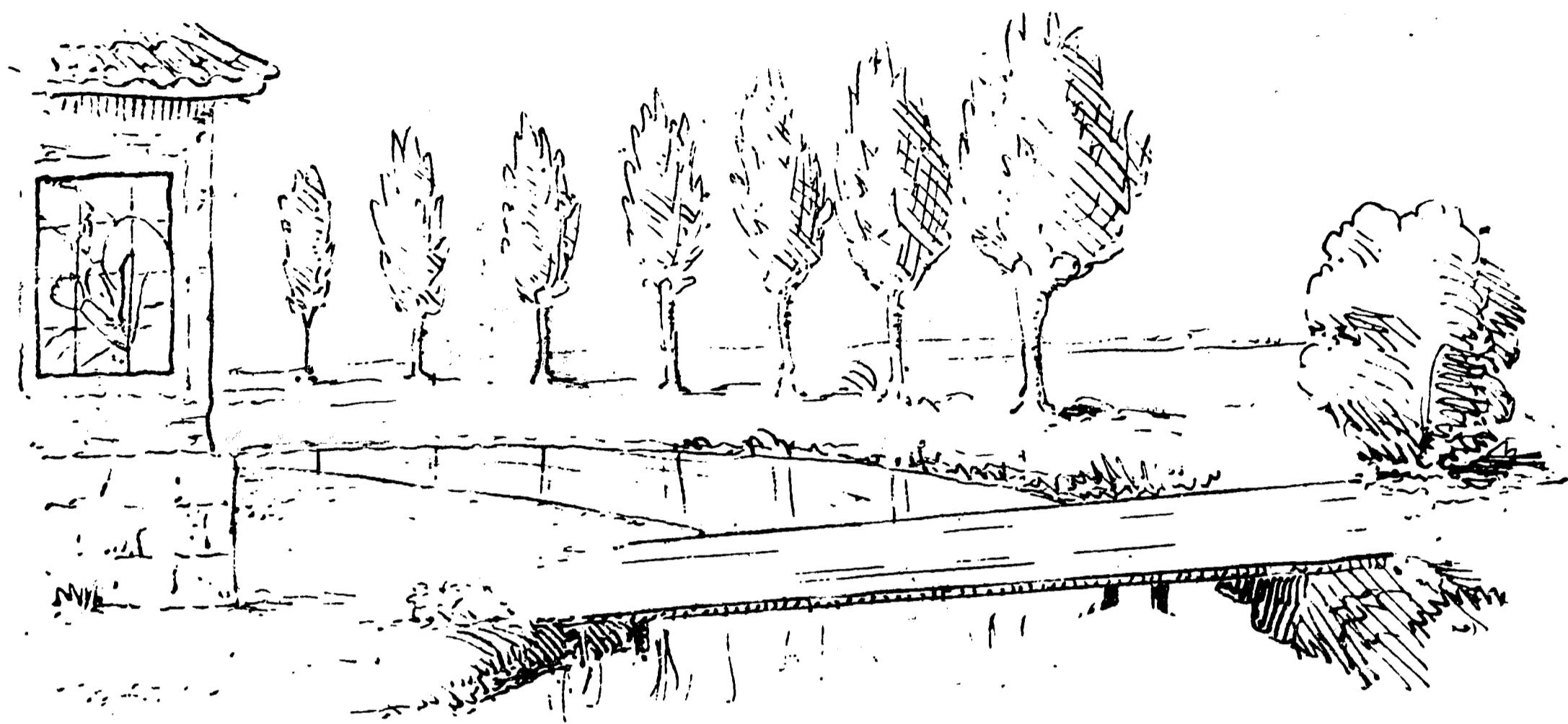
Men Drengene, nærvæd at sprælte
Af al den Mad, sob bag en Hølle.
De fire Høns de har fortæret,
Men føle sig dog lidt besværet,
Og trods al deres Slugenhed
Den sidste Bid dog ei sit ned.

At hver Sjæl i Byen kjendte
Mester Beck, var jo at vente;

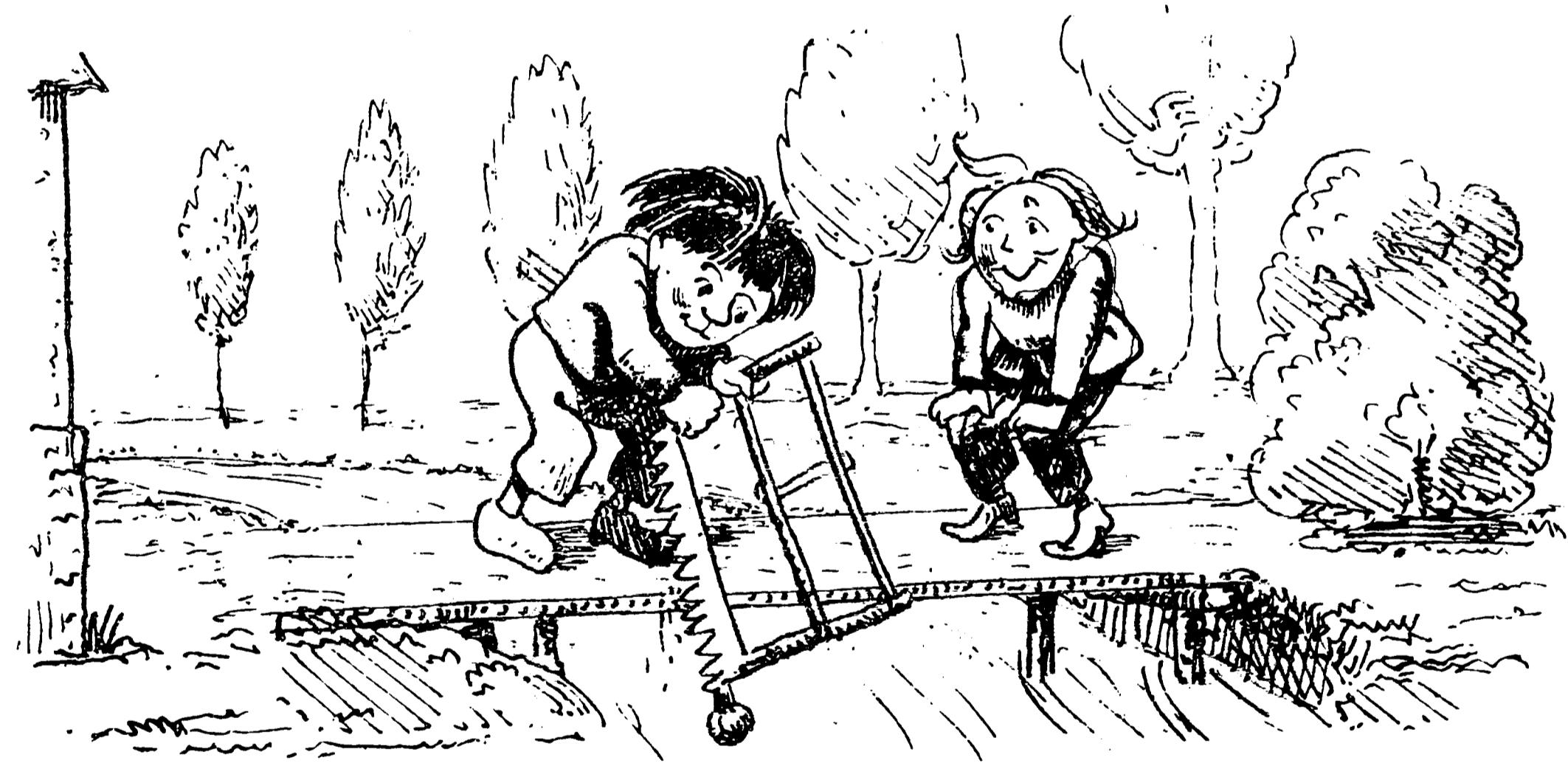

Thi man Frakker, Kamisoler,
Lange Buxer, spidse Kjoler,
Træier med og uden Skjøder,
Kapper selv for Græker, Jøder,
Ja, hver mulig Sort af Klæder
Fik man hos den gode Skræder.
Skulde Noget repareres,
Passes til, hvad eller fjøreres,
Skulde sættes paa en Cap,
Eller var kun los en Knap:
Hvor det var, hvorledes, hvad —
Fortil, bagtil — lige glad
Slyded Mestren med sin Naal:
Det var jo hans Livs Formaal.
Derfor og det sjeldent hændte,
Han som Uven Nogen kjendte.
— Karl og Peter ikun ville
Ham et Puds for Løier spille.

Foran Mæstrens lille Bolig
Flød en Bæk, vild og urolig.

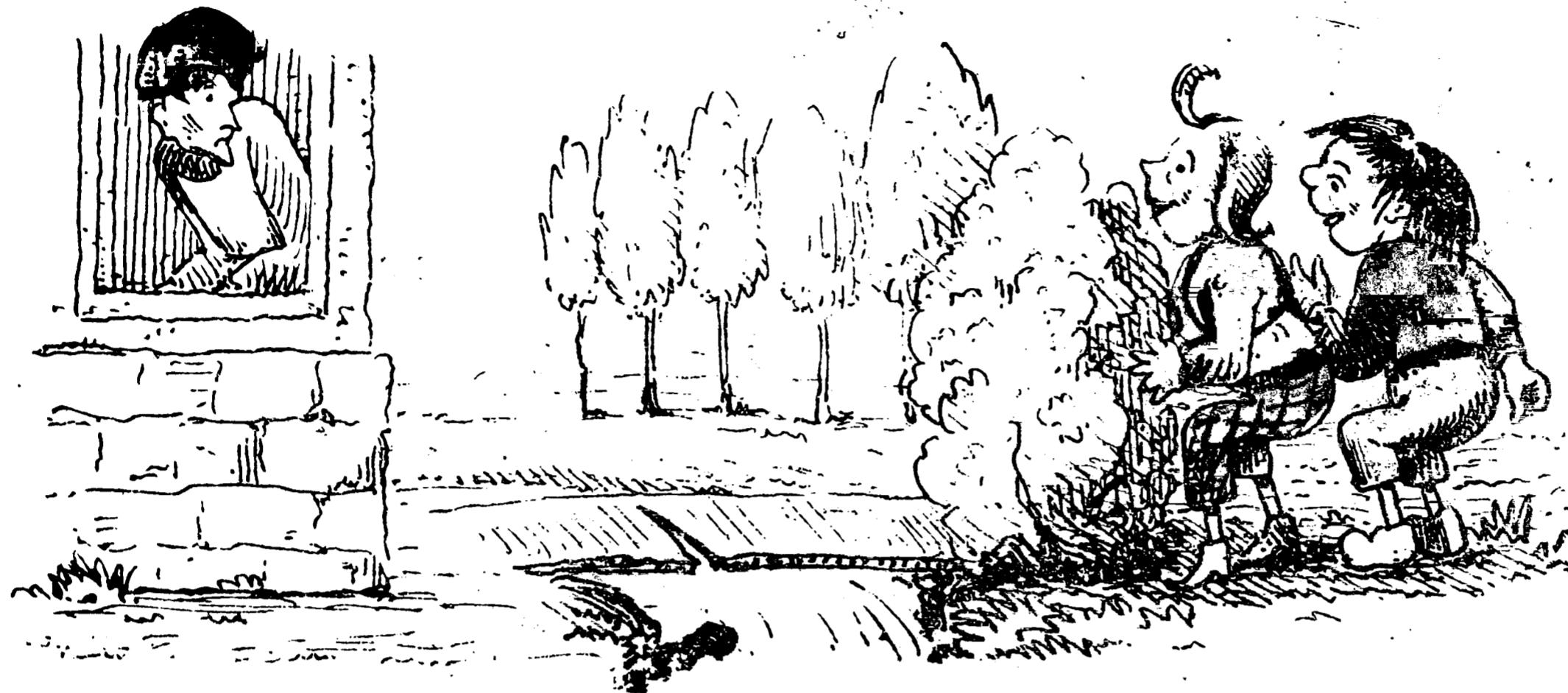

Over den et Bræt der laa,
Som man over kunde gaa,

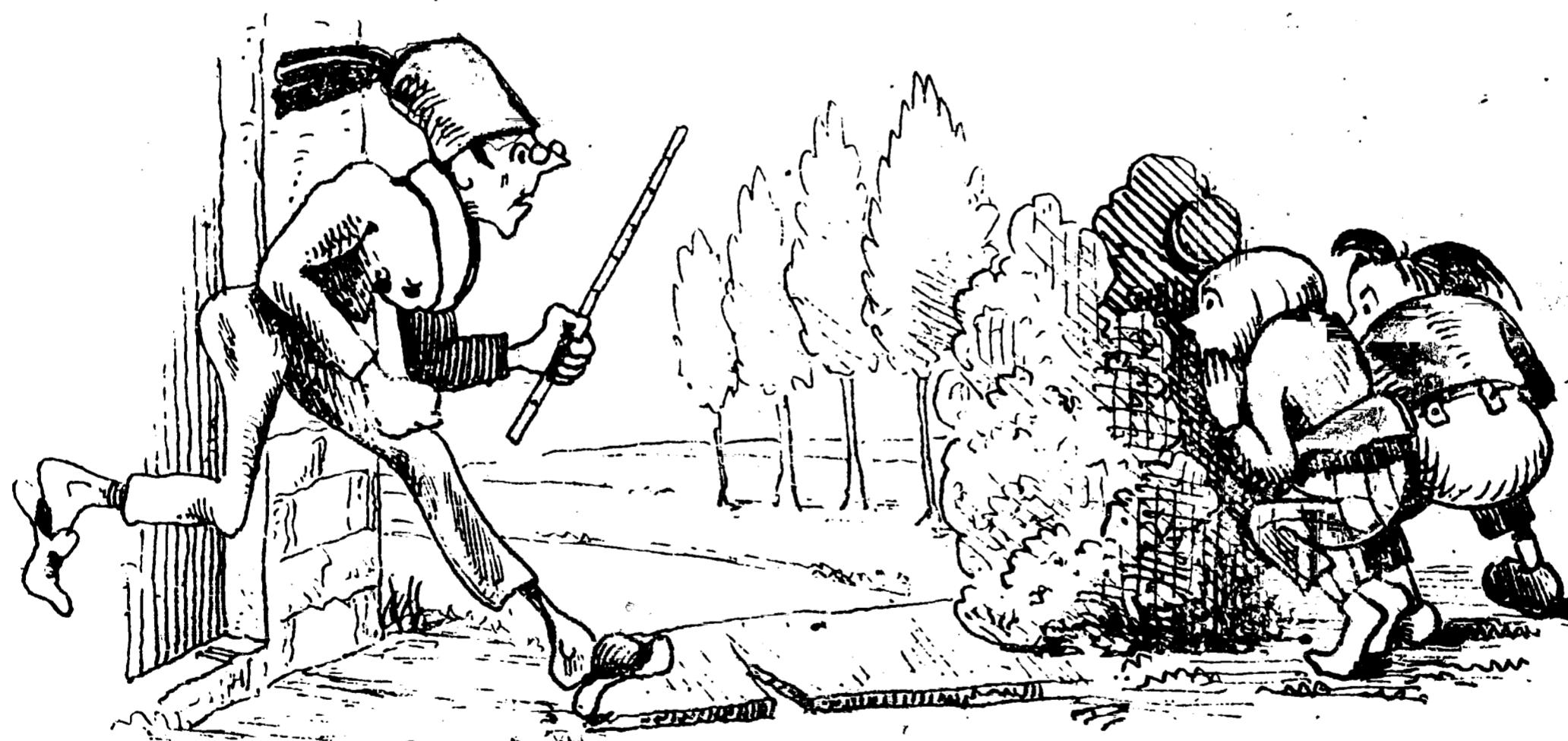

Og de tvende slemme Drenge
Ikke sig betenkte længe:
Med en Sav parat de vare
Og et Hul i Broen stare.

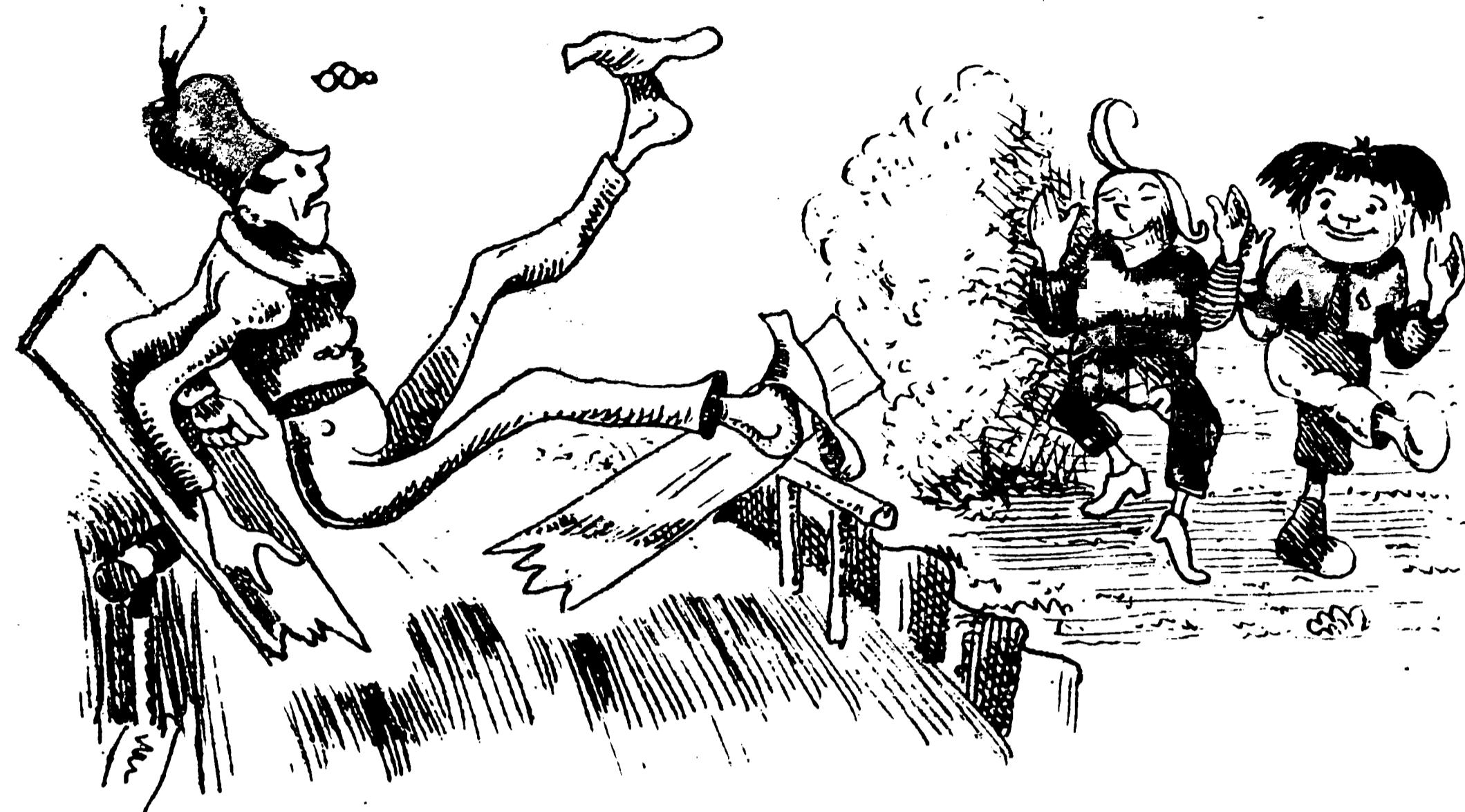
Da de havde naaet det Maal,
Gav de ret et vøldigt Skral:

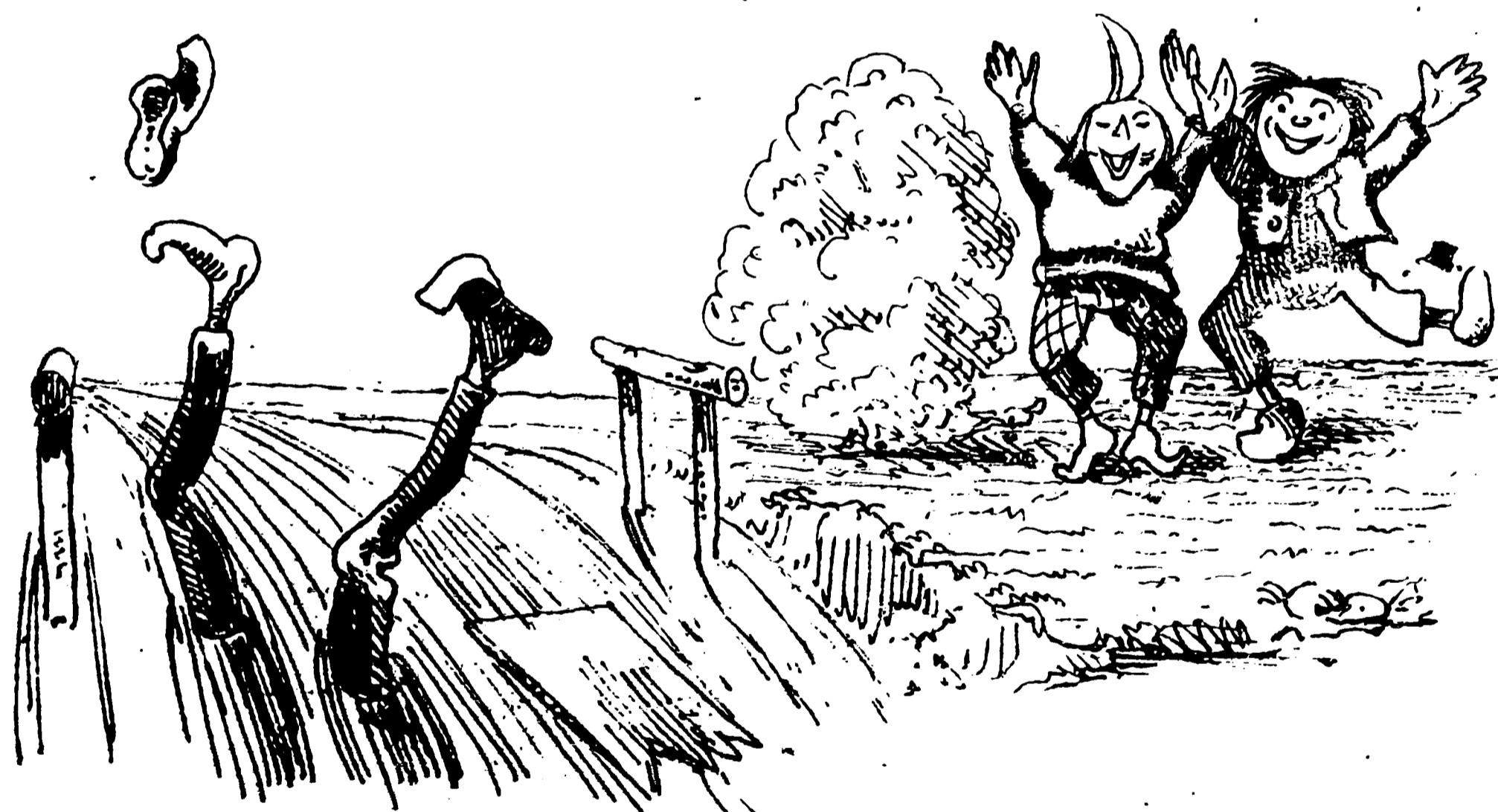
„Hei, herud, Du Gede-Beck!
Skæder Skinkelbeen, mæf, mæf!“
— Alting kunde Beck fordrage,
Uden sig det nær at tage —
Men hvo Sligt ham høre lod:
Det var hans Natur imod.

Hurtig udenfor han springer
Og sin Alen vøldig svinger,
Da igjen der til hans Skæf
Lyder høit et nyt: „mæf, mæf!“

Bildt han styrter frem og — trækker
Broen ved sin Bægt istykker.

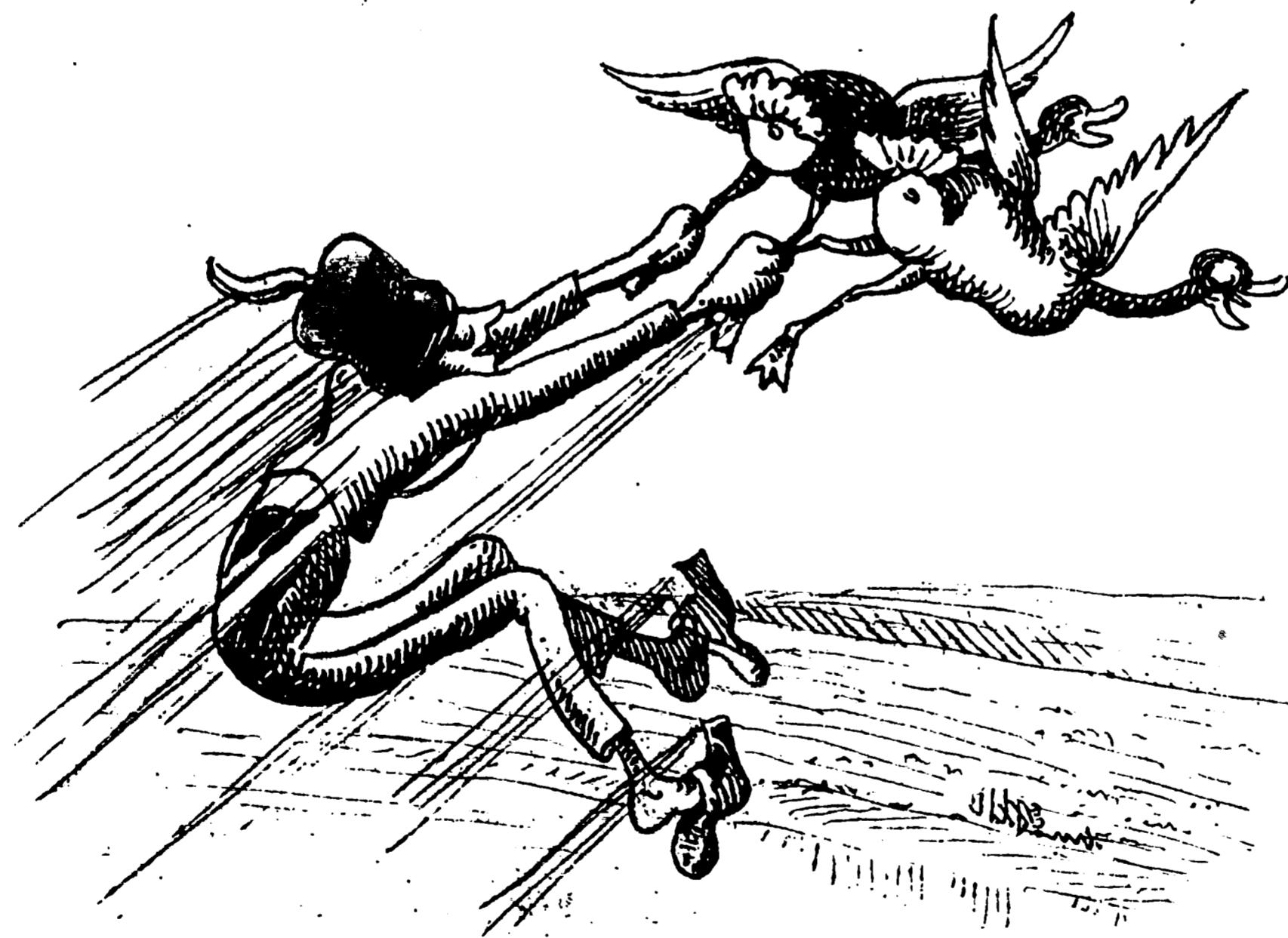

Atter lyder det: „mæk, mæk!“
Plump! — og saa er Skræd'ren væk.

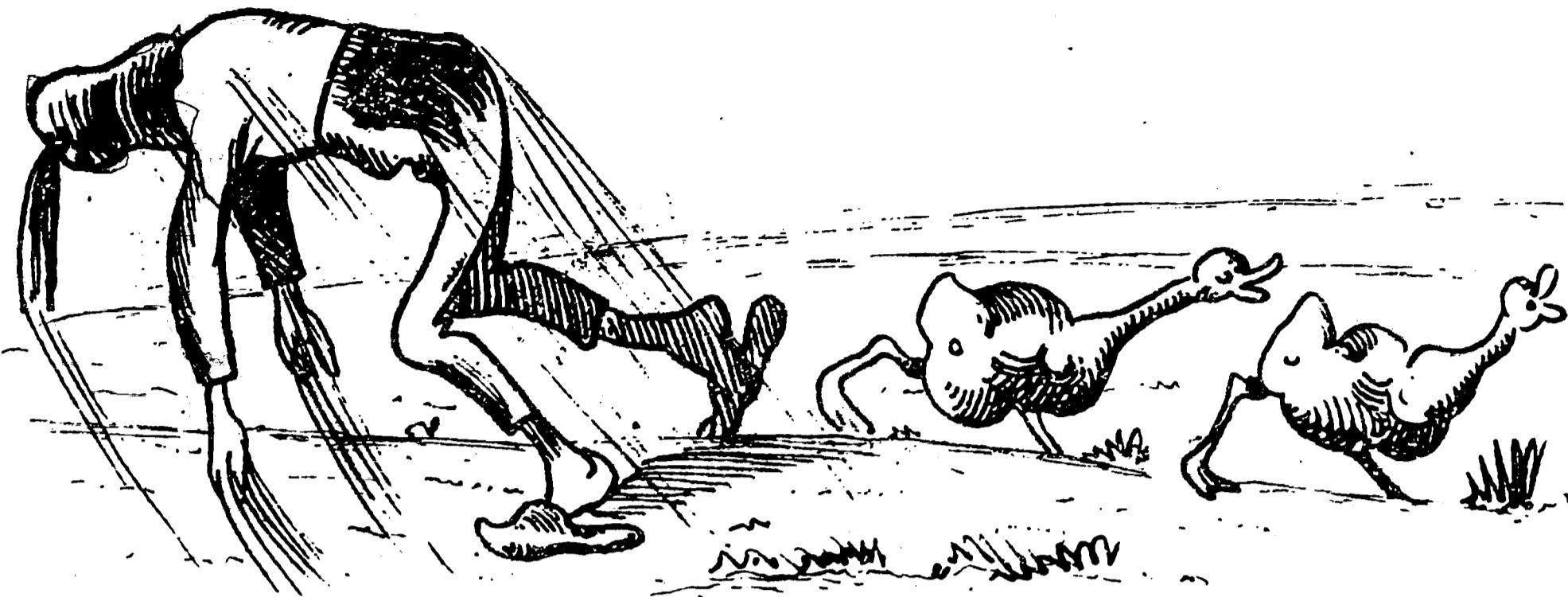
Men, just som han faldt i Vandet,
Tvende Gjæs tøt ved ham landed'.

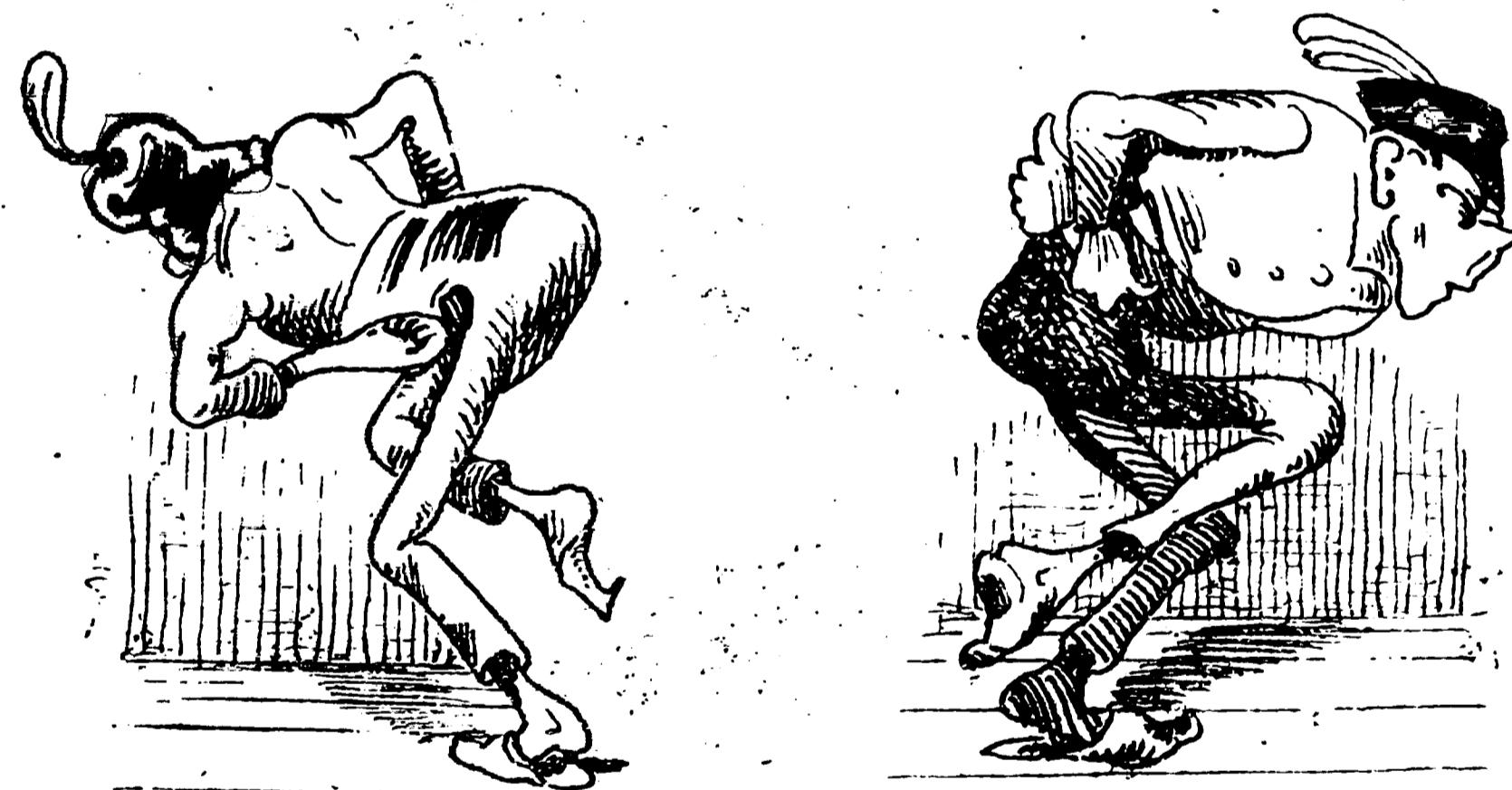
Dem i denne Dødens Nat
Faaer i Benene han fat,

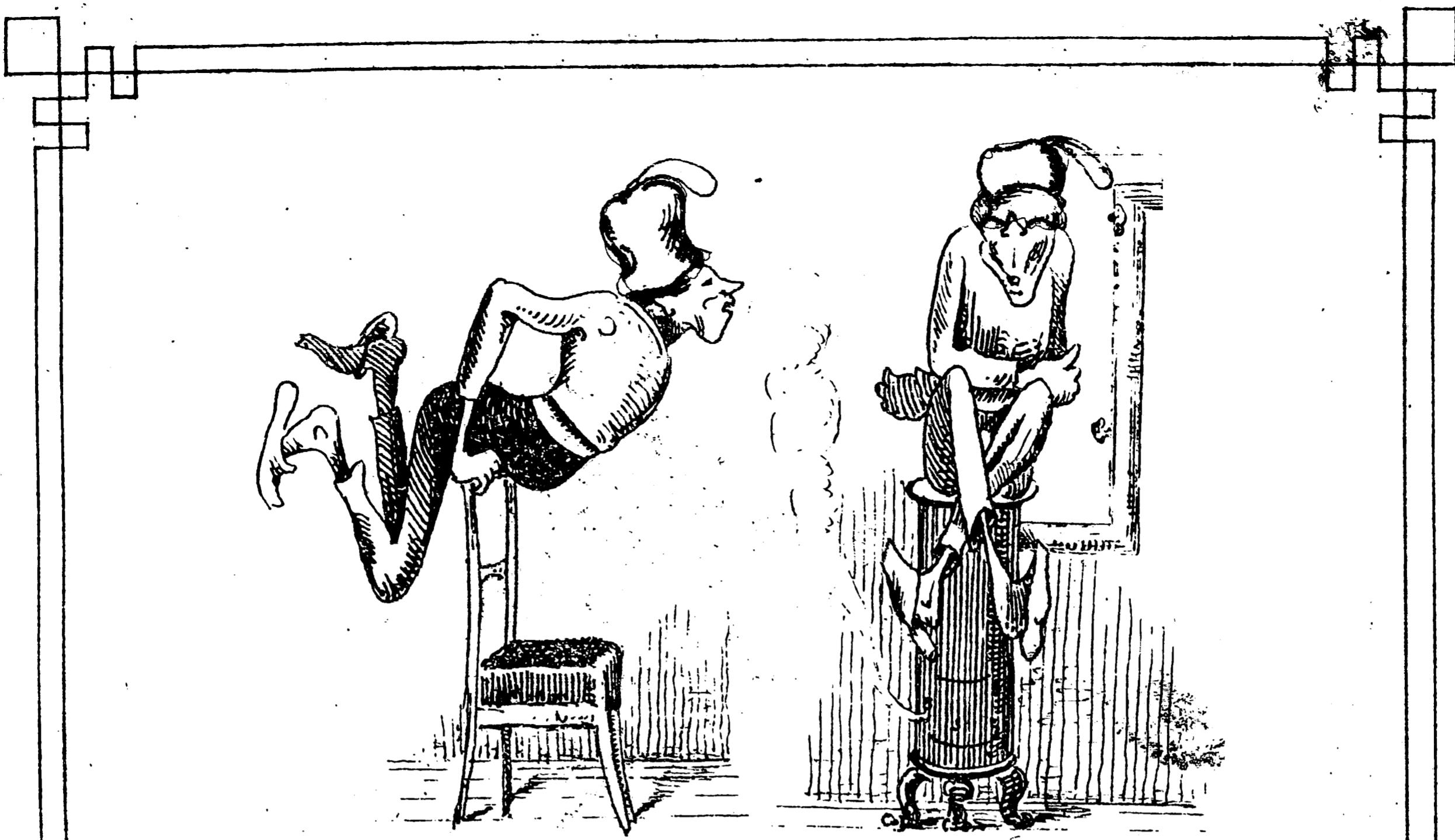
Og ved Hjælp af deres Vinger
Paa det Tørre op sig svinger.

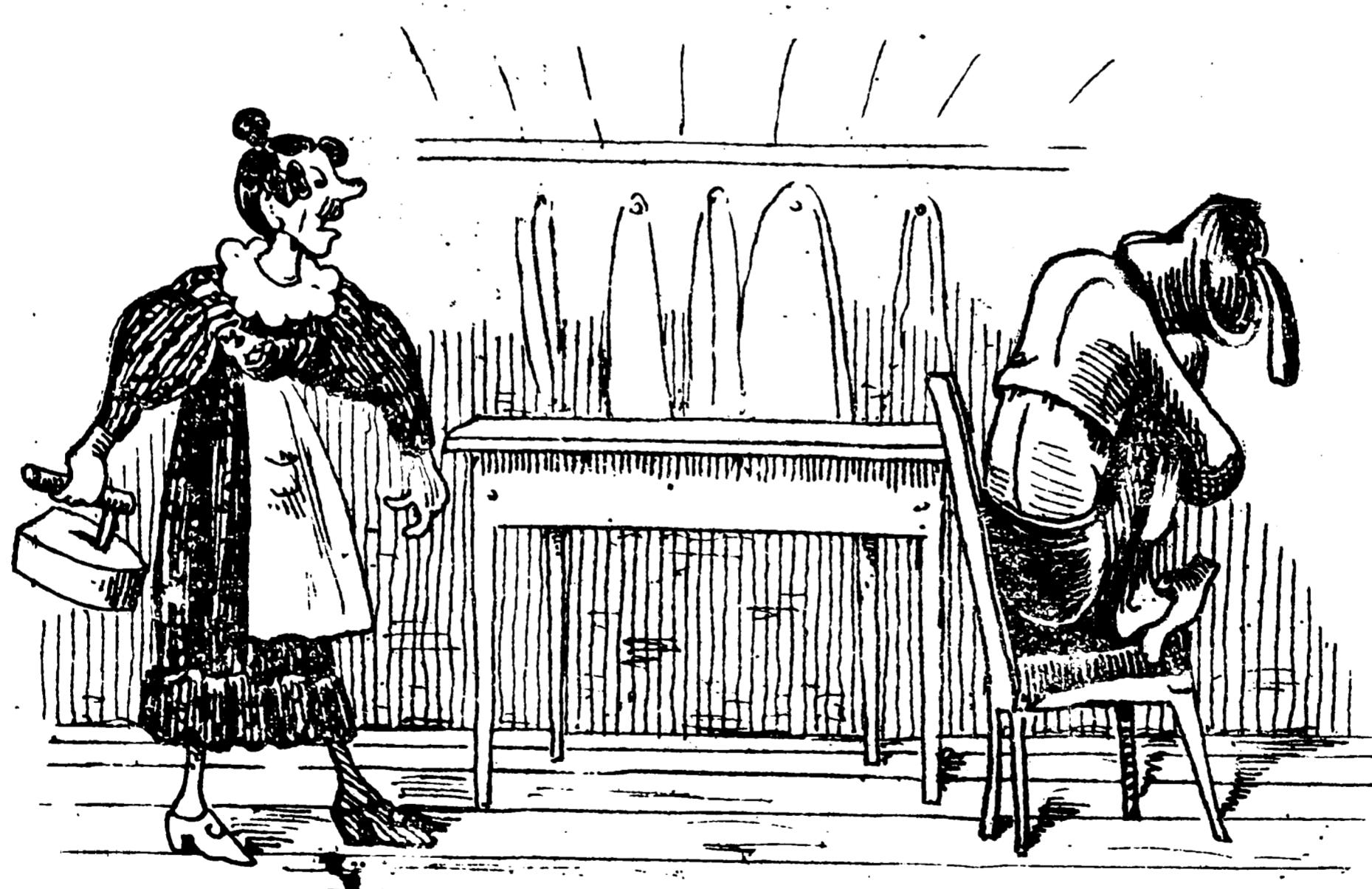
Og mens bort med Skræk de ile,
Seer man ham mod Hjemmet stile.
Gjæssene sig rhysted blot,
Ham jo næsten som til Spot.
Vaad han var og vaad han blev,
Vandet gruelig af ham drev,

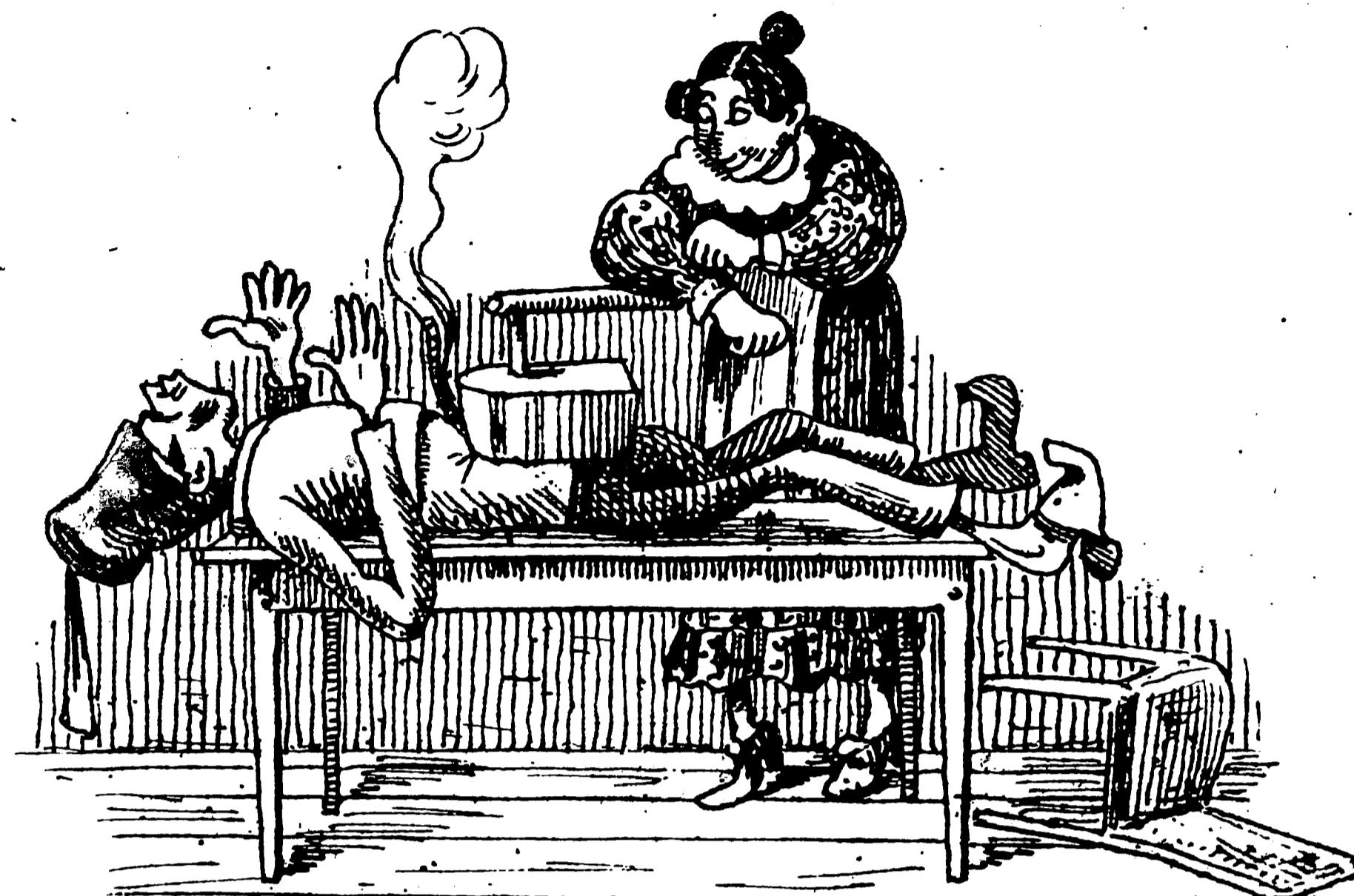
Og han var ei vel tilmode,
Men heel ynfelig sig snoede;

Thi, gif det end ei til Graven,
 Tid han følt dog ondt i Maven.
 Først som Middel mod den Trykken
 Han forsøgte Stolerhæggen;
 Saa til Varmen han sig flytted;
 Dog det heller ikke nytted.

Men Moer Beck sik Pinen fjernet
 Ved at bruge Pressejernet:

Da det var paa Maden lagt,
Blev Alt flug i Orden bragt;
Thi lidt efter lidt svandt Krampen,
Som sig fernenede med Dampen,
Saa Patienten var mod Asten
Som han aldrig havde havt'en,
Og snart rust og vel tilmode
Saae man Beck igjen paa Fode.

Skjæbnen det har villet saa,
 At vi Alle lære maa.
 ABC forslaae ei vil;
 Der maa meget Andet til.
 Ei blot til at læse, skrive
 Maa Enhver af os det drive;
 Ei blot maa man i at regne
 Færdighed sig snildt tilegne,
 Men og med et aabent Øre
 Viisdomsordet gjerne høre.

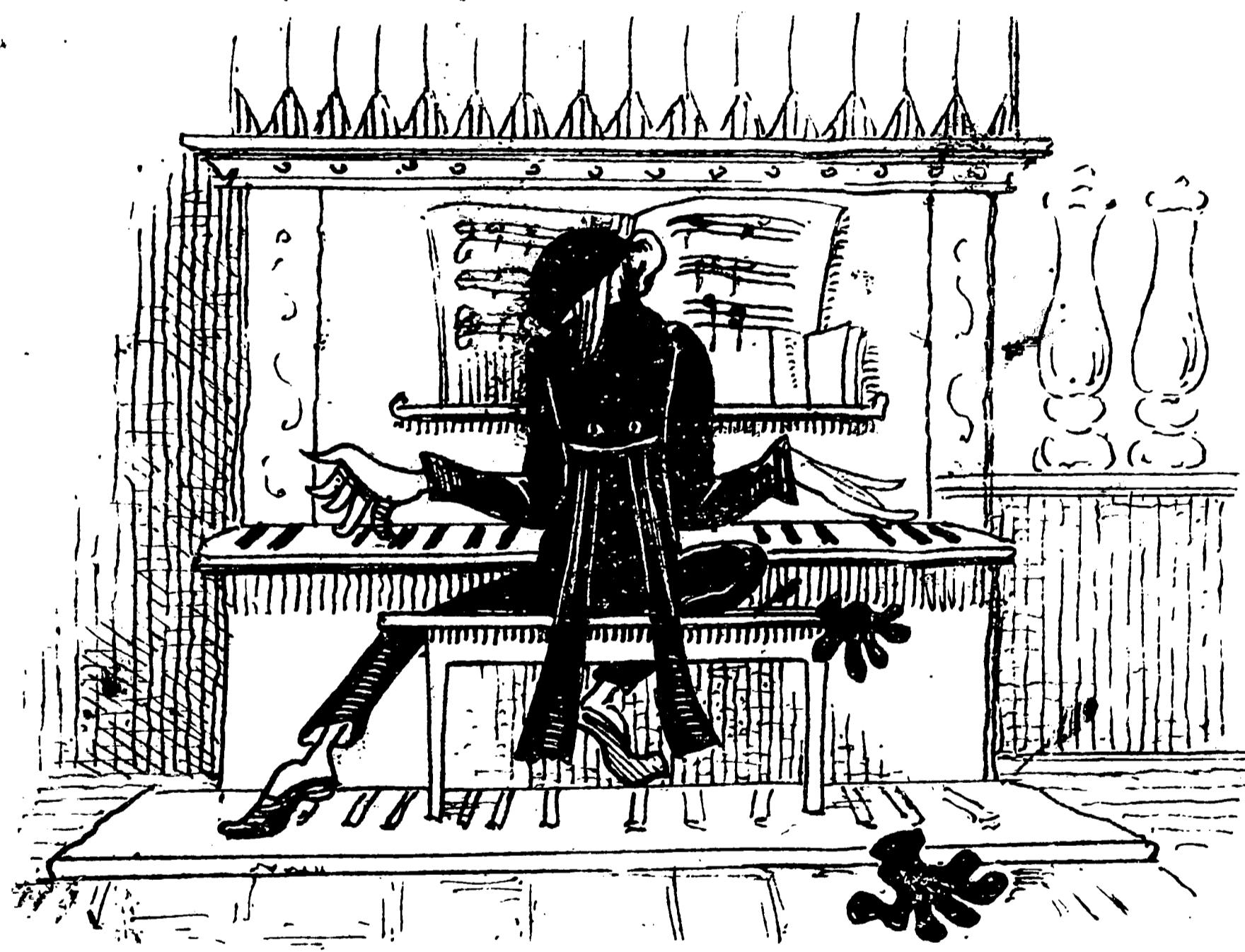

Derhen Bhens Børn at lede,
 Var Hr. Lampe villig rede.
 -- Karl og Peter, maa man vide,
 Dersor ei ham kunde lide;
 Thi hvo ulærvillig er,
 For sin Lærer Agt ei bær.

At den gamle Mand sin Pibe
 Elsted høit, kan man begribe,
 Og vist ikke Nogen funde
 Ham for Alvor det misunde;
 At han kvægede sig lidt,
 Naar han træt sig havde slidt.

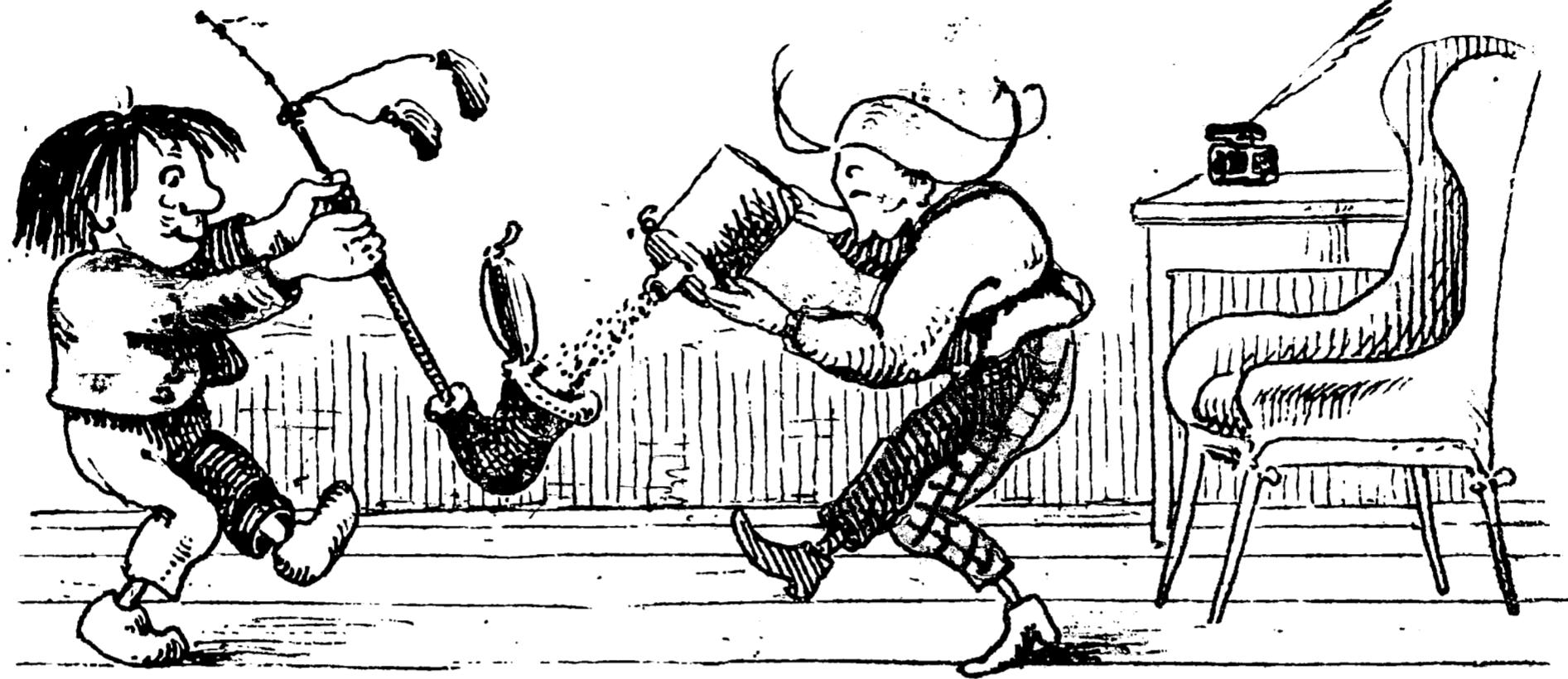
— Karl og Peter ikkun tænker,
 Om ved List og onde Rænker
 Muligen de kan angribe
 Skolemester i hans Pibe.

— Engang, det var Søndag atter,
 Mens den gamle, brave Fatter

Andagtsfuld bag Orglet troner
 Og sig glæder ved dets Toner,

Snege sig de stemme Drenge
 I hans Huus, ei søgte længe,
 Før de Meerstumspiben fandt.
 Karl den holder op paa Rant,

Peter derimod sig bukker,
 Mens et Krudthorn han oplukker
 Og i Piben, viid og bred,
 La'er dets Indhold løbe ned.
 Derpaa bort de smutte, thi
 Kirken den er alt forbi.

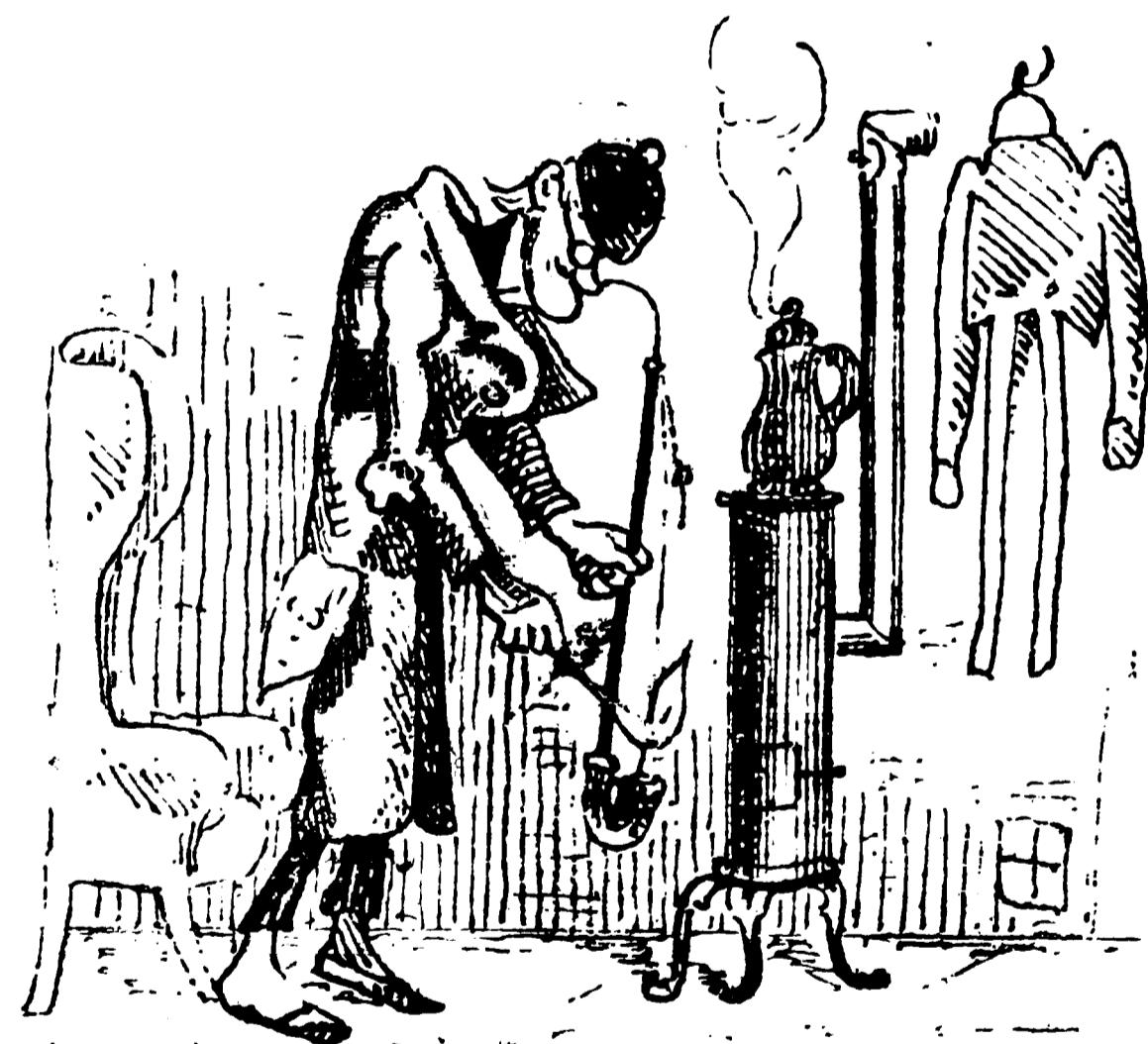

Næppe er de borte, førend
 Lampe lukker Kirkedøren

Og med Bog og Nødehæster,
Hør at vinde nye Kræfter,

Efter fuldbragt Gjerning rolig
Vender hjemad til sin Bolig,

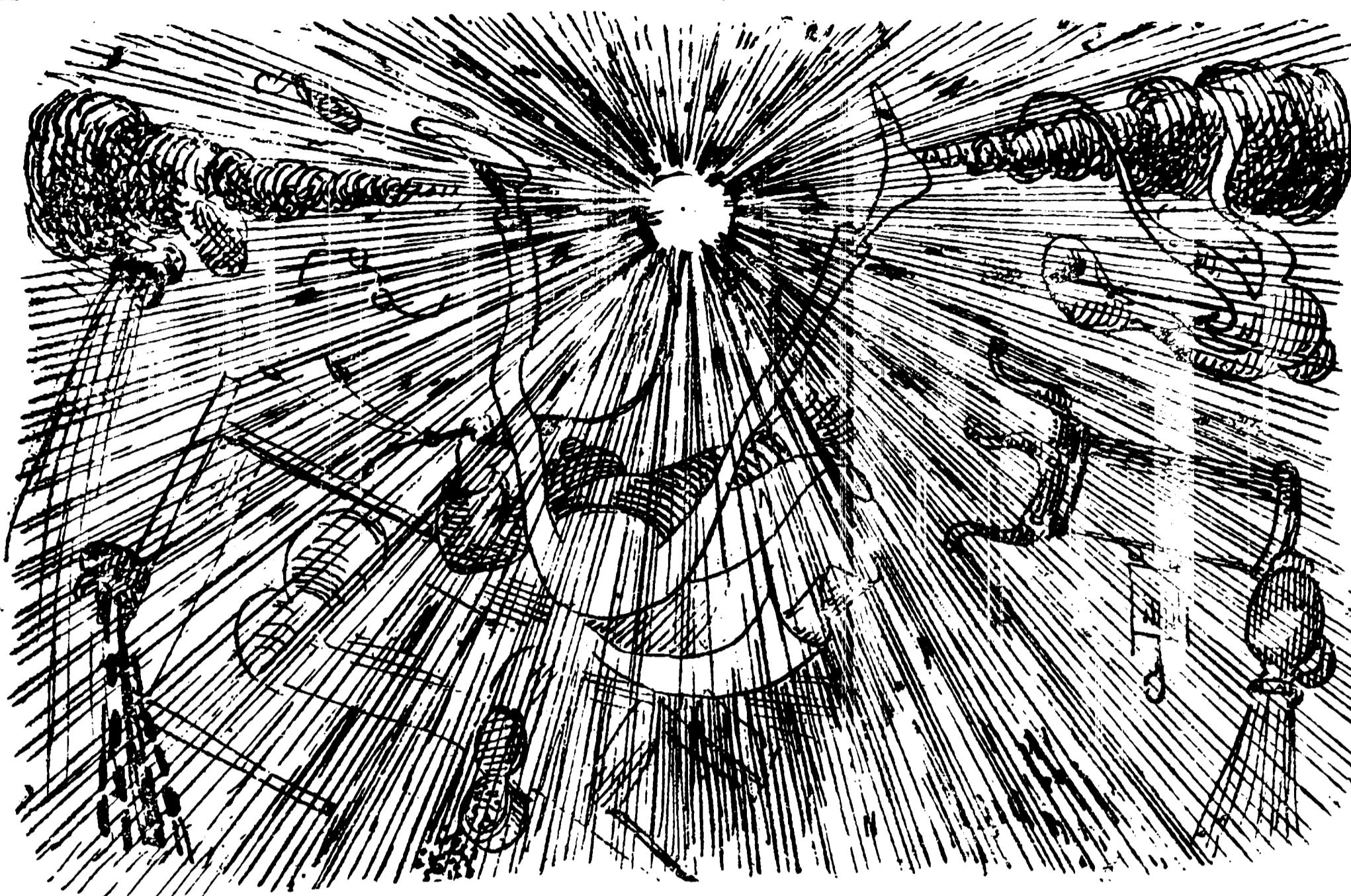

Og heel let om Hjertet han
Glad sin Pibe tender an,

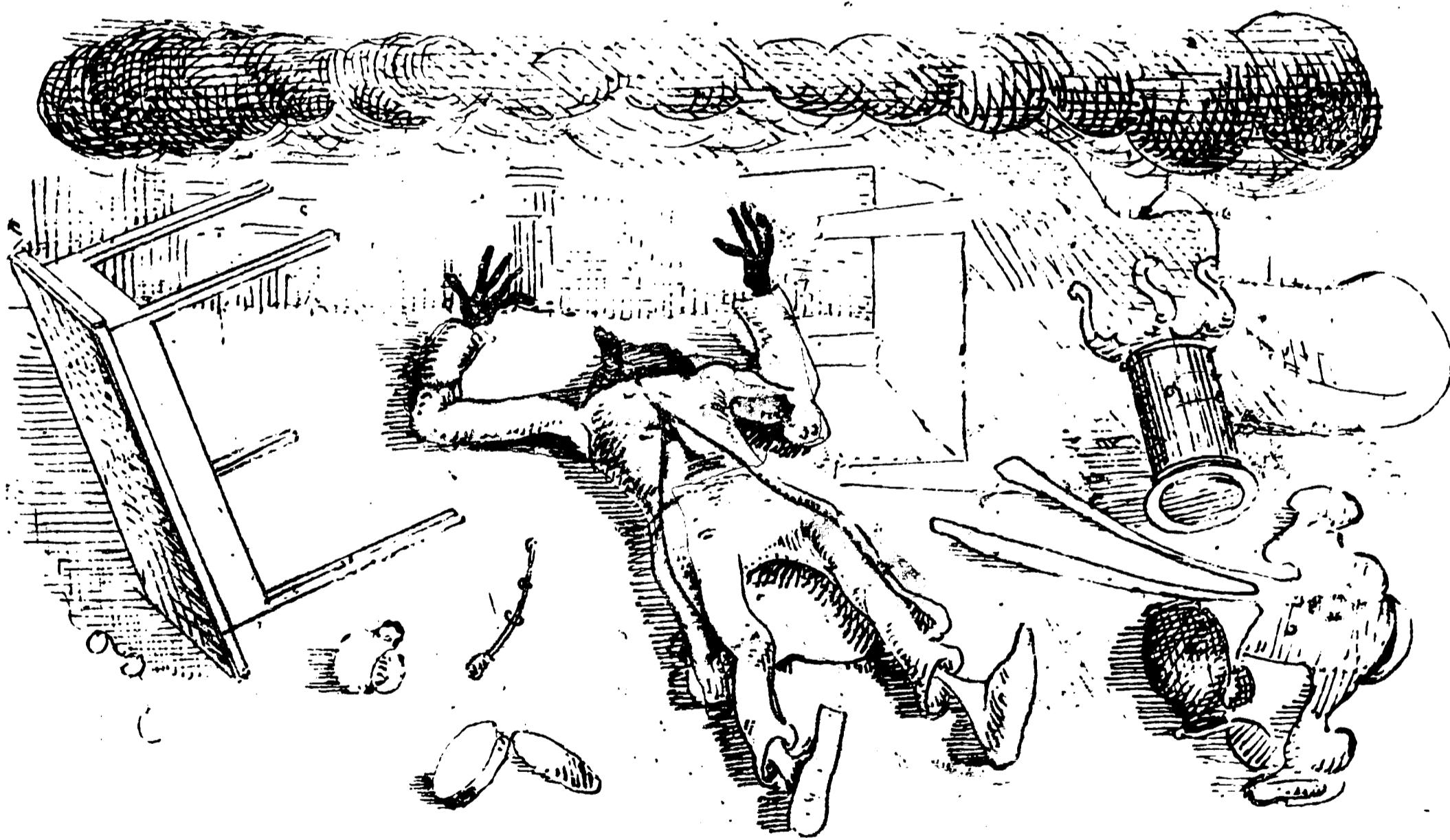
Op paa Hylde stiller Bogen,
 Hænger Kjolen hen paa Krogen,
 Og imens omkring han tripper,
 Flittig til sin Kasse nipper.
 Saa han sig med Smil paa Kind
 Hylle i sin Slobrok ind,
 Strækker sig behageligt
 I sin Stoel ret mageligt,
 Og mens saa han Livet nyder,
 Heel lykselig han udbryder:

„Af! — det Bedste, som jeg veed,
 Er dog Ro og Tilsfredshed!“
 Men vi Stovets Børn hørneden,
 Aldrig stole bør paa Freden;
 Her er alt forsøengeligt;
 Og derfor forgængeligt.
 Det Hr. Lampe maa bekjende;
 Med hans Ro det snart sikk Ende;
 Thi mens glad den stakkels Lampe
 Hylle sig i Pibens Dampe,

Knald! — da sprænges i et Nu
 Biben med stort Brag itu.
 Kassepotten, samt Vandkruset,
 Tobaksdaasen med Blækhuset,
 Kakkelen, Bord, Stoel — med Stoi
 Bildt omkring i Stuen fsoi.

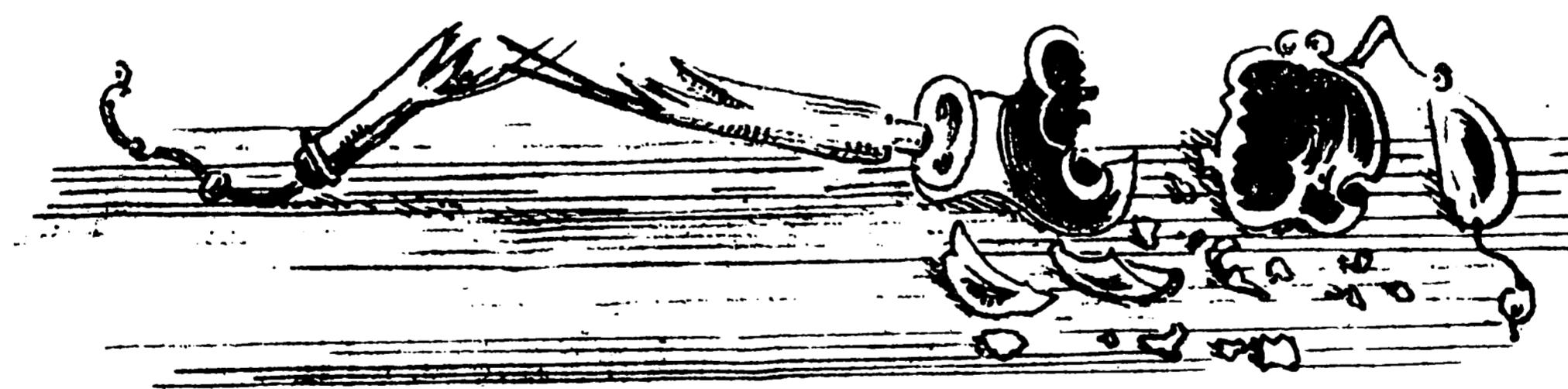

Da nu Røgen sig fortørk,
 Seer man Lampe, Gud stee Tak!
 Daanet vel, men dog i Live.
 Af! — men hvad skal Enden blive?

Ansigt, Hænder, hoor man peger:
 Alt er sort som paa en Neger,
 Og alt Haaret paa hans Isse
 Reent forsvundet er tilvisse.

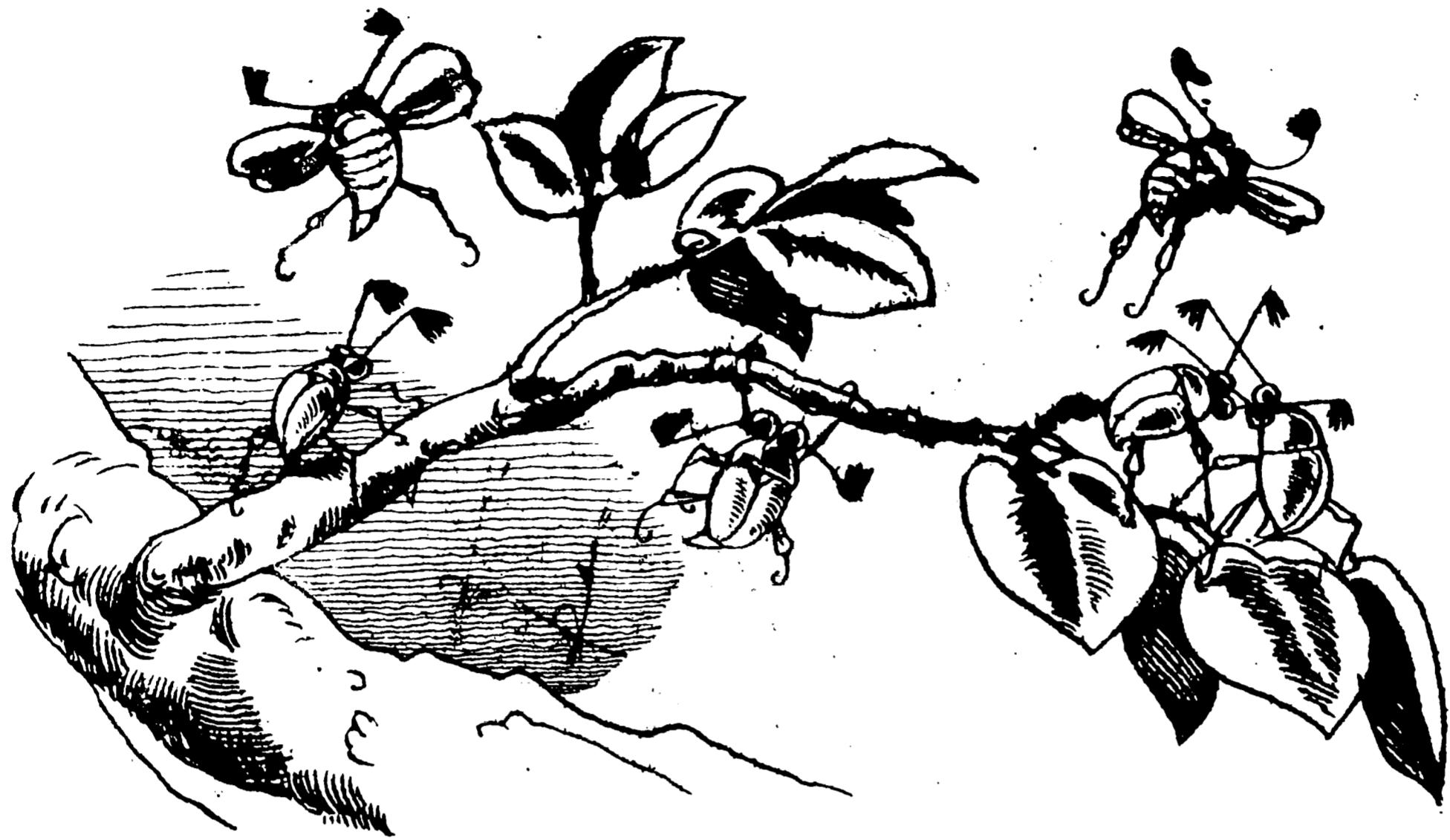
Hvem skal Børnene nu lare?
 Hvem skal Videlysten nære?
 Hvem hans Embed nu forvalte
 Og i Kirken, Skolen stalte?
 Og hvoraf skal Lampe suge,
 Da han Viben ei kan bruge?

Tiden læger hvert et Saar:
 Viben ei til Redning staaer.
 Vil Gen ei saa kjærlig være,
 Ham en anden at forcere.

Hvo en Onkel har blandt Andet,
 Om i Byen, om paa Landet,
 Maa ham holde smukt i Ære
 Og opmærksom mod ham være:
 Først „Godmorgen“ sige, spørge
 Saa, hvad han har at besørge,
 Bringe uden Tids Forliis
 Pibe, Tidibus, Avis.
 Eller, stulde han paa Ryggen
 Føle Biden, Kløen, Trykken,
 Strax med største Willighed
 Ham at hjælpe, vær bered!
 Eller, om for stærkt han priser
 Og derefter heftig nyser,
 Ryt da med et „Prosit“ frem
 Eller: „Gud velsigne Dem!“
 Naar han kommer fra et Gilde,
 Din det end er nok saa filde,
 Hent hans Tøfler, Slobrok, Hue,
 At han ikke skal faae Snue;
 Ja, man end ei tænke bør
 Uden hvad ham Glæde gjør.
 — Karl og Peter ingensinde
 Kunde Sligt fornuftigt finde,
 Men med Onkel Frits fornsier
 Det dem just at gjøre Voier.

Oldenborrer, veed Enhver,
Hvad for Skabninger det er,

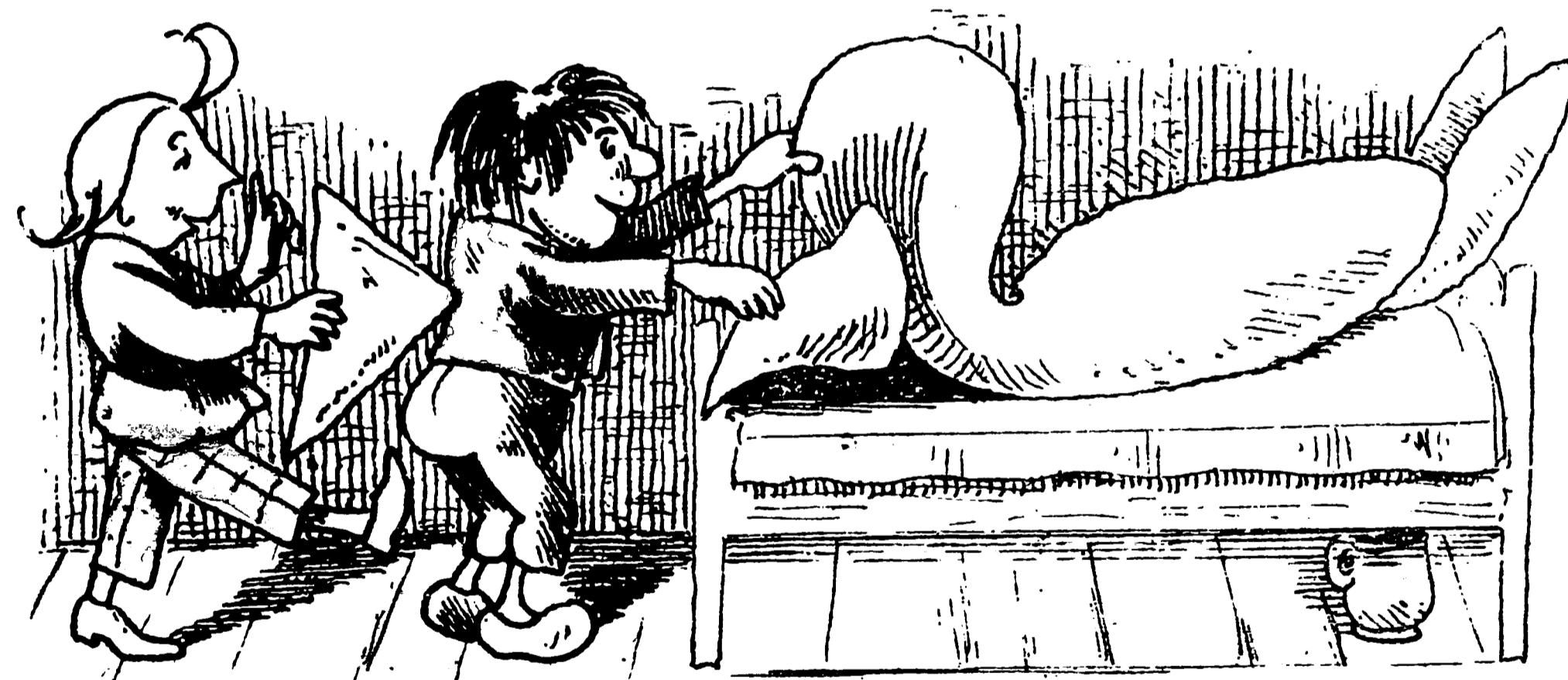
Hvor i Træerne de travle
Flýve, sidde eller travle.

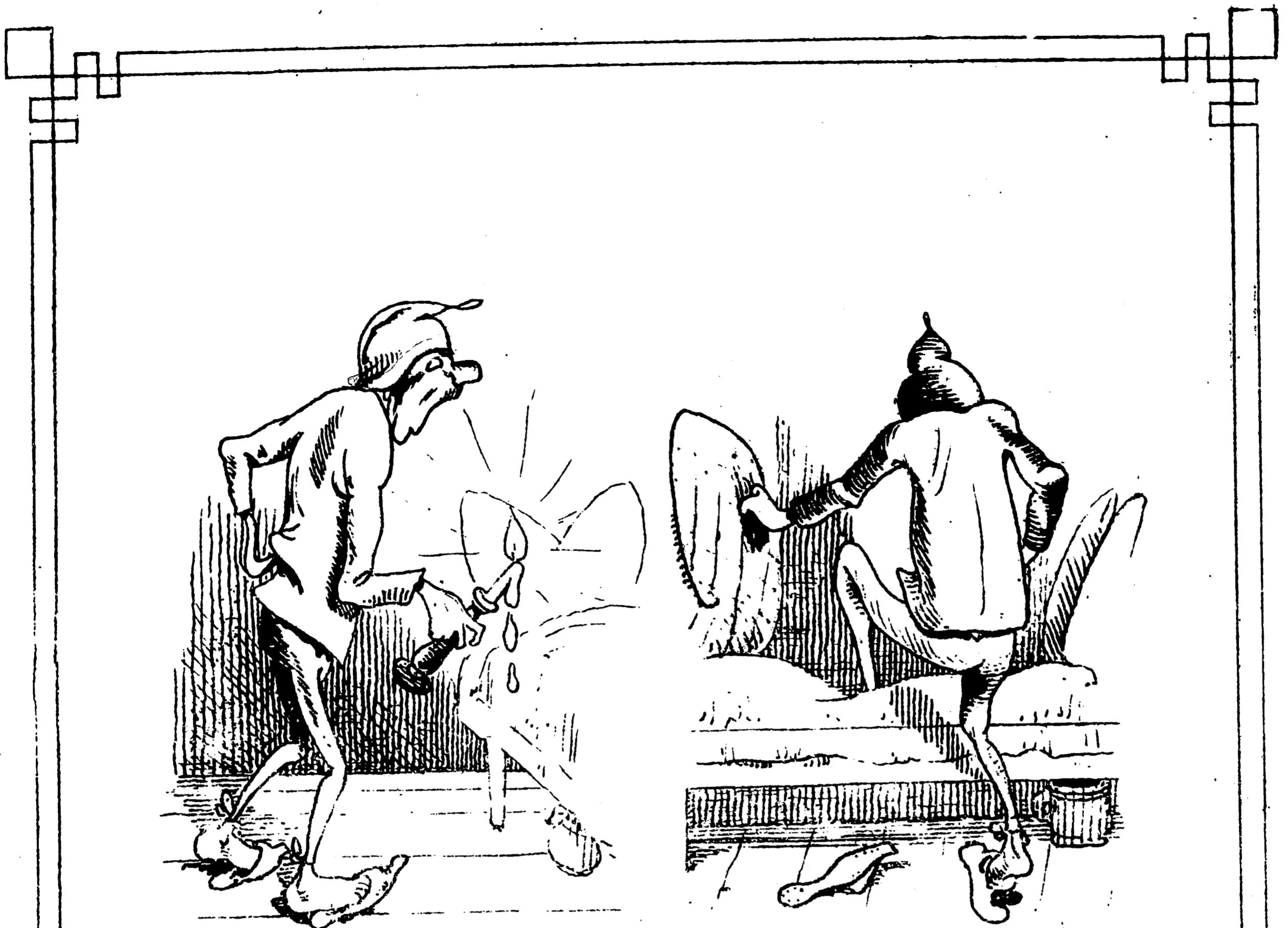
Karl og Peter var et lade,
Ryste ned en Flok heel glade,

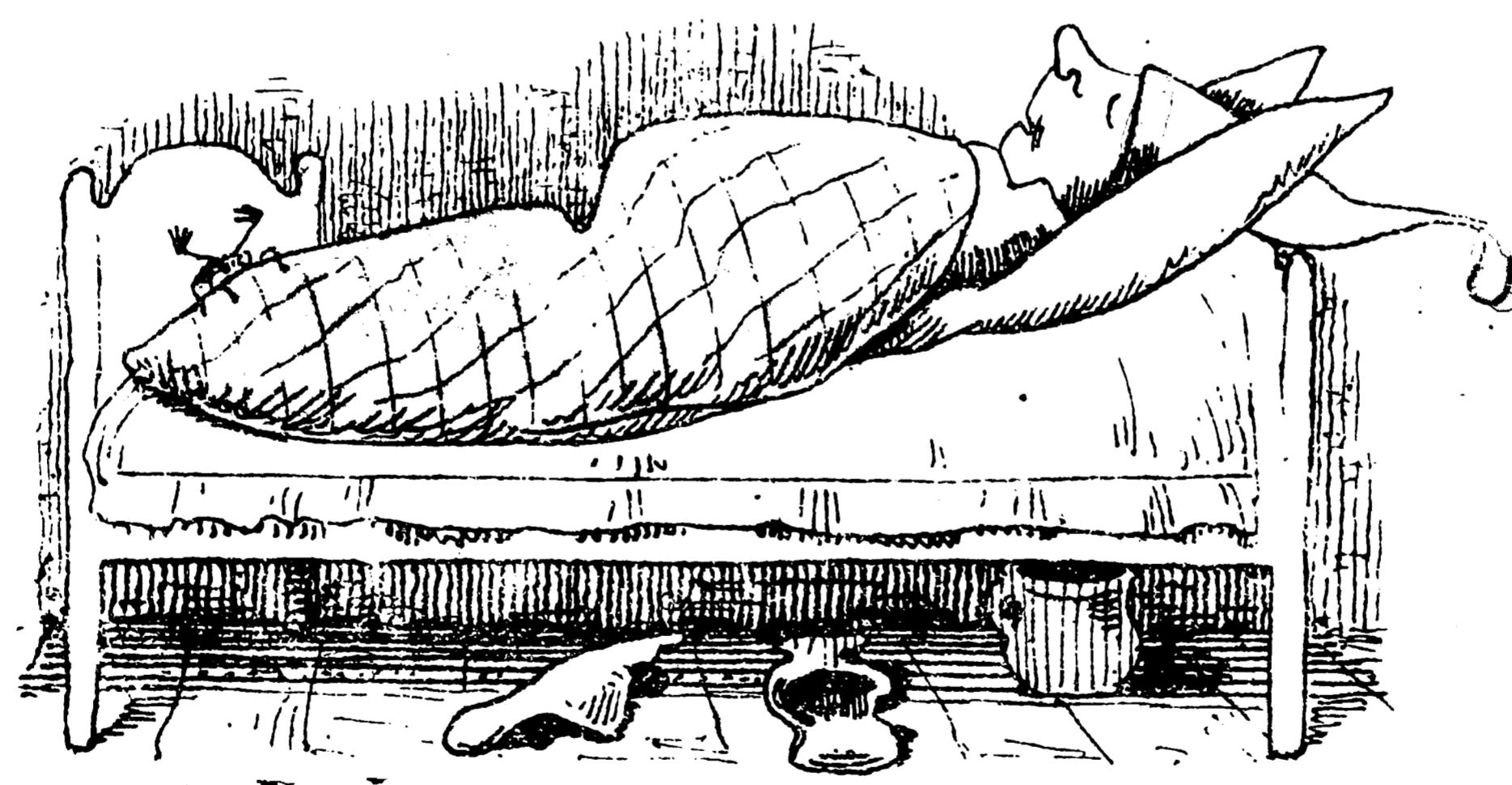
Saa i Huse af Papiir
Bakke ind de vevre Dyr,

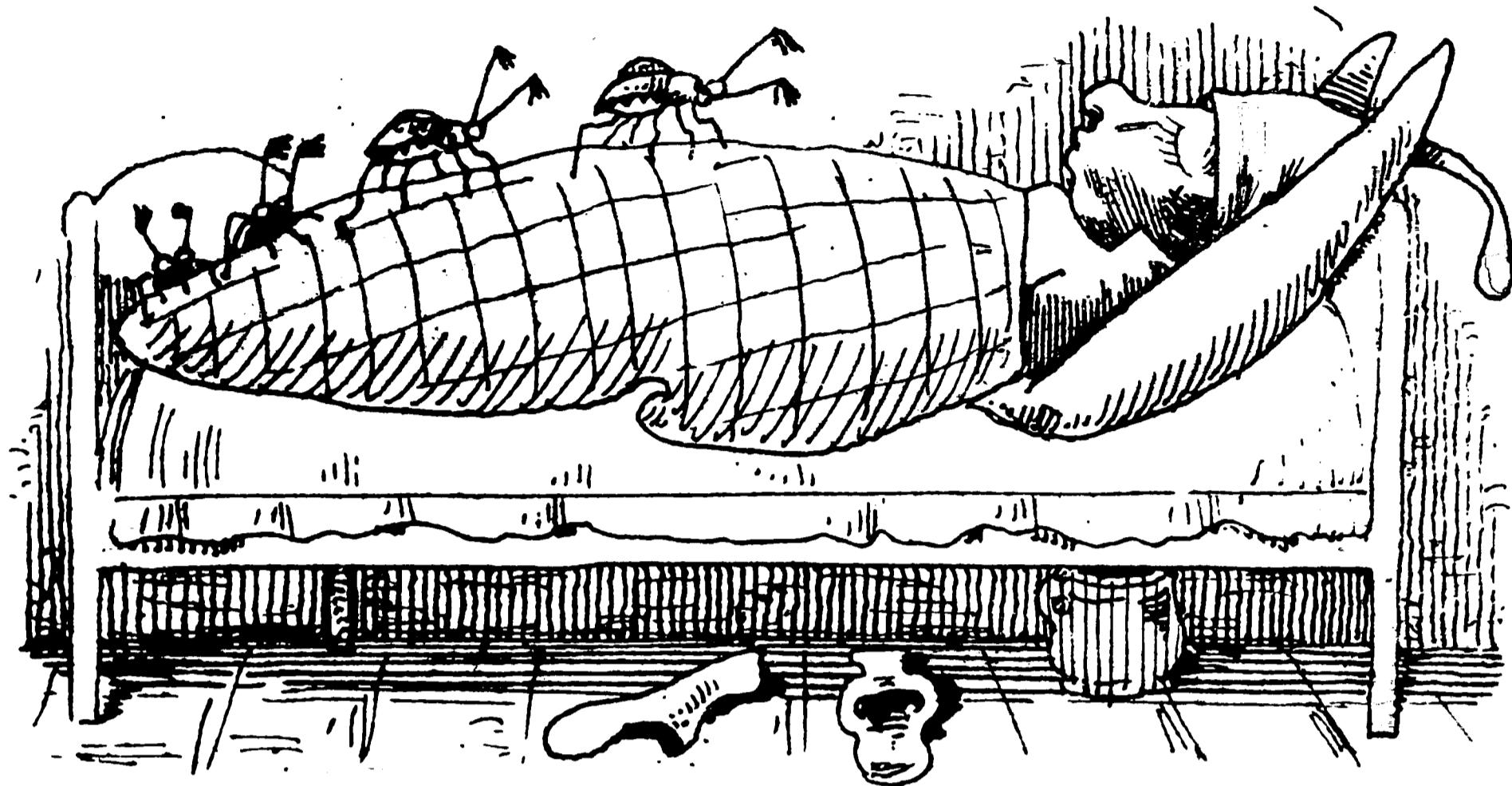

Og dem faae med Nød og næppe
Under Onk'lens Sengetæppe,

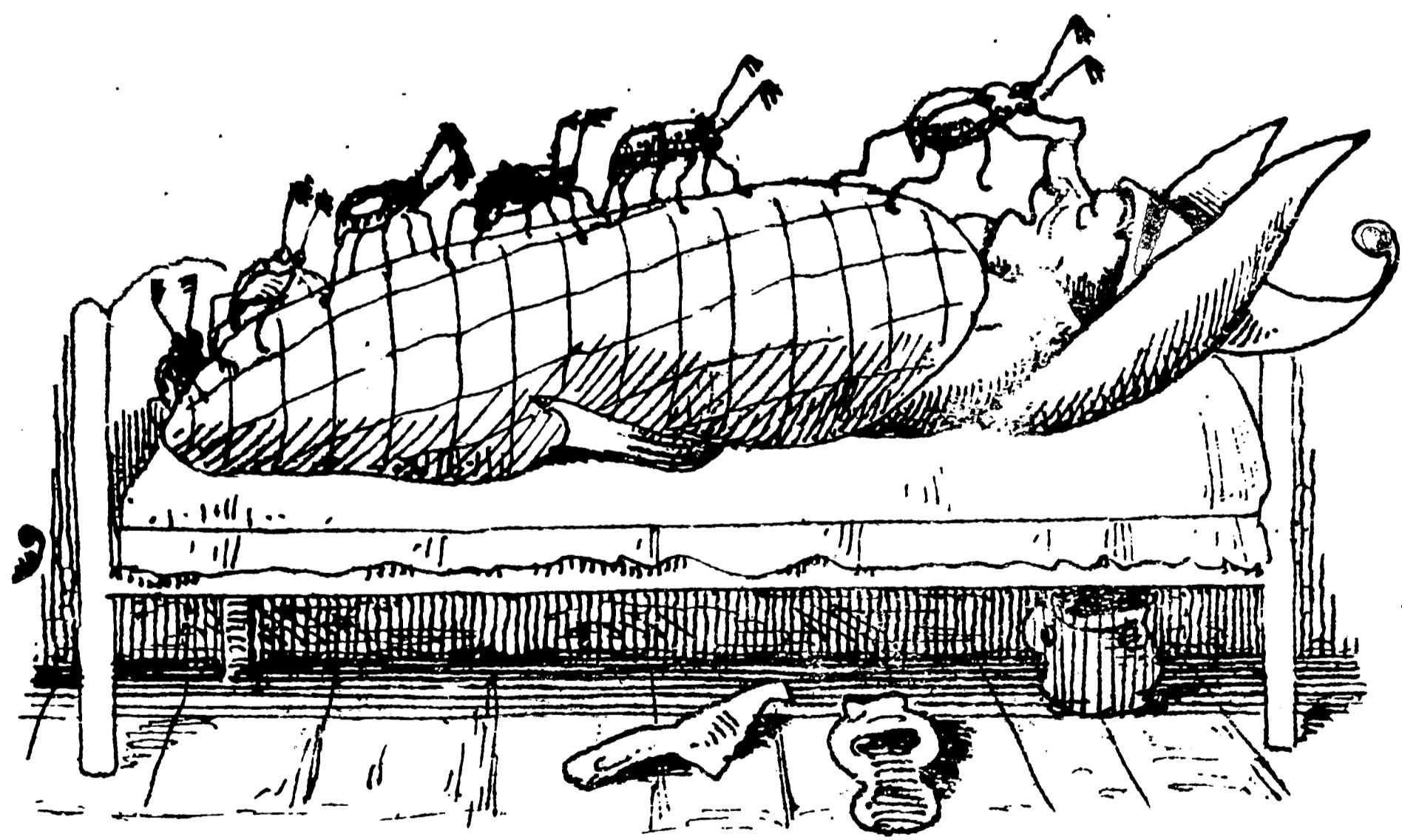

Vør han kom og lagde sig
Og indslumred sødelig.

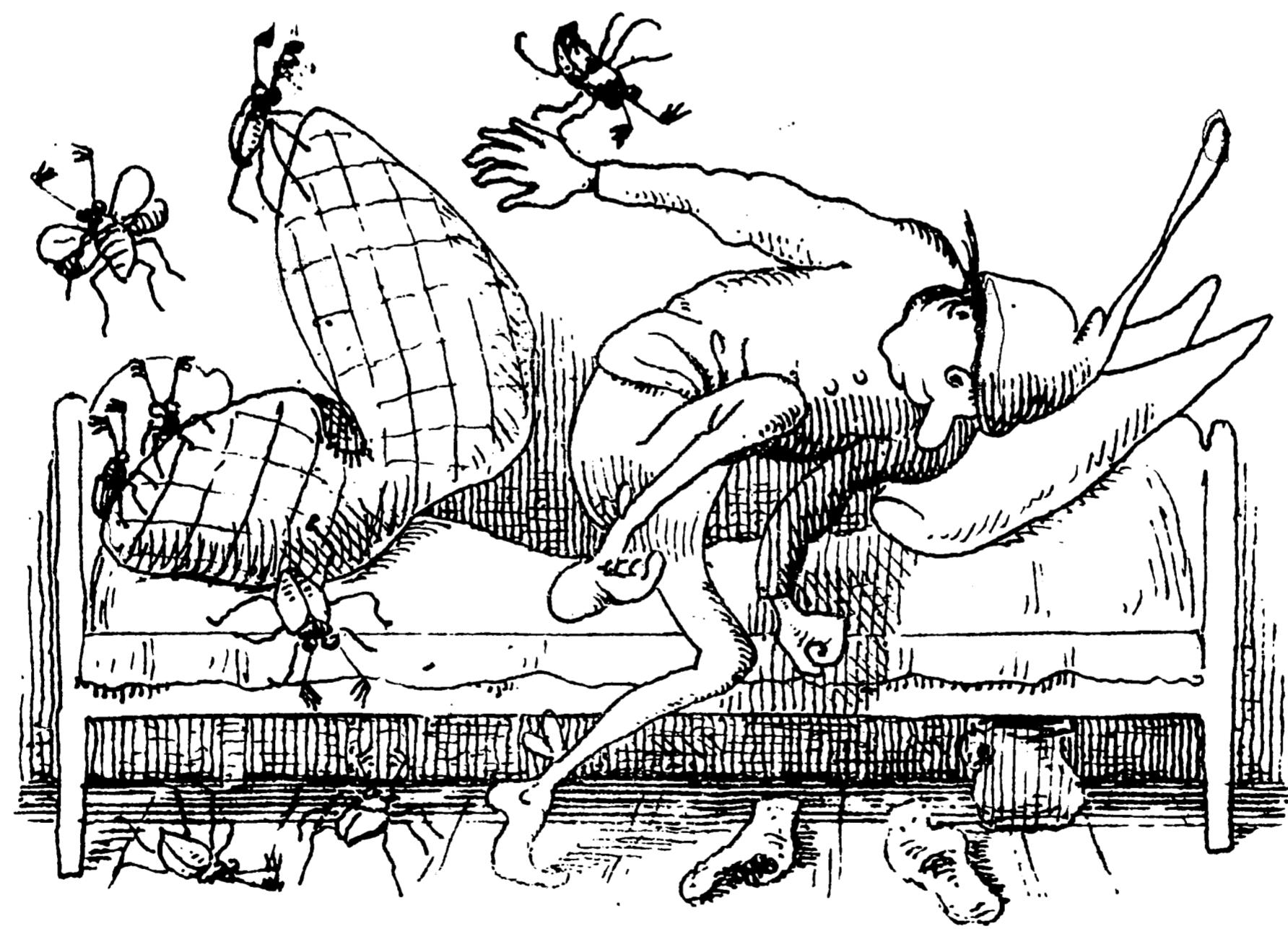
Men de Oldenborrer frække
Snart ham op af Sovne vække,

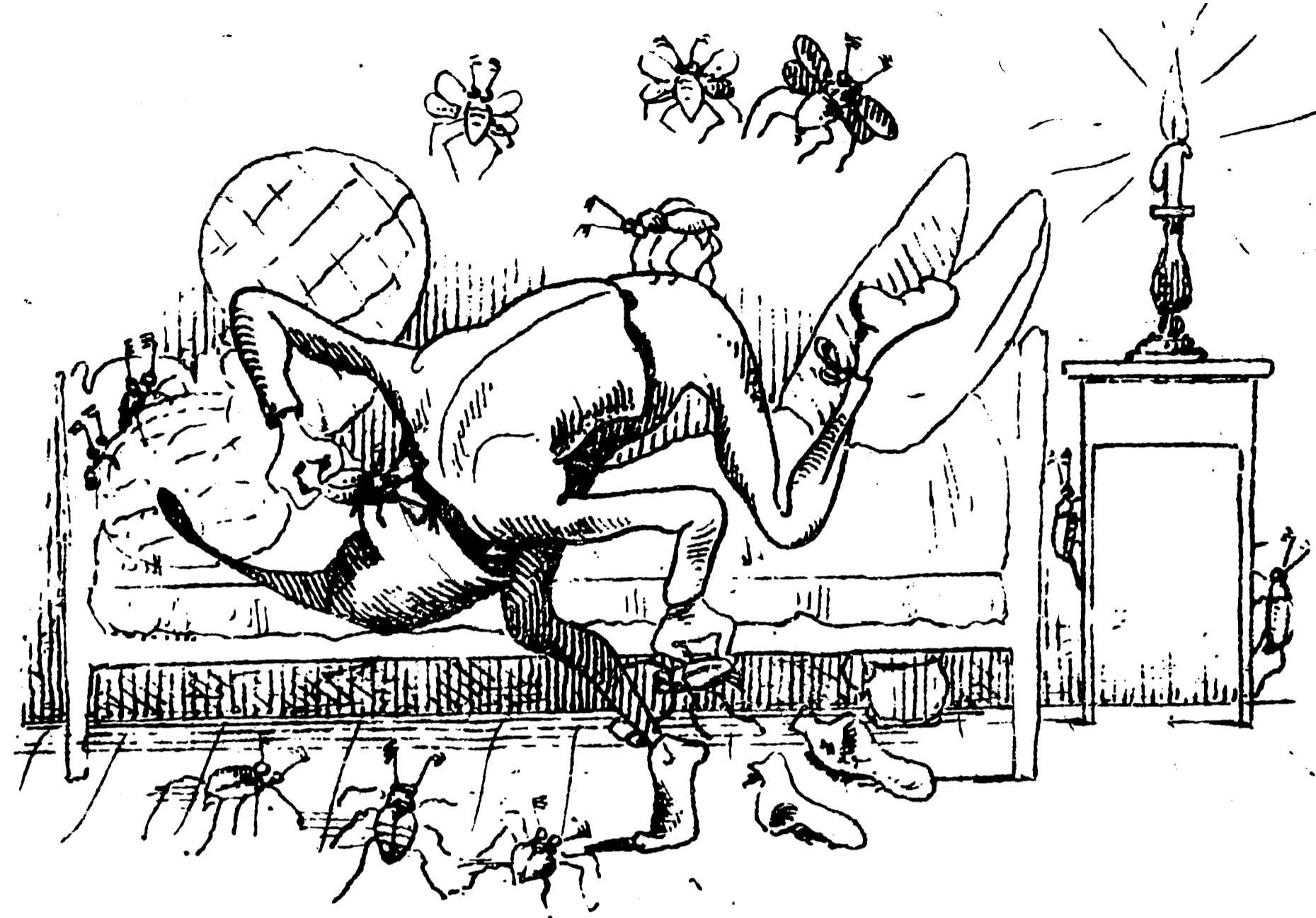
Meest een, som i Spidsen gaaer,
Og ham sat i Næsen faaer.

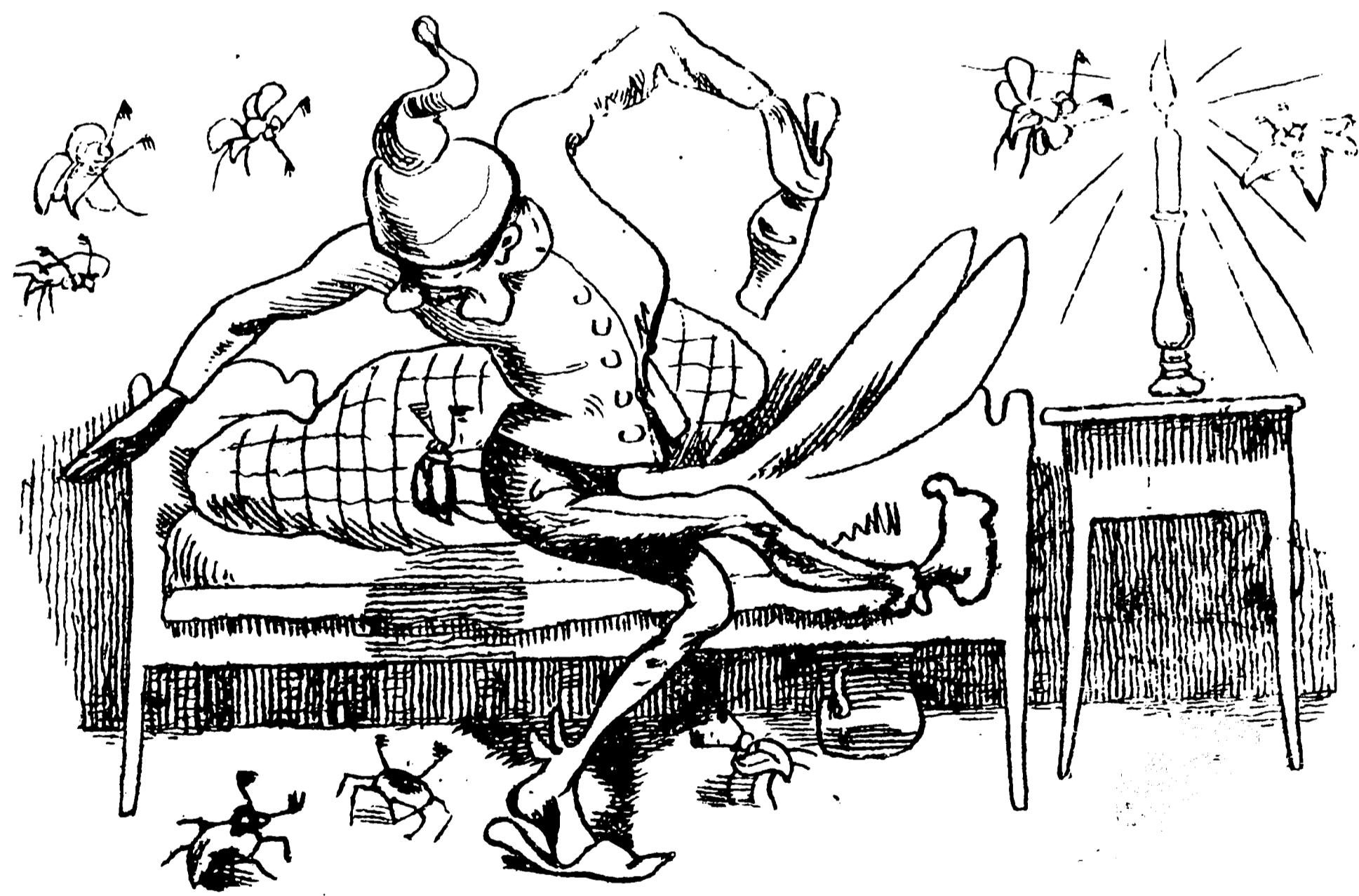
„Au!“ han skreg da og ei seen
Holder fast den ved dens Been.

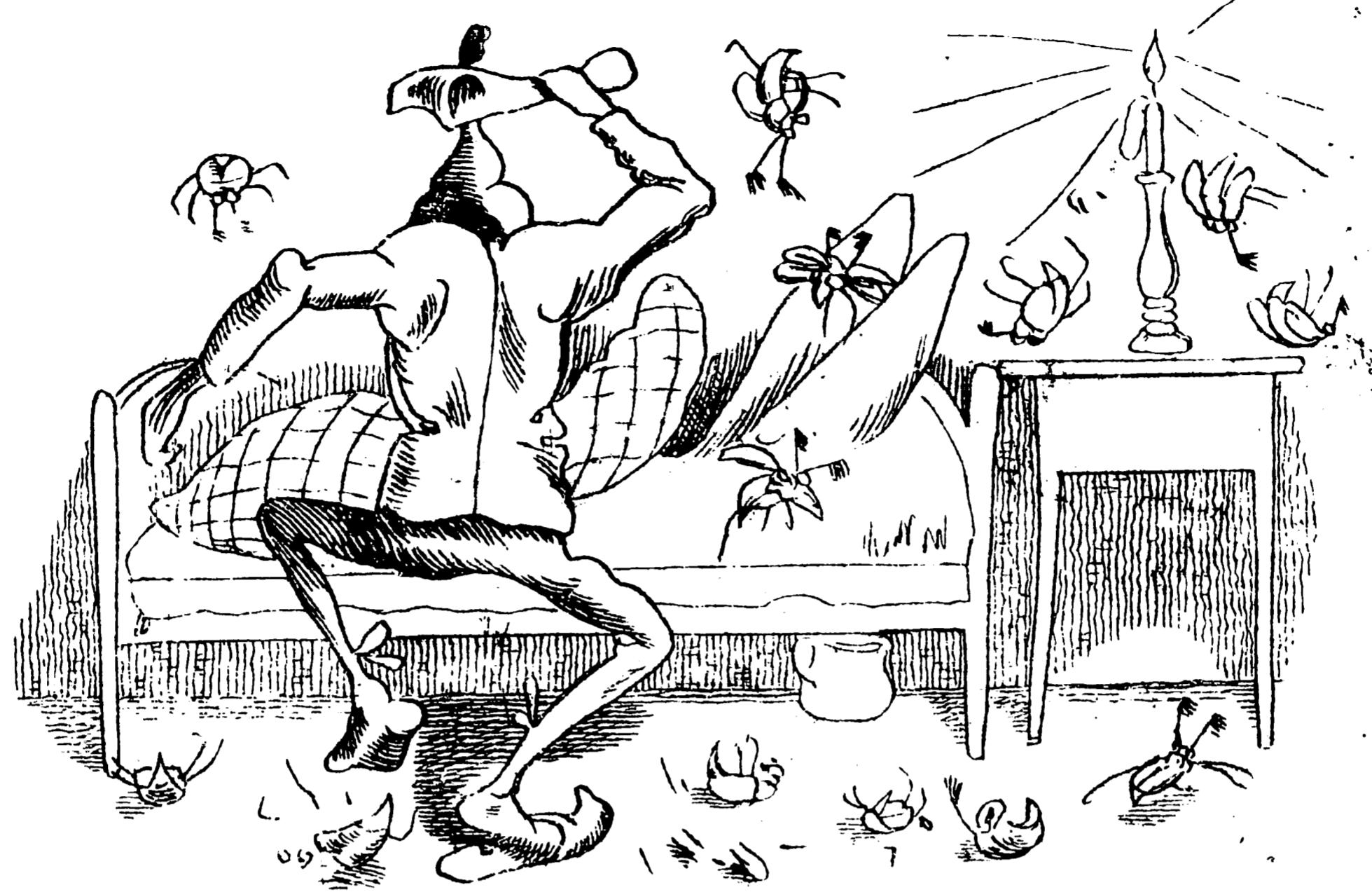
Men da den tog paa at kildre,
Hvo kan do hans Nædsel stildre;

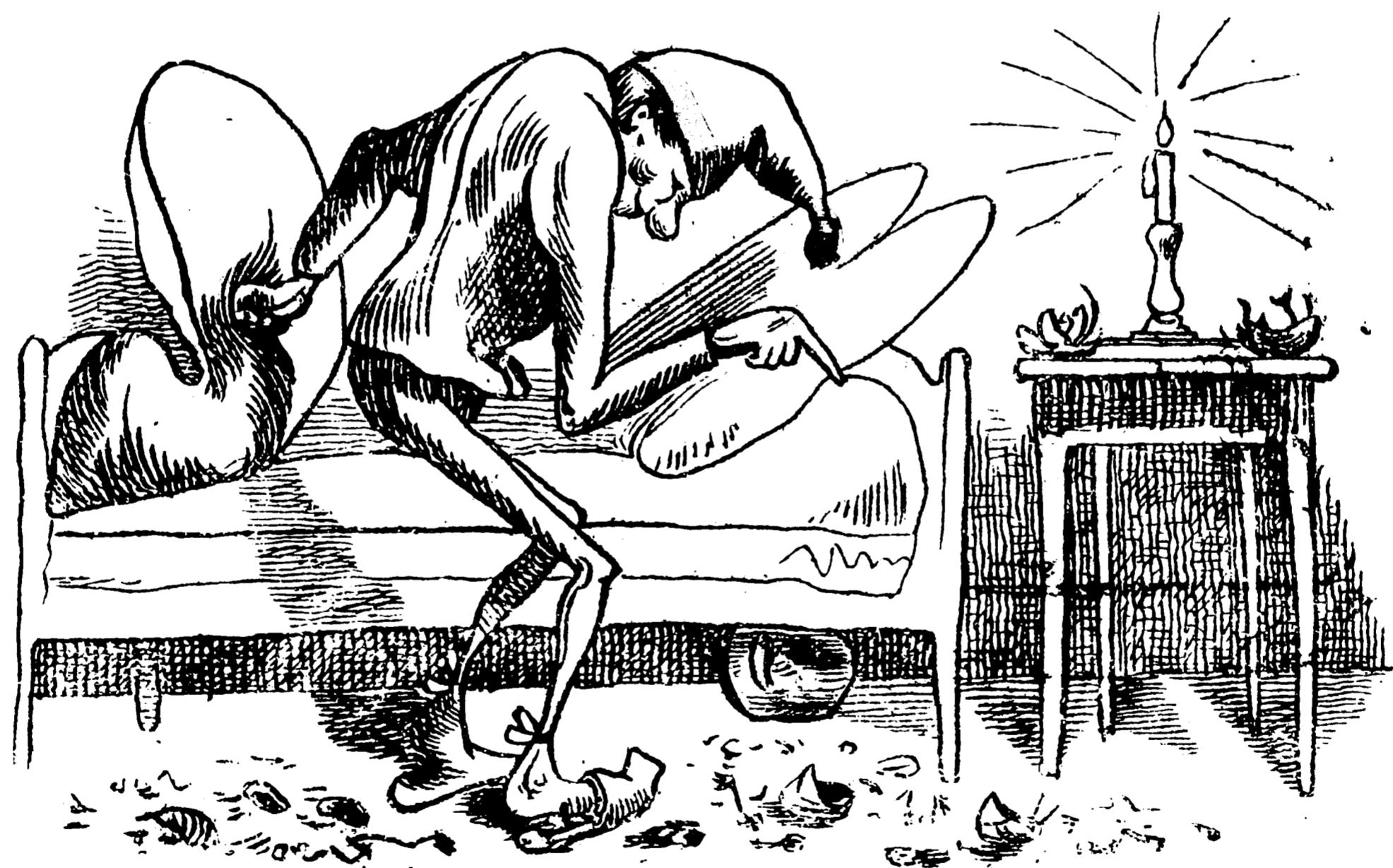
Op han foer, det vil jeg mene!
Men det blev ei ved den ene:

Her og der og allesteder
Hænge de sig i hans Klæder.

Oncle Frits i denne Nød
Slaaer og tramper hver een død.

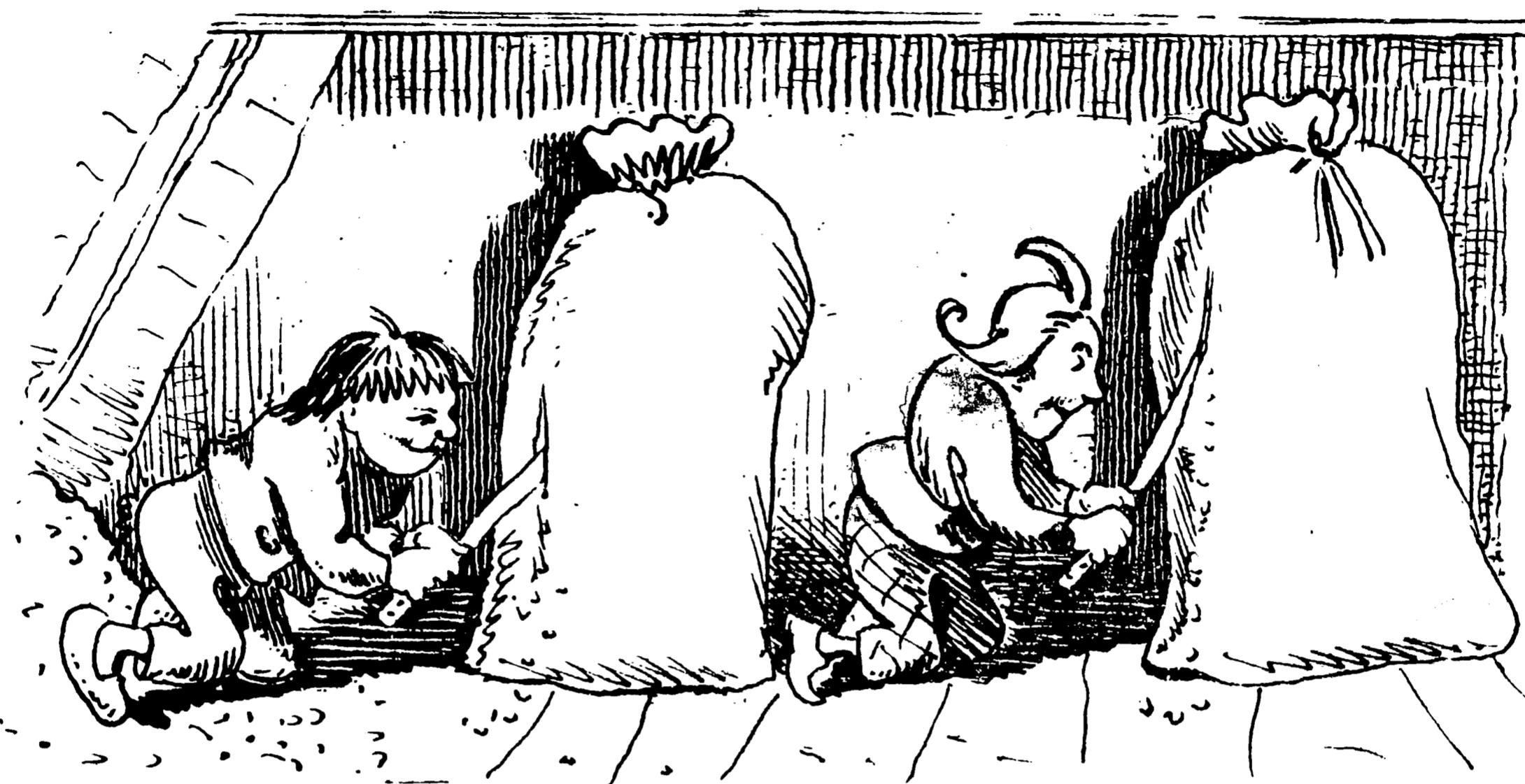

„Gud stee Lov! det er forbi
Med det ædle Kravleri!“

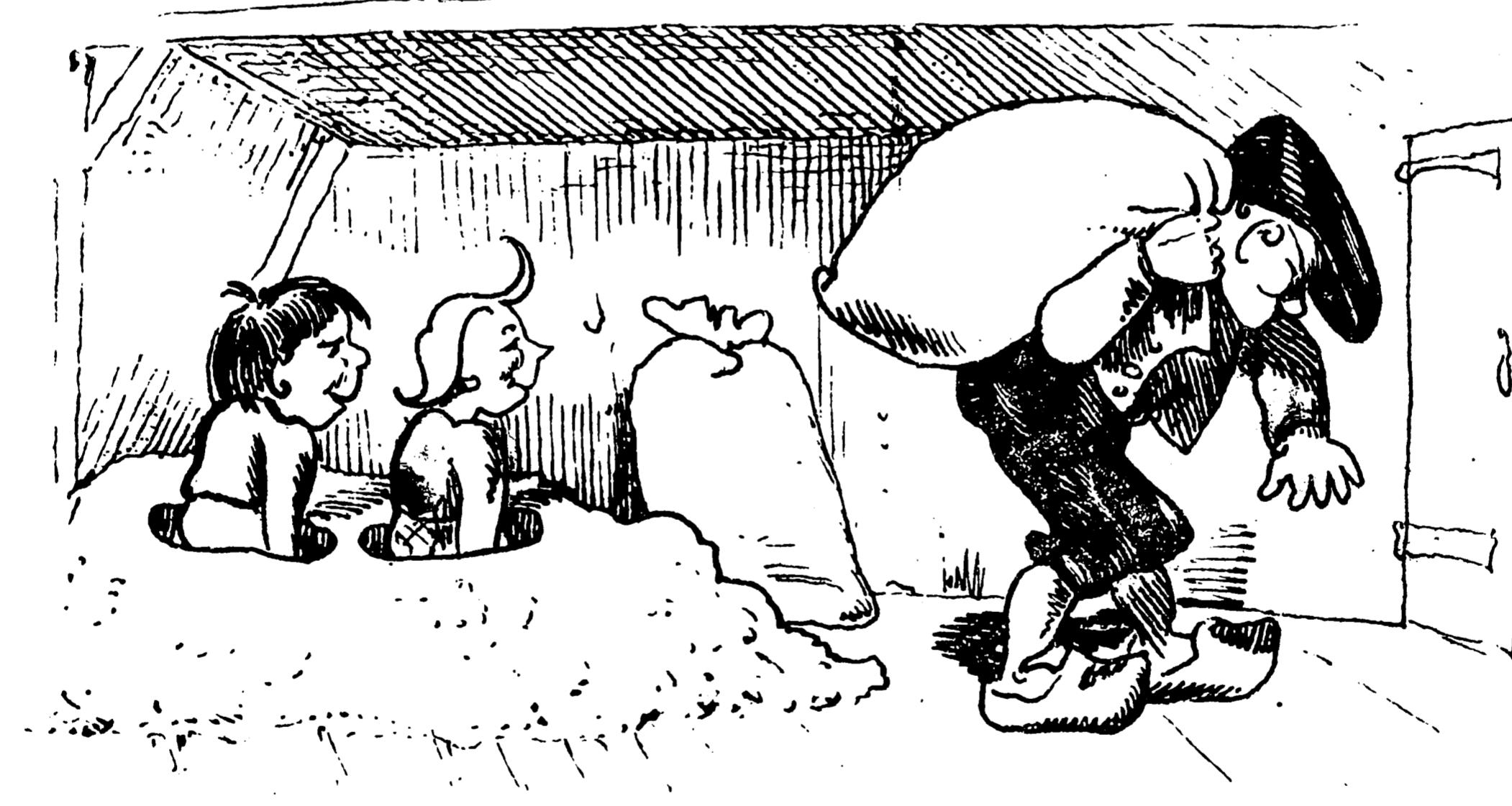

Saa han glad sig lægger ned
Og indslumrer sødt i Fred.

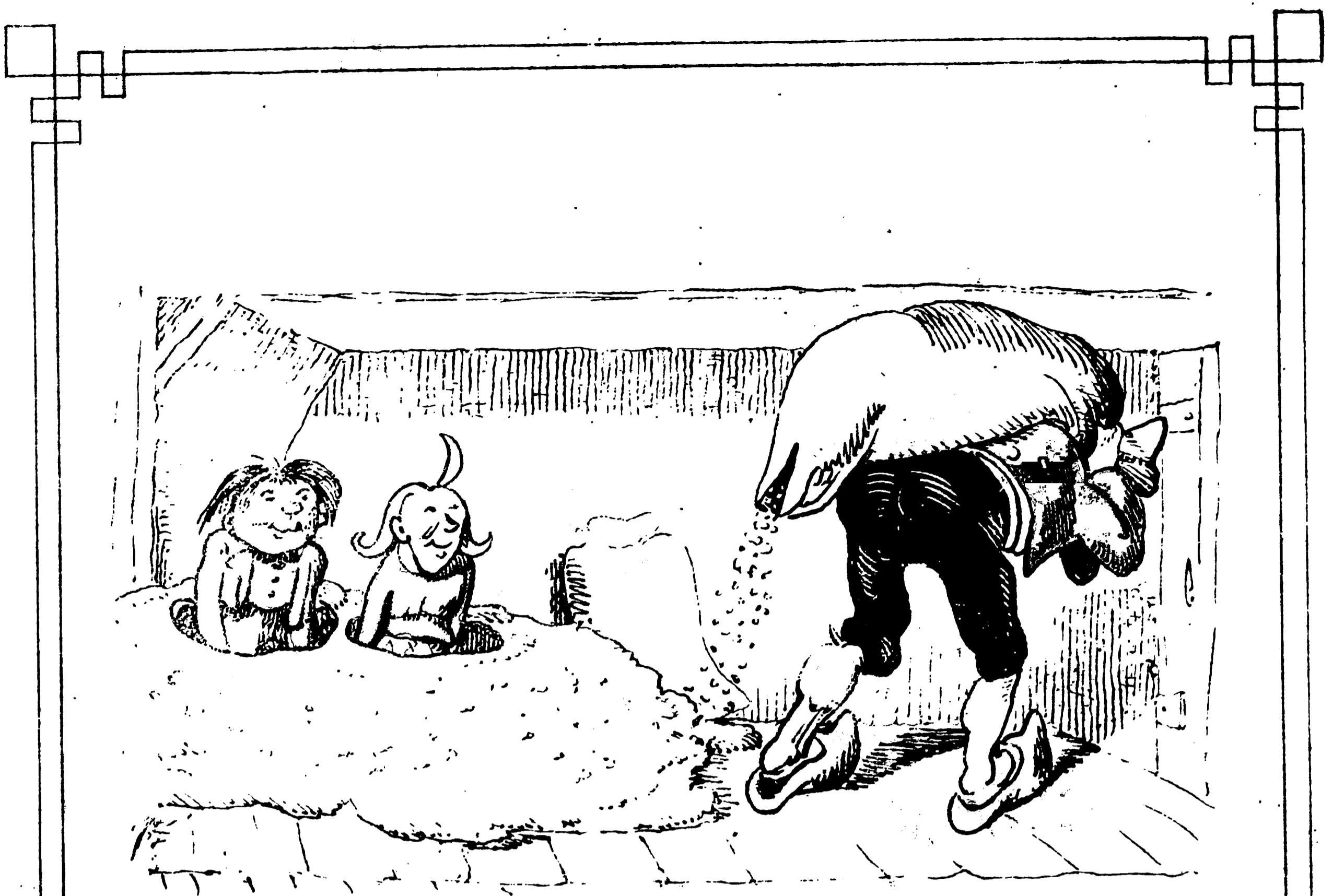
Krukken heel tilvands tidi gaaer,
Men tilsidst sin Rest den faaer!

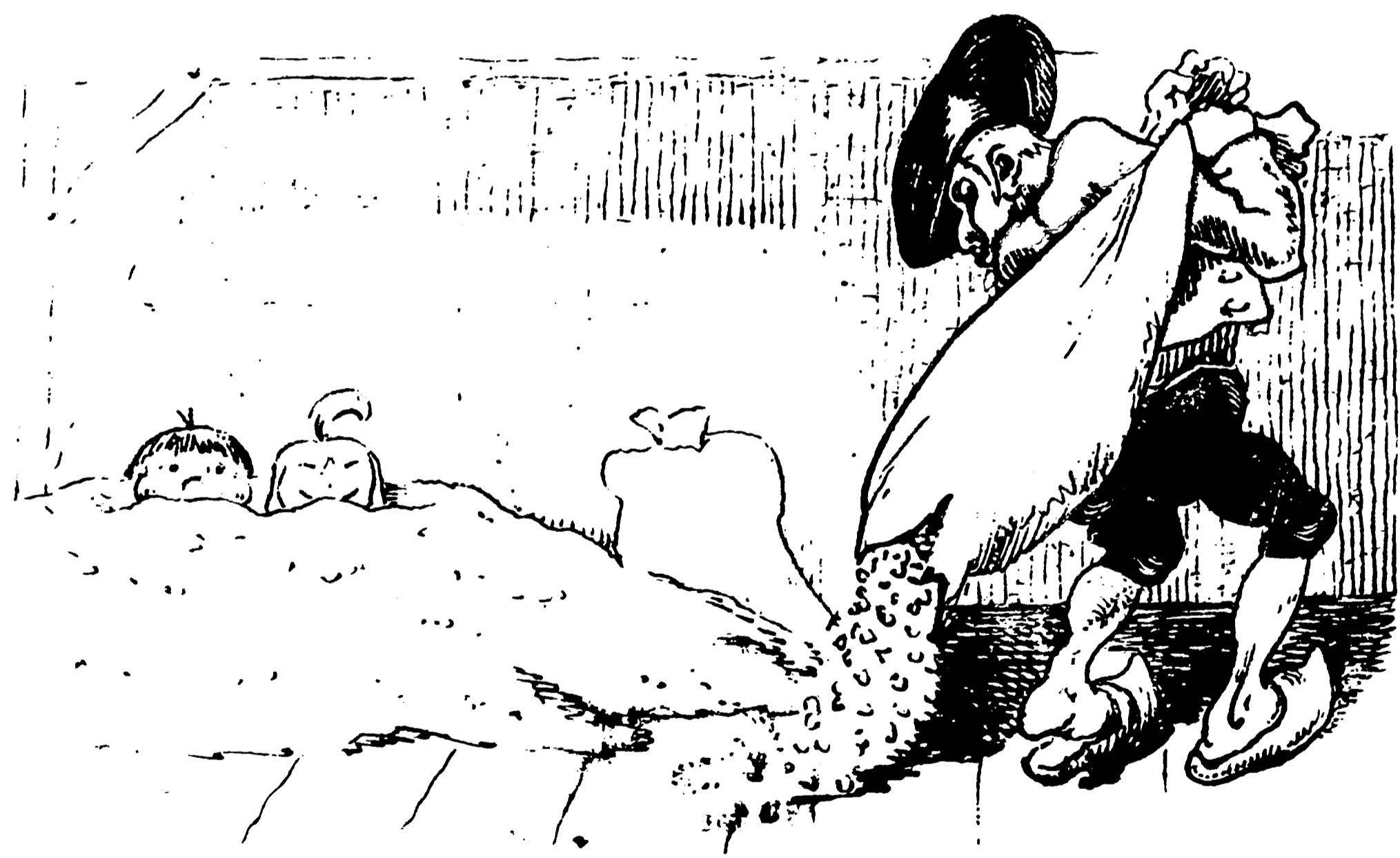
Hvi mon Karl og Peter ere
Bed i Sækken Hul at stjære?

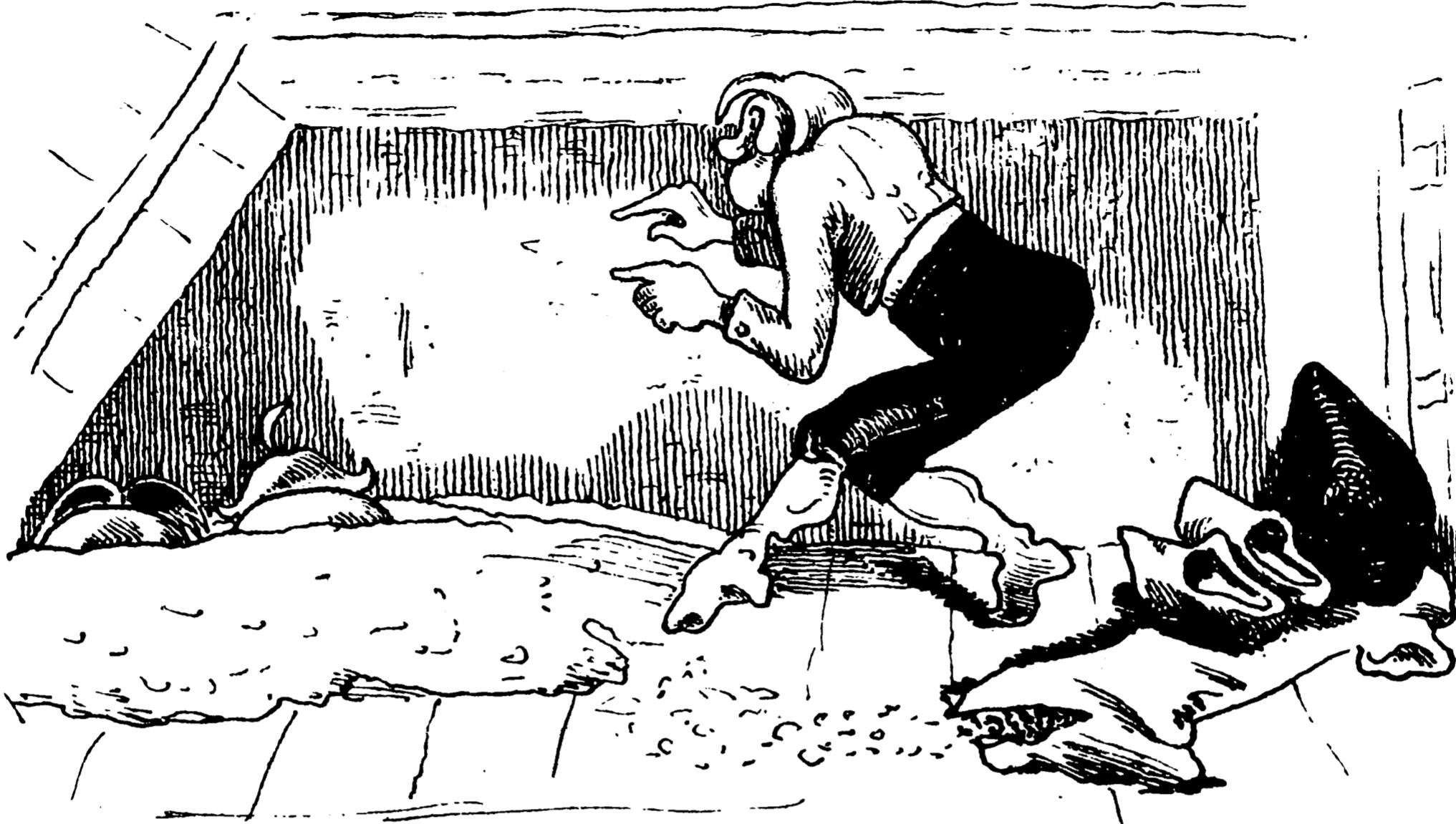
See! der henter Fatter Nefke
En af sine Hvedesække.

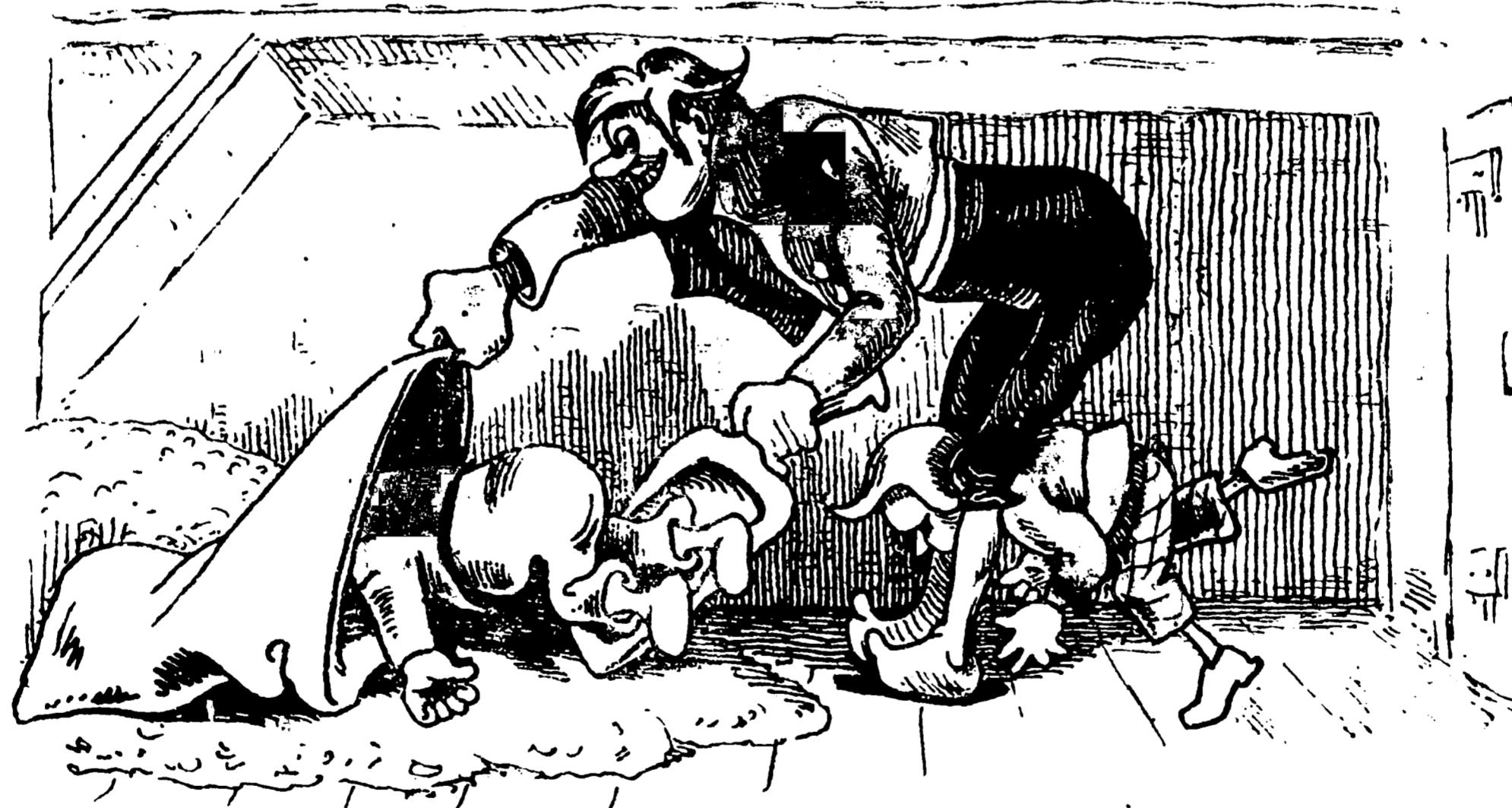
Af hans Vand sprækker Sveden —
Langsomt ud da løber Hveden.

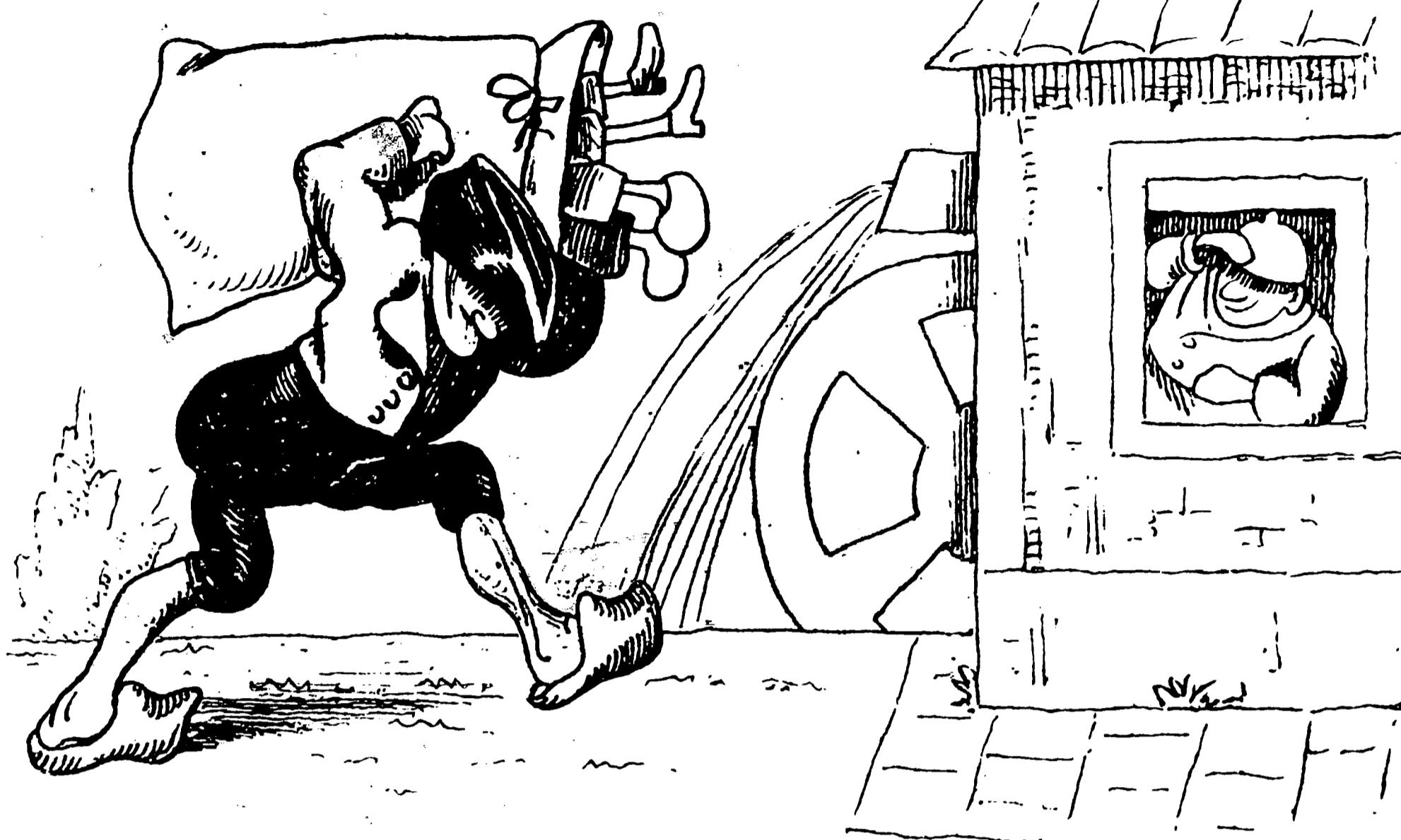
„Ah, for Vokker! hvad er det?
Hvor den Sæf dog bliver let!“

Da han seer de twende Strifke
Under Rornet frem at ligge,

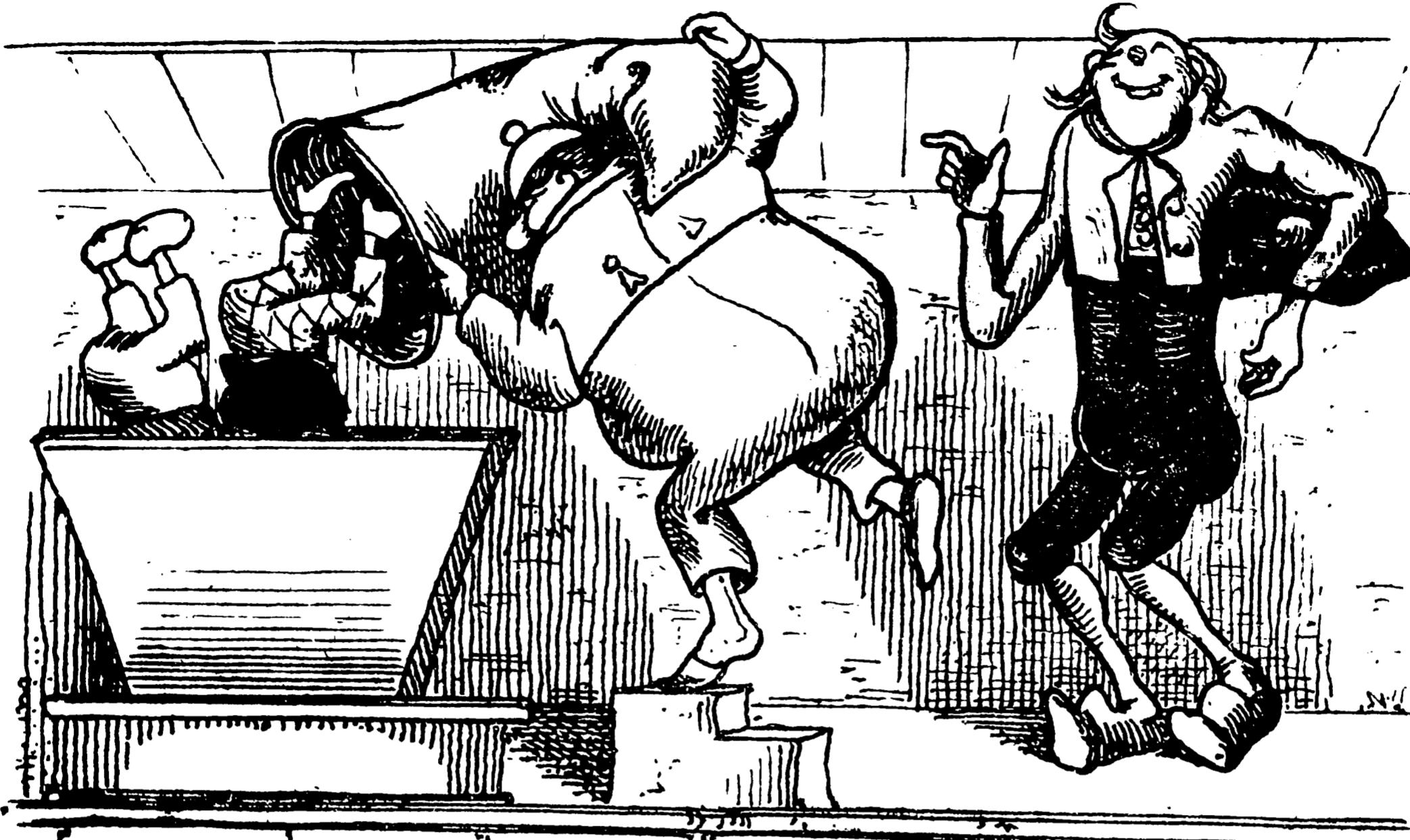
Og i Hast han putter Begge
I en af de store Sække.

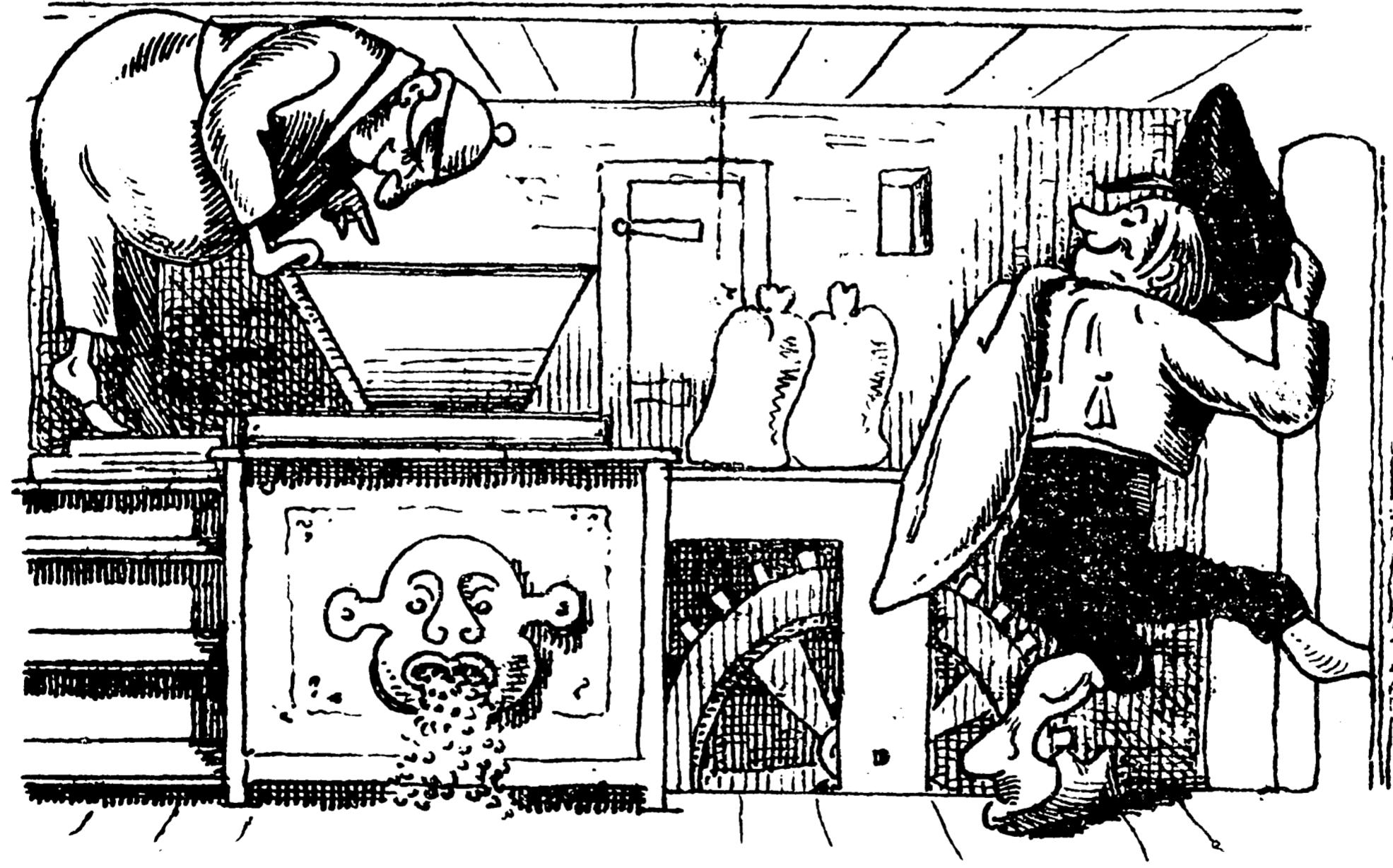
Karl og Peter — er I gale!
Han la'er Ier paa Møllen male!

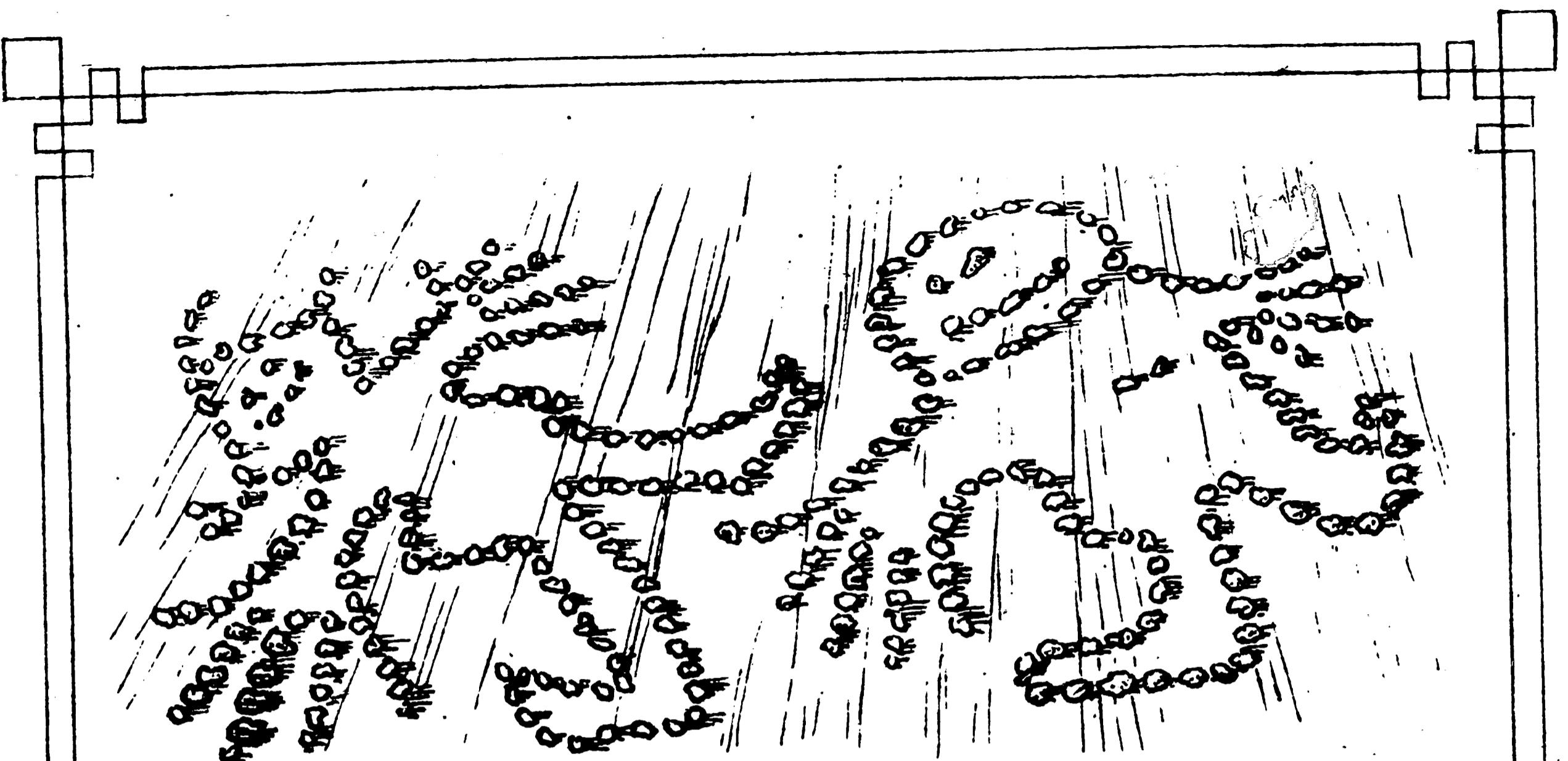
„Æjere Møller! hvis I kan —
Mal mig dette Korn paa Stand!“

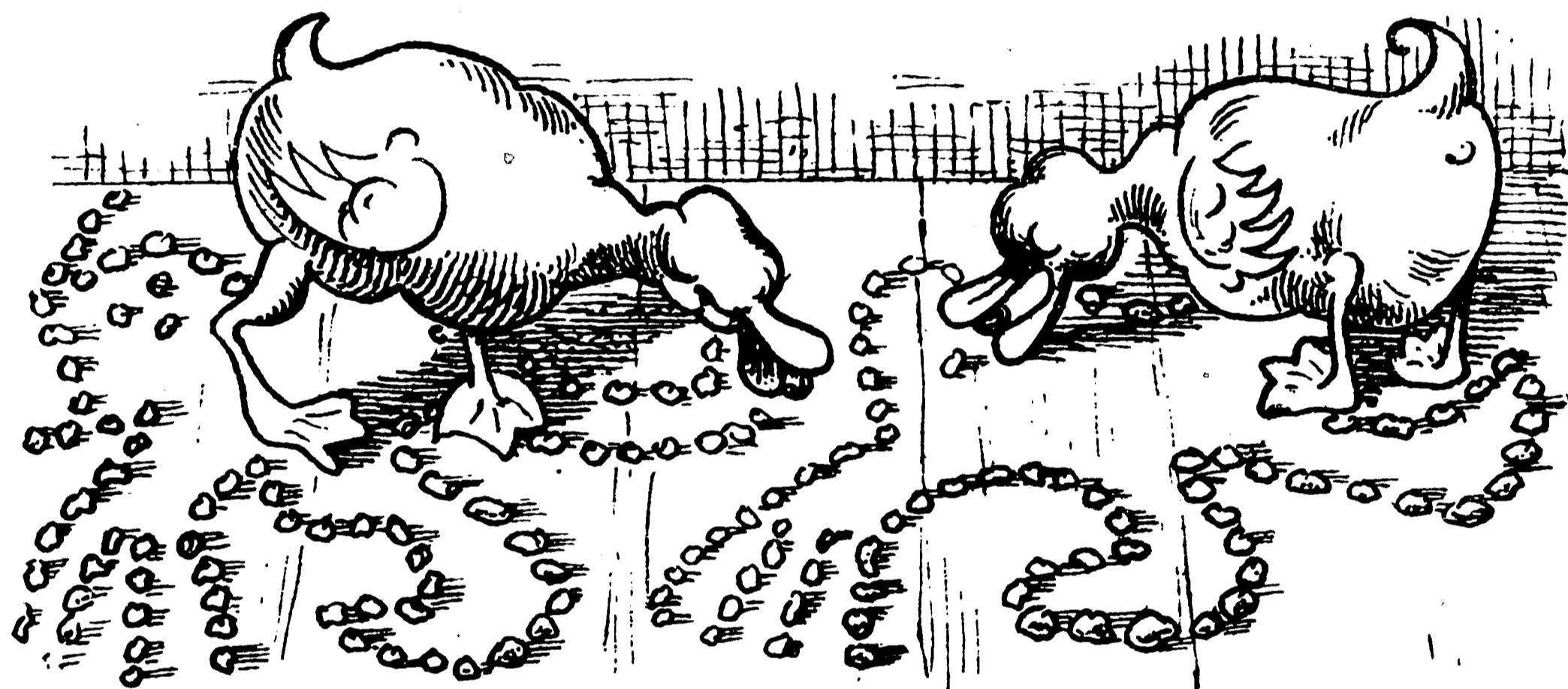
Møller den Sæt udryster:
Det den Bondemand forlyster.
Hvor det knirker, hvor det knager,
Og hvort Hjul paa Vete tager!

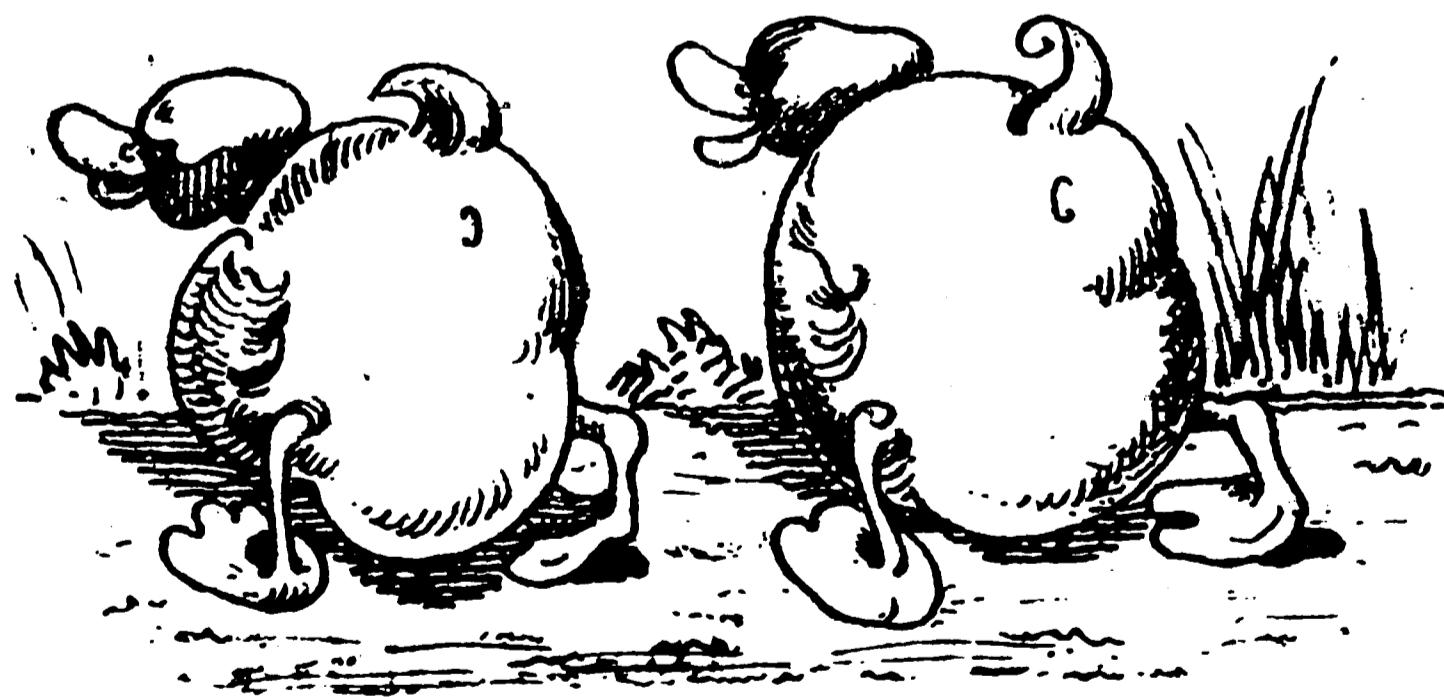
Vist den Møller saadant Rorn
Aldrig malet har tilforn,
Og de thende slemme Drenge
Sik den Straf, dem vented længe.

End er der dog Spoer tilbage
Af dem, stjøndt de ere svage.

Ikkun Wenderne sig glæde,
Der jo gjerne Ulting øede,

Saa det Karl og Peter gif:
Deres Straf tilsidst de sit.

Kjære Børn! agt vel derpaa,
Det ei gaaer Ier ligesaa!

tibial blade face 184086
lot. 99264

